Prințul pierdut

Karazan

Cartea a Treia

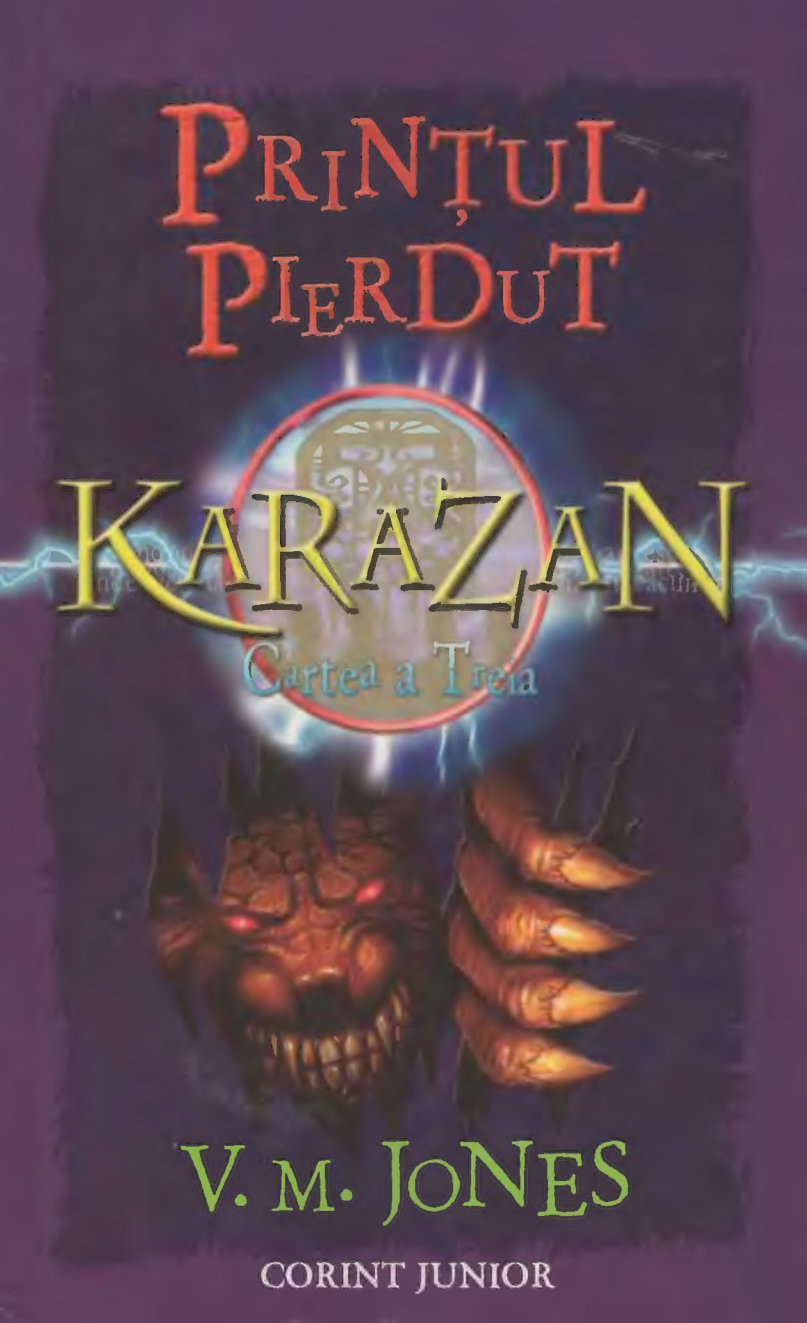

V. M. Jones

CORINT JUNIOR

Redactare: Cristina Jinga
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Dumitru

V.M. JONES
PRINCE OF THE WIND
(Book three of Karazan)
Copyright © V.M. Jones, 2004
Illustrations copyright © Christopher Downes, 2004
First published in English by HarperCollins Publishers New Zealand Limited in 2004. This Romanian language edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers New Zealand.

Cover illustration by Puffin Books, UK

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Tiparul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 / BCR Sucursala Unirea

EDITURA CORINT JUNIOR
Difuzare și Clubul Cărții
Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București
Tel./fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.55, 319.88.66, 319.88.77
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

București, 2007
ISBN 978-973-128-113-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JONES, V.M.
Karazan: Prințul pierdut / V.M. Jones ; trad.: Diana Stănciulescu. - București: Corint Junior, 2007
ISBN 978-973-128-113-1

I. Stănciulescu, Diana (trad.)

821.111-93-31=135.1

V. M. JONES

PRINȚUL PIERDUT

Cartea a Treia

Traducere de Diana Stănciulescu

CORINT JUNIOR

Lui D — mereu şi pentru totdeauna

Prolog

S-au prelins în sala tronului ca nişte umbre. Au adus cu ei întunericul şi răcoarea, ca atunci când un nor acoperă deodată faţa soarelui.

Numaidecât se lăsă tăcerea.

În loja lor, reginele au tresărit, ascunzându-şi chipul. La semnul cocoşatului care stătea lângă tron, pajii au sărit imediat şi au tras draperiile, să le ferească pe Maiestăţile Lor de acea privelişte.

Vrăjitorul a înaintat şontâc-şontâc, sfredelindu-i cu privirea de sub claia de păr ciufulit. La fiecare pas, faldurile grele ale pelerinei sale stacojii fluturau dizgraţios, ca bătaia unor aripi rănite.

— Să iasă toată lumea, croncăni el.

În câteva clipe, în sală mai rămăseseră doar el şi Cei-fara-chip, ascunşi sub glugile pelerinelor cenuşii.

Ei... şi regele. Acesta stătea întins pe divanul ce-i ţinea loc de tron, încremenit ca o statuie poleită cu aur. Niciun muşchi nu i se clintea pe faţă, dar în adâncul ochilor lui licărea o flacără, strălucitoare şi mistuitoare. Numai Evor, vrăjitorul, ştia ce însemna acea flacără: văpaia lăuntrică, amestecul de mânie, speranţă şi — poate, mai aprig decât orice altceva — teamă.

Evor vorbi, în numele regelui:

— Ziceţi, unde sunt?

Dintre umbrele întunecate s-a desprins una, apropiindu-se până la o oarecare distanţă de tronul-divan, iar celelalte s-au îngrămădit în spatele ei, foşnind ca nişte vulturi ce se strâng în jurul prăzii. A urmat un alt moment de tăcere; după care, un gâjâit înecat a ceea ce fusese odinioară glas şuieră printre coardele vocale roase de putreziciune:

— Au fugit.

— Au fugit?! Cum adică au fugit? Unde au fugit?

— Prin portal.

Cuvintele lui s-au rostogolit în liniştea sălii ca două gogoloaie de flegmă.

— I-aţi pierdut, şfichiui acuzaţia prin aer ca un bici. V-au scăpat toţi!

— Nu toţi, şuieră căpetenia Celor-fără-chip.

Scoase ceva dintre faldurile pelerinei şi-l aruncă la picioarele lui Evor.

Evor se uită lung la pradă. Era cât un prunc nou-născut, dar moale, fără vlagă, ca un leş. O blăniţă mătăsoasă îi acoperea trupuşorul costeliv,

mai puţin dosul albastru-intens şi feţişoara neteda, boţită jalnic într-un rictus de groază, aproape omenesc.

Evor îi întoarse corpul pe partea cealaltă cu vârful pantofului. Chibzui puţin şi întrebă:

— Ăsta mergea cu ei?

Gluga întunecată se mişcă aproape imperceptibil, drept confirmare.

— E mort?

— Nu, stăpâne.

Evor se aplecă şi, apucându-l de ceafa, ridică trupul flasc. Capul creaturii se bălăngăni nefiresc.

— A respirat răceala mormântului, dar încă mai trăieşte.

Privirea de gheaţă a regelui trecu de la capetenia Celor-fără-chip la siluetele cenuşii din spatele lui, oprindu-se asupra fiecăreia.

— Mi-aţi înşelat aşteptările, rosti el. Dacă se mai întâmplă o singură dată, veţi fi zvârliţi în abisurile din care aţi venit. Afară cu voi!...

— Iar acum, murmură Evor, ia să vedem, Măria Ta, ce ne-au adus Cei-fără-chip.

Se lăsă pe vine lângă rege, ţinând făptura inertă pe braţ, ca pe un copil. Pe măsuţa din faţa divanului erau mai multe şipuri delicate şi un alt obiect, închis la culoare şi mititel, care arăta straniu printre cristaluri.

Mâna lui Evor se roti o clipă deasupra şipurilor de cristal, apoi se îndreptă spre cel în care strălucea un lichid sidefiu. Îi scoase dopul, puse degetul pe gura

sticluţei şi o înclină puţin. O singură picătură de poţiune străluci ca o perlă pe buricul degetului său noduros şi strâmb. Îşi vârî unghia lungă printre buzele fapturii din braţele lui, îi descleştă gura şi îi atinse limba cu vârful degetului.

Şi regele, şi vrăjitorul îl urmăreau atent. Câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Dar, apoi, pleoapele strânse au început să i se destindă, s-au zbătut puţin şi, în final, a deschis ochişorii ca două mărgele. A clipit şi s-a uitat la chipul vrăjitorului, care îl privea de la câţiva centimetri — şi a închis imediat ochii la loc.

Evor şuieră în chip de râs.

— Degeaba cauţi tu să te ascunzi în întuneric, întunericul nu te primeşte. Acum nu mai ai unde să fugi.

Regele întinse mâna şi-l atinse pe cap, la marginea blaniţei care-i încadra feţişoara. Vocea lui susură afectuos, în timp ce-l mângâia cu degetele:

— Ce erai tu înainte, trăncănici mic? Şi aici, între prieteni... în ce te-ai putea preface?

— Ia să vedem, spuse Evor, luând un alt şip.

Îl deschise şi stropi cu el trăncăniciul încremenit. Când picăturile îi atinseră faţa, acesta a tresărit uşor, iar corpul a început să-i fie scuturat de un tremur convulsiv. Evor îl aşează cu blândeţe pe covoraşul din faţa divanului.

Pentru câteva clipe, tot trupul animăluţului păru să vibreze. Apoi, mâinile şi picioarele începură să se rasucească şi să tresalte. Chipul i se schimonosi, deschizând gura ca pentru un strigăt mut. După care,

într-un şir de frământări şi zvâcniri, trupuşorul începu să i se întindă şi să crească. Blaniţa i se transformă treptat în puf, apoi dispăru cu totul; mâinile şi picioarele se întăriră şi se lungiră. Faţa i se netezi şi i se întinse. Coada lungă, cu care s-ar fi putut prinde de ramuri, se scurtă până nu mai rămase nici urmă de ea. A scos un singur ţipăt, bolborosit, care se stinse într-un geamăt întretăiat de suspine... Iar la sfârşit, pe covoraş zăcea un puşti îmbrăcat în nişte pijamale vărgate şi jerpelite, cu ochi căprui larg deschişi, în care durerea şi deruta se prefăcură rapid în groază.

Dintr-o mişcare, se ghemui în patru labe, ca un animal încolţit, dezvelindu-şi ameninţător dinţii. Evor dădu să se apropie de el, dar mâna băiatului ţâşni într-un gest de apărare... Şi abia atunci îşi descoperi mâneca pijamalei şi propriul braţ omenesc. Cu ochii holbaţi şi gura căscată, uluirea lui era aproape comică. Se uită la palmă, o întoarse, îşi strânse pumnul şi îşi răsfiră din nou degetele netede şi rozalii. Se ridică în picioare, uitându-se în jos, la corpul lui, nevenindu-i a crede. Întrebător, îşi mută privirile de la Evor la rege şi înapoi la Evor. Deschise gura şi bâigui:

— Aţi... aţi... eu...

— Tot ce s-a făcut se poate desface, şuieră Evor. După cum şi ce s-a desfăcut nu e neapărată nevoie să rămână aşa pentru totdeauna. Acum ştim *ce* eşti. O să aflăm curând şi *cine* eşti.

— N-nu, răspunse băiatul, cu glas uşor tremurat. Eu n-o să vă spun nimic.

— Evor, rămâi pe loc, porunci regele şi se întoarse spre băiat. Ei, haide, micuţule, îi şopti el, cu o voce catifelată. N-ai de ce să te temi. Eu sunt regele Karazeel, iar el este Evor, slujitorul meu credincios. Spune-ne cum te numeşti. Ce rău poate fi în asta? Uite, vezi? Evor te-a adus din nou la forma ta de la început. Nu ţi se pare că asta este o dovadă de bună-credinţă?

Băiatul clipi repede şi clătină din cap.

— Nu ştiu... Poate. Cred... cred că da. Mă cheamă Blu... adică Weevil. William Weaver, vreau să zic... Măria Ta.

Regele Karazeel zâmbi.

— Ei, vezi? N-a fost greu, nu? Ai vorbit cu curaj. Şi, iată... nu ţi s-a întâmplat nimic. Bine ai venit în Shakesh, William Weaver! Acum...

Dar privirea băiatului descoperise un obiect pe măsuţa cu sticluţele de cristal. Făcu ochii mari de uimire şi faţa i se lumină într-un zâmbet.

— Hei! şi cuvintele îi ieşiră de pe buze de îndată ce gândul i se înfiripă în minte. Un computer! Eu...

Abia în clipa aceea îşi dădu seama ce spusese. Îşi duse iute mâna la gură ca şi cum ar fi vrut să prindă cuvintele ce-şi luaseră zborul... Prea târziu! Acestea plutiră prin sala tronului ca nişte baloane de săpun.

— Aşa, deci, făcu regele, cu o voce foarte blândă. Este un *computer*. Înţeleg. Da, cred că încep să înţeleg. Aşadar, ia zi-mi, micul meu prieten — că pari să fii un puşti dezgheţat — ce ne poţi spune despre acest *computer*? De exemplu, la ce foloseşte? Care sunt...

puterile lui? Dar, de fapt, de unde să ştii tu? Eşti prea tânăr să deţii atâta cunoaştere...

Chipul palid al băiatului se îmbujoră uşor.

— Prea tânăr?! spuse el indignat. Asta s-o credeţi voi! Eu ştiu o grămadă de lucruri despre computere, mai multe decât ştiu majoritatea celor mari. Ele sunt pasiunea mea. Aş putea să vă povestesc despre computere mai mult decât oricine de pe pamânt. Dac-aş vrea, preciză el grabit. Dar nu vreau şi n-aveţi cum sa mă obligaţi.

Regele Karazeel şi Evor se uitară unul la altul... şi zâmbiră.

Prea frumos să fie adevărat

Şirul de taburete începea de la biroul Directoarei şi ajungea până aproape de sala de recreaţie.

În mintea mea încă ramăsese „biroul Directoarei"... iar când ma uitam la uşa închisă, mai simţeam şi acum fiorul acela de teamă paralizantă, deşi ştiam că ea nu se mai întoarce.

Cam din zece în zece minute, uşa se deschidea scârţâind şi din birou ieşea un copil. Cel care urma la rând se ridica, intra şi închidea uşa. Dupa aceea noi ne mutam, fiecare trecând pe scaunul cenuşiu, gata încalzit, al celui din faţă.

Nu reuşeam sa desluşesc mare lucru pe feţele celor care ieşeau din biroul Directoarei. Păreau reţinuţi, aproape grijulii să nu se trădeze. Ţineau ochii în jos şi nu ziceau nimic.

În spatele uşii, în birou, era domnul Smigielski.

— Se pronunţa *şmi-ghiel-schi*, aşa ne zisese draga noastra Bucătareasă dimineaţa, când ne pregatea oua ochiuri cu şuncă. Este preşedintele consiliului de administraţie şi o să vină azi, după ore, sa discute cu fiecare în parte despre ce se va întâmpla mai departe la Highgate şi despre planurile frumoase pe care le are pentru voi.

La aşa vorbe de îmbărbatare, câtorva dintre cei mici li s-au aprins ochii. Mai toţi chicoteau şi se foiau pe scaune. Eu nu. Fiindcă vazusem ca Bucatareasa are colţurile gurii lasate în jos şi că, în loc sa se uite la noi, statea cu ochii pe grămada de felii de şuncă ... Şi oricum nu mi-ar fi scapat cum i s-a umflat pieptul, ca un vraf de perne ascunse sub şorţul vechi şi decolorat, şi cum a slobozit apoi un enorm oftat.

Asta mă pusese pe gânduri.

Uşa s-a deschis din nou şi a ieşit Geoffrey, cu feţişoara lui bucalata, ca de îngeraş, dar care, de data asta, era cât se poate de inexpresiva. Mi-a aruncat scurt o privire, după care imediat s-a uitat în podea şi a luat-o uşurel prin faţa rândului de scaune, încercând să se strecoare în curte. Când a trecut pe lânga mine, l-am apucat de cracul pantalonilor.

— Psst, Geoffrey! l-am întrebat în şoaptă. Ce-a zis? Care-i treaba?

Geoffrey m-a privit cu fereală, încolţit. Gura lui ca un boboc de trandafir tremura:

— Nu avem voie să spunem, îmi şopti el, corect nevoie mare. Adam Equinox, dacă nu-mi dai drumul imediat să ştii că *ţip*.

L-am lasat sa plece. Şi m-am mutat cu un scaun mai în faţă, simţind locul unde statuse Callum cald şi năduşit. Am aşteptat.

După plecarea Directoarei, Highgate se schimbase.

Pe ea o arestaseră pentru frauda — se pare că smântânise din banii care erau alocaţi pentru hrana şi îmbracamintea noastră, a copiilor. Facuse aşa ani de zile şi depusese banii într-un cont secret, din care îşi cumparase chestii numai pentru ea — inclusiv o maşina noua-nouţa —, în timp ce noi purtam doar haine vechi, primite, practic, de pomana, şi mâncam alimentele ce se scoteau din rafturile supermarketului când le trecea termenul de garanţie.

Cu toţii speraseram ca, după ce o vâră la închisoare, o sa-i moştenim noi unitatea DVD şi televizorul cu ecran plat, dar Bucatăreasa ne-a zis ca le luase poliţia, fiindca erau dovezi împotriva Directoarei. Aşa că, pentru noi, televizorul însemna în continuare rabla care prindea numai un canal, şi pe ăla dacă aveam noroc.

În rest, prea multe nu se mai schimbaseră. În linii mari, vreau sa zic. Grădina era tot plină de bălării, cum o ştiam, gazonul din faţa casei tot mai avea petice de pământ uscate şi chele; în casă mirosea tot a dezinfectant şi a soluţie de lustruit podele; în dormitoarele supraaglomerate ramăsesera aceleaşi paturi şubrede, care scârţâiau, învelite tot cu cearşafurile noastre ferfeniţite, de la second-hand.

Dar măcar banii, pe care înainte îi administrase Directoarea, ajungeau acum la Bucătareasa, iar ea îi cheltuia numai şi numai pentru noi. Înainte, frigiderele erau burduşite cu pungi jilave de carne cenuşie, pui unsuroşi şi grămezi de spanac ofilit. Acum erau pline cu pachete de şunca afumata, oua proaspete, de ţară, laptuci fragede şi căpăţâni întregi de ţelina abia scoasă din gradina, de le puteai rupe tulpinile cu mâna. Pe raftul de legume şi fructe, unde zăceau odată mere stricate, banane înnegrite sau portocale cu pete de mucegai albăstrui, acum erau gramezi de cartofi, ceapa şi alte legume proaspete; iar noi aveam mereu pe masa un coş cu fructe coapte şi parfumate, din care puteam să ne servim oricând aveam poftă.

Draga de Bucătăreasă îşi luase obiceiul să ţina radioul deschis când trebaluia prin bucatarie, iar acum, când veneam de la şcoală, ne întâmpinau acordurile unor şlagare vechi, pe care le fredona şi ea când ne servea ceaiul de dupa-amiaza şi începea sa pregătească masa de seară.

Înainte, ştiai dupa meniu ce zi a saptămânii este. Acum varia în funcţie de ce bunătaţi aduceau la supermarket şi de ce avea chef Bucătăreasa noastra sa gatească. Iar eu mă învaţasem sa iau câte un mar sau o pară, când mă întorceam de la şcoală, şi să bag capul pe uşă ca s-o întreb:

— Ei, ce avem azi la cina?

Nu ştiai niciodata care va fi raspunsul. Ba „friptura de vita cu sos Yorkshire", ba paste italieneşti, ba pui la cuptor, ba uneori şi „Las' ca vezi tu atunci,

nazdravanule — şi nu ma mai bate la cap când am treaba!"

Dar cel mai grozav era că nu ne mai simţeam urmariţi tot timpul. Nu mai leşinai de frică la gândul ca te va prinde cineva ca faci vreo nefacută — vreun lucru care ţie nici nu ţi-ar fi trecut prin cap c-ar fi greşit. Cred ca jumatate din lista cu reguli se dusese de râpa. Aveam voie sa citim un sfert de ora în pat, înainte de culcare. Ieşeam la picnic, în gradină, când era frumos afara. Unde mai pui că eram încurajaţi să ne invitam prietenii, ca să ne jucàm împreună, dupa-amiaza.

Ah, şi puteam să folosim calculatorul oricând voiam, cel puţin daca nu avea cineva programare anume pentru ora respectivă.

Da, Highgate devenise de nerecunoscut.

Uşa s-a deschis puţin şi Callum s-a strecurat afară. A trecut pe lânga mine repejor, smiorcaindu-se.

M-am ridicat şi am făcut doi paşi pâna în faţa uşii. Parca mi se înmuiaseră puţin genunchii, ca pe vremurile când dincolo de prag mă aştepta Directoarea. Din obişnuinţă, probabil. Am pus mâna pe clanţă, cum o mai facusem de un milion de ori înainte. Am apasat şi, cum se lăsa ea în jos, aşa mi se topea mie curajul, simţindu-ma gata să leşin.

Mi-am spus ca trebuie să ma adun, am tras aer în piept şi am intrat.

Domnul Smigielski

Doar biroul mare al Directoarei mai ramăsese înauntru. Fusese tras în mijlocul camerei şi pe tablia lui lucioasă nu se vedea decât un plic mare, maroniu, aşezat exact în centru. Mă aştepta un scaun gol... şi domnul Smigielski, de partea cealalta a biroului.

Arăta de parcă îl ţinuse careva într-un ierbar vreo două saptămâni, turtindu-i figura, surprinsa din profil. Avea un cap lunguieţ şi o faţa îngusta, cu bărbia ascuţita şi nasul subţire şi încovoiat ca un cioc. Ochii erau foarte apropiaţi şi pielea pamântie, bolnavicioasa, pe care se vedea, ca o umbră vineţie, pe unde trecuse lama aparatului de ras pe obraji şi barbie. M-a surprins parul lui negru, dar negru-taciune, aşa de închis că m-am întrebat dacă nu şi l-o fi vopsit. Nişte şuviţe pieptanate grijuliu îi traversau

capul, în câteva dungi precise pe care le-ai fi putut numara.

Era îmbracat într-un costum negru, simplu, şi purta o cravata îngusta, tot neagră, iar deasupra nodului ei strâns, marul lui Adam ieşea în afară, de parca omul încercase sa înghită un sâmbure de piersică şi-i statuse-n gât.

M-a privit cu o figura inexpresivă, nu ştiu cât timp. Apoi buzele i s-au lungit într-un soi de zâmbet şi mi-a spus:

— Vino şi ia loc.

M-am împleticit spre birou, stânjenit, am tras de scaun — care a hârjâit pe podea — şi m-am aşezat încet, fara tragere de inimă. Mi-am dat seama brusc de relul în care aratam: părul ciufulit, netuns de cam multişor, şi spuzeala coşurilor care-mi ieşiseră pe frunte, sub bretonul slinos. Mâinile şi picioarele mi s-au parut uriaşe şi nătângi, deşirate şi disproporţionate faţa de restul corpului. Atunci mi-am observat şi unghiile îndoliate. Le-am ascuns grăbit, lipindu-mi palmele şi strecurându-le între genunchi.

Domnul Smigielski rămasese aşa de neclintit, că îmi sugera un şarpe stând la pândă. Şi-mi venea să ma foiesc şi mai tare. Dar m-am forţat sa stau locului şi să ma uit şi eu fix în ochii lui mici şi negri, lipsiţi de strălucire.

Într-un sfârşit, m-a întrebat:

— Tu eşti...?

O voce plata, ca toată fiinţa lui, de altfel, de parca statuse şi ea la presat.

— Adam, am mormait eu, Adam Equinox.

„Adam" mi-a ieşit cam răguşit şi cavernos, iar „Equinox" s-a cocoţat cu o octava mai sus şi a sunat ca un chiţăit stupid. Am simţit că-mi navaleşte sângele în obraji şi m-am uitat încruntat spre podea.

— Hmmm... Adam Equinox. Un nume neobişnuit, zise el, deschizând dintr-o mişcare dosarul.

Nu reuşeam să vad, peste birou, ce scria acolo, dar nu părea sa fie prea mult.

— Da, se poate, am şoptit eu.

— După cum ştii, eu sunt domnul Smigielski, preşedintele consiliului de administraţie al acestei instituţii. Mi-ar fi de ajutor dacă mi-ai spune pe scurt povestea ta şi împrejurările în care ai ajuns aici.

— Păi... nu e scris acolo? În dosarul meu?

Mi-a raspuns, cu un zâmbet subţire:

— Din păcate, se pare că multe documente s-au rătacit. Atât dintre cele cu datele personale ale rezidenţilor de la Highgate, cât şi dintre cele cu informaţii de natură... contabila. Este valabil în special pentru copiii cu rezidenţa pe termen lung, cum bănuiesc că este şi cazul tău.

— Poftim?!

— De cât timp eşti la Highgate, Adam?

— De când mă ştiu.

Cu stiloul negru, şi-a notat meticulos ceva pe o foaie alba.

— Şi cine sunt — sau au fost — parinţii tai?

Iaraşi m-am înroşit. Chiar dacă nu-i cunoscusem niciodata, nu-mi plăcea sa vorbesc despre ei cu strainul ăsta duios ca un sloi de gheaţă.

— Nu ştiu, am bombănit.

Cu un pacanit, a pus capacul stiloului şi l-a aşezat pe masa.

— Adam, zau! Eu vreau să avem o comunicare bună. E în interesul tau sa fii cooperant, după cum îţi voi demonstra numaidecât. Deci, cine erau părinţii tăi şi de ce ai fost adus la Highgate?

M-am uitat la el, scos din sărite:

— V-am mai spus, nu ştiu.

Am rostit ultimele două cuvinte clar şi răspicat, iar vocea mea a răsunat dur şi tăios în camera aproape goală.

— M-au găsit pe trepte, la intrare. Nou-născut, n-aveam nicio zi. Nimeni n-a văzut-o... adică pe mama, am adaugat eu, rostind ultimul cuvânt cu o voce raguşită. Nu ştiu cine era, cum nu ştiu nici de tata. Nimeni nu ştie. E de ajuns?

Intuindu-l furios cu privirea peste birou, mi-a trecut prin minte ca, în cazul meu, nu prea conta că se pierdusera dosarele. Astea erau toate „datele" mele.

El a dat trist din cap.

— Un scenariu clasic, din păcate. Şi, în acelaşi timp, un exemplu în plus despre modul în care decaderea standardelor morale combinată cu lipsa totala de responsabilitate împovăreaza instituţiile caritabile, precum cea de faţă.

N-am înţeles din prima ce voia să spună. Dar, în clipa urmatoare, am ţâşnit în picioare, cu pumnii strânşi, şi am auzit scaunul căzând cu zgomot la podea, în spatele meu.

— Domnule, să ştiţi un lucru, am mârâit eu şi, macar de data asta, vocea mi-a ramas joasă şi stapânită. Indiferent daca am cunoscut-o sau nu, indiferent dacă m-a abandonat sau nu, e vorba de mama mea!

Nici n-a clipit. Pur şi simplu a clatinat din cap şi a oftat, ca şi cum izbucnirea mea îi confirma cine ştie ce ipoteza la care se gândise dinainte. Şi stiloul lui a mai mâzgalit ceva pe foaia de hârtie. Apoi, şi-a ridicat iarăşi privirea.

— Deci, altceva nu mai ştii?

Am clatinat din cap. Că doar nu era să-i spun lui despre lucrurile cu care fusesem găsit — şalul în care fusesem înfaşat, fluieraşul de argint, inelul greu, cu model straniu, pe care îl purtam la gât, atârnat de un şiret vechi de pantof. Nu, n-aveam de gând să-i spun, mai ales după ce-mi zisese adineauri.

— Stai jos.

Am ridicat scaunul şi m-am aşezat.

— Te întrebi, desigur, ce cuprinde totuşi dosarul ăsta al tău.

Uite ca nu mă întrebasem, dar aveam senzaţia că o să-mi spună el oricum.

— Ultima evaluare a rezultatelor tale şcolare, de exemplu. Descrie un tânăr cam izolat şi furios, arţăgos şi cu o problemă de atitudine.

Am ridicat din umeri. Nu era prima oară când auzeam de-astea.

— Mai am şi rezultatele unui test recent de aptitudini, realizat de consilierul şcolii în probleme de orientare profesională.

Mi s-a făcut inima cât un purice. Oricât ma străduisem să uit de ele, ştiam bine ca lucrurile astea te lovesc când te-aştepţi mai puţin.

„Adam, ia şi tu partea buna a lucrurilor", îmi spusese babalâcul ala ciudat de la consiliere, după ce mă zbătusem, lamentabil, prin grămada lui de teste. „N-aş zice ca eşti incapabil sa înveţi, ci pur şi simplu înveţi diferit. Creierul tau prelucreaza altfel informaţiile care pentru ceilalţi copii sunt uşor de accesat şi de folosit." Iac-aşa am aflat şi eu de ce eram codaşul clasei. „În zilele noastre, se evita sa etichetăm copiii aşa sau altminteri", mai spusese moşul, scriind cu roşu deasupra raportului „DIZABILITATE MODERATĂ". „Sunt sigur ca o să-ţi găseşti tu potecuţa ta în viaţa. N-o să ajungi, fireşte, cercetător la un centru spaţial — *ha, ha* —, dar mai există şi alte opţiuni, mai practice. Fiecare dintre noi e bun la ceva, sau macar aşa trebuie sa ne spunem în sinea noastră. Tu ai avut un scor bun la aptitudini de lider. Relativ bun," încheiase el, pe un ton destul de nesigur.

Prietenul meu, Cameron, ieşise valvârtej din camera de evaluare, cu ochelarii aburiţi de înflăcărare, ciripind încântat despre ce domenii de studiu şi ce universităţi ar putea sa aleagă, şi cum crede că el o să opteze pentru medicina sau drept. Abia când şi-a dat seama că eu eram mai tacut decât de obicei, s-a uitat îngrijorat la mine şi m-a întrebat:

— Adam, şi tu? Ce ţi-a spus domnul Guthrie despre perspectivele tale?

N-am vrut să-i stric cheful martorului i adevarul: că se părea că n-am niciuna

Iar acum venise şi domnul Smiggelski să rasfoiască raportul, clătinând din cap şi tăcând.

— Nu vad ce legatura are raportul asta cu Highgate, am mormait eu — cât pe ce să zic „cu *dumneavoastră*", dar m-am oprit la timp —, cu... viitorul nostru şi cu ce o să se întâmple aici de acum încolo, când Directoarea nu mai e.

— Păi, are o legătură, zise el glacial, dezlipindu-şi cu greu privirea din foaia cu evaluarea mea. Este foarte relevant, din păcate, spuse el ridicându-şi palmele şi lipindu-şi degetele. Vezi tu, Adam, Highgate o să fie închis. Urmează să se stabilească alte aranjamente pentru copiii de aici: adică adopţia, în majoritatea cazurilor. Criteriile obişnuite pentru selectarea tutorilor vor fi mult îmblânzite, încât să crească şansele de succes. Noi numim asta „politica maximizării plasamentului". Până acum, a dat rezultate foarte bune.

Îmi zâmbi scurt.

— Unii dintre copii, însa, continuă el, batând uşor cu stiloul în dosarul meu, sunt mai greu de plasat. Iar alţii... chiar imposibil.

Politica maximizării plasamentului

Parca totul se prabuşise în jurul meu.

Nadajduisem cumva, în adâncul sufletului, că o sa primească Bucatareasa postul Directoarei şi aşa o să trăim fericiţi, pâna la adânci batrâneţi.

Dar în viaţa nu e ca-n poveşti.

Nu ştiu după cât timp mi-am dat seama că domnul Smigielski vorbea mai departe, cu aceeaşi voce distanta şi nepăsatoare, de parcă recita o listă de cumpărături.

Cu capul vuind, am început din nou sa-l ascult.

— O să cercetam absolut toate variantele, până gasim nişte cămine potrivite pentru voi, copiii. Bineînţeles, prima uşa la care vom bate va fi a cuiva

din familie — chiar şi parintele biologic, odata gasit, s-ar putea să se afle acum într-o situaţie optima, care sa-i permită să reconsidere varianta de a-şi creşte copilul. Pe lânga asta... mă rog, în mod normal am prefera cuplurile căsătorite, care au o anumită vârsta şi sunt atent evaluate în vederea unei adopţii. Însa, după cum spuneam, în cadrul unei politici de maximizare a plasamentului, teoretic oricine e dispus sa-şi asume responsabilitatea de a deveni tutore va fi luat în calcul. Pe mine, unul, mereu mă uimeşte câţi oameni şi-ar dori un copil. Naşii, matuşile, bunicii sau chiar prietenii de familie... mă rog, e valabil în majoritatea situaţiilor. Dar nu şi a ta. Adam, o sa fiu foarte direct cu tine. Faptul ca eşti singur pe lume nu este în favoarea ta. Cum nu sunt nici informaţiile privind provenienţa ta sau dizabilitatea ta de a învăţa, nici faptul că eşti băiat şi nu fată, nici... îmi pare rău s-o spun, nici aspectul fizic nu te ajuta. Pubertatea e o vârsta dificila, chiar şi atunci când e vorba de propriii copii. Trebuie sa fii o persoana cu totul şi cu totul deosebită — ca să nu zic chiar un sfânt — să iei sub aripa ta un asemenea baiat. Da, oricât de greu îmi vine să admit, şansele tale de a fi adoptat sau macar încredinţat pe termen mediu sunt foarte mici — asta ca sa fiu blând.

Mă uitam la el buimăcit. Îmi fugise pământul de sub picioare şi cădeam în gol... şi tot cădeam. Daca înainte pământul fusese bolovanos şi aspru, ştiam ca e acolo şi ramâneam în picioare, acum însa nu mai era nimic. Highgate se închidea?! De ce?! Şi cu

Bucătareasa noastră cum rămânea? Dar, cel mai important...

— Şi atunci? am întrebat eu, raguşit. Dacă aveţi dreptate şi nu mă ia nimeni? Eu unde mă duc? Cu mine ce-o să se întâmple?

Mi-a zâmbit, uitându-se la mine cu ochii lui ca nişte pietre negre şi opace.

— Nu-i cazul să ne alarmăm. Consiliul de administraţie va continua să-şi onoreze obligaţiile faţă de persoanele pe care le are în întreţinere, în caz că mai rămâne cineva după plasament. Mai există un orfelinat patronat de trustul nostru. Se află la o oarecare distanţă de aici, în zona de coastă.

Pentru o clipă, mi-a licărit o rază de speranţă. La mare!

— Oricum, vom lua în calcul această posibilitate doar în ultimă instanţă, continuă el. Peninsula muntoasă pe care este situat orfelinatul arată destul de poetic, dar clădirea propriu-zisă e mai veche şi destul de austeră. Da, din păcate, e clar că Rippingale Hall nu dispune de dotarile moderne şi de facilităţile de care vă bucuraţi voi la Highgate.

Cum adică?! Ce dotări moderne? Care facilităţi? Televizorul? Magazia din curte? Păi, dacă era mai rău decât la Highgate...

— Dar de ce trebuie să se închidă? am întrebat cu o voce care până şi mie mi-a părut piţigăiată şi jalnică. Mă refer la Highgate.

Cu jumătate de oră înainte, vestea că Highgate se închide mi s-ar fi parut cea mai grozavă din lume.

Acum însă, văzând cum stau lucrurile, nu mai eram de aceeaşi părere.

Pentru o clipă, am observat o strălucire lacomă în ochii lui.

— Probabil că nu ţi-ai dat seama, tinere, dar cladirea este situata pe o proprietate extrem de valoroasă din punct de vedere imobiliar. În condiţiile pieţei actuale, paşii logici sunt demolarea, subdivizarea şi înălţarea unor construcţii noi.

Se aplecase puţin spre mine şi, vorbind, minusculi stropi de saliva din gura îi aterizau pe suprafaţa lucioasă a biroului.

— Da, continua el, într-un an, pe locul unde se află acum clădirea asta şi terenul aferent, se va înalţa Highgate Hills, un complex rezidenţial de lux... şi eu...

— Dumneavoastră?

— Şi eu îmi voi da demisia din consiliul de administraţie şi mă voi ocupa îndeaproape de... alte probleme...

— Dar Bucătăreasa...

— Bucătăreasa a primit un preaviz de o lună, cum este stipulat în contract, răspunse el rece. Spune-i următorului să intre.

Sunt la Quested Court şi ma joc de-a v-aţi ascunselea cu Hannah — şi cu Tiger Lily şi Bluebell, bineînţeles

O caut pe Hannah, care s-a ascuns la ea în dormitor, şi ştiu că i pe undeva pe aproape. Mă uit prin toate dulapurile rând pe rând, şi sub patul cu baldachin. Pe după draperii. Şi deodată aud un chicotit înabuşit. Vine dinspre cutia mare de lemn, unde ţine jucăriile. Mă apropii de cutie în vârful picioarelor, ezit puţin şi zâmbesc în sinea mea. Apoi zic, cu voce tare, să mă audă şi ea:

— Adam, nu te mai prosti! Păi, n-ar încăpea aici — ditamai fata, cum e Hannah, n-are cum să încapă!

Îi mai acord câteva clipe să-şi savureze suspansul... şi ridic capacul. Am găsit-o, fără îndoială e aici: stă ghemuită, cu capul între genunchi şi, de o parte şi de alta ei, pisicile torc încetişor, gata să ţâşnească prin cameră.

Atunci sare afară şi începe să ţopăie, strigând:

— Hai, Adam, acum e rândul tău să te ascunzi!

Duce mâinile la ochi şi începe să numere.

Iar eu o rup la fugă, sus pe scări. Dar pe măsură ce urc, scara se îngusteaza şi începe să se răsucească. Şi treptele pe care le acoperea mocheta se transformă în nişte pietre colţuroase şi negricioase, cu marginile sfărâmicioase. Alerg mai departe pe scara în spirala, mă împiedic şi cad. Mă agaţ cu mâinile să urc şi cei câţiva metri care mi-au mai rămas până sus; urc pe brânci, gâfâind, abia răsuflu. Reuşesc cumva să mă ridic şi, îmbleticit, fac câţiva paşi pe holul întunecat, uitându-mă disperat la pereţii umezi, căutând un locşor unde să mă pitesc.

În cele din urmă, văd o uşă ascunsă în zid. Nu are clanţa, ci doar gaura cheii, mititică, aproape înfundată de rugină. Aud pe culoar ecoul paşilor care vin după mine. Deşi ştiu că o să fie încuiată, împing totuşi în uşiţa aceea.

Se deschide imediat. În spatele ei, e o cămăruţă micuţă, cât un dulap, unde se ţin măturile. Beznă. Mă strecor înăuntru şi inima îmi bubuie în piept; închid uşa în spatele meu.

Stau pe întuneric şi aştept.

Paşii se apropie. Nişte paşi grei, care calcă fără grabă. N-au cum să fie paşii lui Hannah. Se opresc în dreptul uşii. Iar eu aştept, cu sângele zvâcnindu-mi în urechi. Prin zidul de piatră răzbate până la mine o voce. O voce gravă, ciudat de cunoscută, dar cumva deformata, lungind silabele sinistru, ca o bandă derulată cu încetinitorul. Cuvintele rostite îmi aparţin, totuşi simt cum mi se face pielea de găină ascultându-le.

— Păi, n-ar încăpea aici — ditamai băiatul, cum e Adam, n-are cum să încapă!

Uşa se deschide încet, scârţâind.

Shaw se uită în jos la mine, zâmbind.

— Ia te uită, ce faci, Adam? zice. Ce naiba cauţi la Quested Court?

Mă rasucesc şi ies din bârlog, roşu la faţa, simţindu-mă ca tâmpitul tâmpiţilor.

— A, Shaw, păi... nu ştii? am băiguit eu. Q... Q m-a adoptat. Ai uitat?

Shaw mă priveşte de la înălţimea lui de uriaş şi clatină din cap încet, compatimitor. E faţa lui Shaw, dar în ochii stinşi nu se citeşte nimic... şi deodată, înfiorător, îmi răspunde cu vocea lui Q:

— Nu, baiete. Din pacate, aici te înşeli. Eu l-am adoptat pe Geoffrey.

Tresarind, am deschis ochii. Încă în stare de şoc, prin cap îmi vuiau cuvintele lui Q. Inima-mi bubuia mai-mai sa-mi spargă pieptul şi în gură simţeam un gust metalic, ca al giulgiului...

„A fost un vis", mi-am zis răspicat. „Un vis prostesc, atâta tot". Dar vocii ăsteia îi răspunse o alta voce, şi mai categorică: „Iar tu ai fost un prost că l-ai visat".

M-am întors cu faţa în sus, uitându-mă la umbrele pe care lumina lunii, trecând prin frunzişul copacilor de afara, le făcea sa danseze pe tavan. Dungile groase proiectate de gratiile de fier — care îi împiedicau pe hoţi sa intre şi pe noi sa ieşim — erau mult mai întunecate şi mai clare decât umbrele tremurătoare, jucând ca-ntr-un ochi de apă. Dar eu ignoram liniile groase şi urmăream doar frunzele.

Privindu-le, încetul cu încetul mi s-au domolit bataile inimii şi respiraţia. Sub patura tocită şi aspră, îmi simţeam pielea rece şi sensibilă. Şi, tot în gând, i-am răspuns celei de-a doua voci: „Visele nu-s o prostie. Uneori, trebuie să visezi ca să poţi merge mai departe."

Am ramas aşa, o vreme, şi, într-un târziu, adevărul s-a cernut. L-am cercetat cu atenţie, l-am sucit pe toate părţile.

Da. În adâncul sufletului meu tânjeam — cu un dor aproape dureros — după ceva ce ştiam că n-aş putea avea niciodată. Tânjeam sa fiu şi eu o parte din viaţa pe care o gustasem la Quested Court, cu

Hannah şi Q. Dacă mi s-ar fi putut îndeplini o dorinţă, asta aş fi vrut sa fie.

Nu-mi doream luxul, ci dragostea

Dar în lumea aceea a lor nu mi găseam locul, decât poate pentru o săptămână, din an în Paşti, asta dacă aveam noroc. Pentru mine, era un alt univers, la fel de îndepărtat şi inaccesibil precum Karazanul.

Era un vis... şi aşa avea sa rămâna.

Adevarul e că trecuseră câteva saptamâni bune de când nu mai primisem nicio veste de la ei. Ştiam că marele Q lucrează la retuşurile unui joc pe calculator, ultimul din seria Karazan, ce urma să apara în curând... Cât despre Hannah, intrase la şcoala, îmi scrisese foarte îngrijit o scrisorică, în care la sfârşit o desenase pe Tiger Lily. Apoi, n-am mai aflat nimic. Era ocupată, învăţa tot felul de lucruri la şcoală. Îşi facea prieteni noi, normal. Eu mă bucuram pentru ei doi, dar asta nu însemna că nu le duceam dorul şi că nu mai visam...

Şi uite-aşa, purtat de gânduri, m-au găsit zorile. Treptat, umbrele frunzelor s-au topit şi pe tavan n-au mai rămas decât dungile groase de la gratiile de fier.

Uneori, nu-ţi rămâne decât realitatea.

Realitatea

Primele „partide" — cum le spunea domnul Smigielski — urmau sa vina în vizită la Highgate chiar în dupa-amiaza aceea, după ce ne întorceam noi de la şcoala.

În locul programului de voie, când, deşi supravegheaţi, noi hotaram cum ne petrecem timpul, acum am robotit ca bezmeticii vreun sfert de oră, sa facem ordine — nu c-ar fi fost prea multe lucruri de ordonat — şi sa ne ferchezuim. Era o atmosfera bizara, cum nu ne mai fusese dat sa traim la Highgate: toţi aveam emoţii, cei mari se aratau foarte reţinuţi şi ciudat de sfioşi.

La 15,25 fix, domnul Smigielski ne-a aliniat în sala de recreaţie, cu spatele la perete, în ordinea înalţimii.

Eu eram ultimul. Purtam niște jeanși și o cămașă, pe care le primisem la ultima livrare de „haine pre-iubite", cum le-a numit Bucătăreasa. Pantalonii, probabil, mi-ar fi venit bine cu vreo două luni în urmă, dar acum aveam impresia că tot ce puneam pe mine se termina brusc deasupra încheieturilor de la mâini și a gleznelor, de-mi ieșeau la vedere patru labe ciolănoase și parcă inutile. Cămașa în carouri mă ținea puțin la umeri. Mă rugam să nu-mi vină să strănut, că materialul atâta se rărise de la purtat, încât putea să crape imediat.

Tare sila mi-a fost s-o fac, dar n-am avut de ales și m-am spălat pe cap, la dușuri, dimineața. Iar acum, de emoție, mi se strânsese tot stomacul într-un ghem, chiar sub coaste.

Stăteam cu fața la ceasul din peretele camerei de recreație și urmăream cu toții limba secundarului, cum zvâcnea încetișor și dădea roata cadranului. M-am uitat cu coada ochiului la creștetele înșirate în dreapta mea, blonde, brune, cu părul drept sau ondulat, dar, în toate cazurile, bine pieptănat. Toți se așezaseră la distanțe perfect egale, domnul Smigielski se ocupase personal de aspectul ăsta. Numai că, după mine, lipsea cineva.

Era un gol unde ar fi trebuit să se afle Weevil.

Parcă peste tot vedeam unde stătuse el cândva și nu avea să mai stea niciodată. Acum, în mintea mea, nici nu-i mai spuneam Weevil.

Cu ochii pe ceas, am început să mă gândesc la Blue-bum. Oare unde era acum? S-o fi întors în

padure, la ceilalţi trancănici? Noi aşa socotiseram c-ar fi cel mai probabil. Când am ajuns cu bine la Quested Court, am mai avut o „discuţie secretă" — cum ne învăţase Jamie — şi atunci am luat hotărârea sa nu spunem nimanui că Weevil ramăsese abandonat în Karazan; de fapt, nici sa nu spunem că a fost vreodata acolo. În fond, Rich avea dreptate: în afara de Q, nimeni nu ne-ar fi crezut... şi, oricum, dacă aflau, ce-ar fi putut să facă? Nu prea-l vedeam eu pe Blue-bum dându-se huţa pe frânghia de rufe de la Highgate, când noi, ceilalţi, mergeam la şcoală.

La început, au banuit-o pe Directoare că ar avea vreo legatura cu dispariţia lui, dar, din lipsa de dovezi, n-au putut s-o acuze de chestia asta. Iar pentru restul lumii, William Weaver dispăruse fără urma... şi aşa am lasat-o şi noi.

Şi limba minutarului s-a mişcat în dreptul cifrei 6, iar eu am simţit din nou ghemul de nervi din burtă. Trancanici sau nu, aş fi facut schimb cu Blue-bum fara sa stau pe gânduri — mai bine slobod prin padurile din Karazan, decât strivit de atmosfera de aici, cu tot calvarul care urma.

— Iar el, spuse domnul Smigielski şi se opri în faţa mea, este Adam Equinox.

I-a privit pe cei doi cu subînţeles. Bărbatul era mai scund decât mine, dar solid ca un taur. Roşcovan la faţa, cu ochii albaştri, spalaciţi, avea o bărbie lată,

proeminentă. Parul îi era scurt şi creţ, ca lana de oaie, şi când mi-a întins mâna am observat ca avea şi pe dosul ei fire de par roşcovane şi dese. Şi mirosea ciudat, dar nu reuşeam sa-mi dau seama a ce.

M-am uitat la el şi am încercat sa-i zâmbesc, dar gura mi-era ciudat de încleştata. I-am întins mâna şi mi-a strâns-o de mi-au trosnit toate oscioarele. Durerea m-a fulgerat pâna la cot şi mi-au dat lacrimile. Şocat şi buimăcit, am clipit repede, ca nu cumva sa mi se prelingă pe obraji.

— Aşa deci, mârâi el, uitându-se drept în ochii mei, acuma nu mai faci pe durul.

— A, el este baiatul despre care ne-aţi spus dumneavoastră că...

Dar vocea femeii se stinse, stingherita. Ea era marunţică — abia-i ajungea soţului ei pâna la umar — şi fragilă, ca o vrabie. Iar prin felul ei agitat de-a vorbi şi de-a se mişca îmi sugera tot o pasare mica.

— Da, răspunse rece domnul Smigielski, el este.

Într-un sfârşit, barbatul a slabit menghina şi mi-a dat drumul la mâna. Parca-mi farâmase toate oasele. Îmi venea sa-mi frec mâna de haina, dar, pentru ca era încă de faţă, m-am abţinut.

— Bun, spuse domnul Smigielski pe un ton foarte amabil, în timp ce-i conducea spre colţul celălalt al salii, aţi văzut ce vă interesa? Credeţi ca puteţi lua o decizie acum?

Barbatul s-a întors cu faţa spre noi şi ne-a privit lung, cu braţele încrucişate.

— Eu caut un baiat zdravan, mormai el, dar care sa nu-mi facă belele. Compostul de la ferma cere muncă, nu glumă.

— Nu uitaţi că toţi sunt în creştere, murmură domnul Smigielski.

— E foarte greu, şopti femeia, uitându-se cu coada ochiului către soţul ei, de parca voia să-şi ceară iertare. Mai ştii când a trebuit să alegem un căţel de la adapost? Te uiţi la ei, dar n-ai de unde să ştii cum or să ajungă. Şi n-are cum să nu-ţi fie milă de ei, mai ales... — şovai ea şi-mi aruncă o privire — mai ales de cei... *fără speranţă.*

— Da, din pacate, nu există garanţii, zise domnul Smigielski.

— E clar ca n-ai de ce să alegi unul numai din mila, marâi barbatul. Că noi aşa am facut cu Baxter şi uite unde am ajuns. Şi la copii nu merge cu eutanasia, ca la câini.

— Pai, nu, nu merge, zise ea oftând. Din păcate, ai dreptate.

— Gata, hai! Trebuie sa ne hotărâm, că am o întâlnire la patru jumate.

— Eu zic ca al patrulea de la coada e un puşti tare draguţ, zise femeia, nu foarte convinsă. Are un chip de îngeraş, cu parul ăla blond, cârlionţat... seamană cu pozele tale de când erai mic. La o adică, ar fi aproape ca fiul nostru. Ce zici, îl luăm?

Noroc că nu toţi erau ca aia de l-au luat pe Geoffrey. A venit, de exemplu, un cuplu mai în vârsta şi aproape că le-au dat lacrimile când au vazut-o pe Moira, fiindcă le amintea de fiica lor naturala, care murise de vreo douazeci de ani.

A mai fost şi bibliotecara, o doamna necasatorita — „de fapt, o domnişoară batrâna, daca e sa fim cinstiţi", ne-a zis ea scurt, dar cu o strălucire jucauşa în ochi. L-a rugat pe domnul Smigielski sa o lase singură cu noi şi a vorbit cu fiecare în parte. Când a ajuns la micul Frankie, baieţelul bâlbâit, s-a lasat pe vine şi l-a privit în ochi:

— Dar pe tine cum te cheama? l-a întrebat ea, cu blândeţe.

El a înghiţit în sec, de l-am şi auzit. A facut ochii mari şi privirea aceea disperată îi domina feţişoara slabuţa. Îi înţelegeam disperarea. Şi el, ca şi mine, era copil „cu probleme".

— F-f-f-f-f-f... , veni raspunsul lui poticnit.

Dar ea s-a uitat drept în ochii lui rugatori... a întins mâinile şi l-a tras mai aproape.

— Stai liniştit, prichindelule, îi şopti ea. Mi-ai spus deja tot ce aveam nevoie să ştiu. Hai, vino cu mine.

Şi cum mergeau amândoi spre uşă, am vazut o lumina în ochii lui Frankie cum nu mai vazusem la cineva de la Highgate de când mă ştiam.

A mai trecut o lună şi, la sfârşitul semestrului, numai eu mai rămăsesem. Până şi Bucatareasa plecase. Şi-a strâns într-o valijoara demodata cele câteva lucruşoare pe care le avea şi m-a îmbrăţişat cu foc. N-o să uit cum mirosea toată a gogoşi.

— Sa fii baiat cuminte, Adam, îmi şoptise ea. Tu ai puterea sa treci peste toate astea. Toate o să se aşeze numai bine, o să vezi.

Am îmbrăţişat-o, la rândul meu. Tare nu-mi venea sa i mai dau drumul. Şi, mai ales, tare aş fi vrut să cred ca i adevarat ce-mi spusese.

Domnul Smigielski ne privea tacut din prag. El urma sa o conduca pe Bucătăreasă până la autogară, de unde ea avea sa ia autobuzul spre noua slujbă, la şcoala de corecţie pentru fete.

Am ramas în capul scarii, urmarind cum maşina neagra, stralucitoare, a domnului Smigielski toarce uşurel maintând spre şosea, în timp ce draga de Bucatareasa se uita pe geam, cu capul întors spre mine... Ma simţeam de parcă pierdeam şi ultimul prieten pe care îl mai aveam pe lumea asta.

Seara, la masă, nu mai eram decât eu şi domnul Smigielski. Tot căsoiul părea uriaş şi gol, ca un cavou bântuit de ecouri.

Până atunci, zi de zi, de când ma ştiam eu, suna clopoţelul să cheme toţi copiii la masă. Acum, n-a mai sunat niciun clopoţel. La 6 jumatate, lihnit de foame, am dat şi eu o raita, învârtindu-mă pe lângă

uşa, neştiind ce să fac. Sa intru? Pai, cine sa mai gatească, dacă Bucătareasa plecase? Adica o sa mai fie vreo masă de seară?

Până la urma, mi-am facut curaj şi am aruncat o privire înăuntru. Şi l-am văzut pe domnul Smigielski, în costumul lui negru, în capul uneia dintre mesele lungi din lemn. Sub marul lui Adam avea atârnat un şervet curat, iar în faţă, o tavă cu vreo trei sau patru farfurii albe şi ciobite, de-ale casei.

A ridicat privirea şi m-a observat, dar expresia feţei i-a ramas neschimbata. Şi-a tamponat buzele cu şervetul, apoi mi-a spus:

— A, Adam, intră.

Am facut vreo doi paşi, stânjenit.

— Ia loc.

Am tras un scaun şi m-am aşezat, încercând să-mi dau seama ce are în farfurii, dar fără să observe că mă uit.

— Poate vrei să îmi ţii companie, la cină.

— Sigur, mulţumesc. Mi-ar plăcea foarte mult.

Nu m-aş fi aşteptat să mă invite.

A făcut un semn spre farfurii, zicând:

— Din păcate, dieta mea e destul de anostă. Sufar de ulcer peptic şi nu am voie să mănânc carne roşie sau alte alimente care ar putea să-mi agraveze boala.

Aha, deci friptura şi cartofii pai erau excluşi. Mda, nu-i vorba, că le mirosisem eu absenţa dinainte să intru.

— Îţi pot oferi puţin peşte înăbuşit, continua el, aratându-mi una dintre farfurii.

„Puţin" nu era doar un fel de a spune: avea o bucăţica de peşte alb cât o carte de joc şi oarecum uscat, iar alaturi, o gramajoară sinistra de ceva verde-cenuşiu, din care se scursese nişte zeama chioară.

— ...cu spanac, veni sfârşitul propoziţiei. Un cartof fiert, mai spuse, arătându-mi altă farfurie.

Uite şi cartoful. Fix unul.

— O porţie de orez brun, înmuiat cu iaurt vegetal, sau nişte brânză de vaci cu scorţişoară, continua el, aratându-mi voma de pisică dintr-un alt castronel. Sau o banană bine coaptă.

Am şovăit. Niciuna n-arata prea grozav, mai ales orezul cu iaurt, o combinaţie de care nu mai auzisem niciodată. Arăta ca un jeleu alb... sa fi fost facut din lapte? Nici nu îndrăzneam să mă gândesc ce gust avea. În mod foarte clar, era o masă pentru o persoană, cel mult.

— Nu ştiu, am mormăit eu, simţind cum mă înroşesc.

Adevărul era că aş fi putut rade tot într-un minut, chiar şi voma de pisica şi brânza cu scorţişoara.

— N-aş vrea să vă păgubesc de ceva din porţia dumneavoastră...

— Foarte bine, zise el. În cazul ăsta, dacă-mi dai voie...

A luat cu furculiţa nişte boabe de orez din voma de pisica şi le-a dus la gură, mestecându-le grabit, cu un plescăit înfundat.

— Asta înseamna ca... pot pleca?

Sâmburele de piersica i-a dansat în sus şi-n jos pe gâtlej, după care şi-a tamponat iar buzele cu şervetul.

— Imediat. Dar mai întâi trebuie sa discutam problema viitorului tău. Am luat legatura cu cei de la Rippingale Hall şi am facut demersurile necesare pentru transferul tau. E un tren, mâine dupa-amiaza. O să pleci cu el.

— Mâine?! am repetat, stupefiat. Şi... cum fac... cu şcoala? Cu prietenii... şi...

— Din fericire, mâine se încheie semestrul. O să avem timp destul să stabilim ce se va întâmpla cu studiile tale. Cât despre prieteni... nu am ştiut că ai aşa ceva.

M-am gândit la Cameron. Lui nu-i spusesem nimic despre toata povestea. Îmi era aşa de ruşine... şi de teama ca el ar putea crede că sper cumva...

— Pot să ma duc la şcoala mâine? l-am întrebat.

Deodată am simţit nevoia disperata să mai vorbesc cu Cameron o dată, pentru ultima oara, macar să-mi iau la revedere.

— Dacă tot e ultima zi de şcoală... Va rog.

— Problema nu e dacă *poţi*, ci daca *ai voie* sa te duci, preciza domnul Smigielski, destacând tacticos banana. Nu văd niciun motiv sa nu te duci, spuse el, după câteva clipe de chibzuială. În fond, educaţia este lucrul cel mai de preţ. Poate ca nu-i totul pierdut în privinţa ta, Adam Equinox.

O întorsătură neașteptată

— Pai... şi unde-i Rippingale Hall? ma întrebă Cameron, privindu-mă îngrijorat prin lentilele lui groase.

— Asta nu mi-a spus. Departe, în orice caz. Asta-i tot ce ştiu.

— Şi o sa pleci chiar azi?! Adică acum?!

Am dat din cap, abătut.

— Nu pot să cred. E imposibil sa facă aşa ceva! Trebuie să fie nişte legi care sa-l împiedice. Aş putea să-l întreb pe tata...

Începu să scotocească prin rucsac. Era sfârşitul semestrului — în cazul meu, sfârşitul sfârşitului. Ca niciodată, orele lungi mi-au părut doar câteva clipe; gălăgia din curtea şcolii s-a stins cât i-am povestit în

şoaptă lui Cameron veştile de la Highgate... iar acum nu mai rămăseserăm decât noi doi.

— Uite cum zic eu. O să facem o lista...

Vechea poveste. Cam şi listele lui. Nu înţelegea că mai existau şi probleme pe care nicio lista din lume n-ar fi putut să le rezolve vreodata. L-am batut uşor pe braţ şi i-am spus, cu toată blândeţea de care eram în stare:

— Nu, Cam. De data asta n-ajută. Mai bine îmi scrii adresa ta. Dar nu adresa de e-mail, că nu cred să avem calculator acolo. Adresa ta poştală. Cândva, cumva, o să-ţi scriu.

Am simţit cum îmi năvăleşte sângele în obraji şi am adăugat:

— Dar să nu te-aştepţi să se întâmple vreo minune, da?

M-a privit şi a dat din cap. Avea lentilele complet aburite, aşa că n-am putut să-i văd expresia din ochi. A mâzgălit ceva şi mi-a strecurat bucăţica de hârtie în mână.

— Mie tot nu-mi vine să cred că se întâmpla de-adevăratelea, mormăi el.

Am dat să-i spun la revedere, dar am simţit deodata că n-o să reuşesc. Mi s-a pus un nod în gât şi nimic, nici cea mai firavă vorbuliţă, n-ar fi putut sa treacă de el. Aşa că am pus mâna pe umarul lui slăbuţ şi l-am strâns prieteneşte.

După care i-am întors spatele şi, pentru ultima oară, am luat-o spre Highgate.

Îmi auzeam paşii scrâşnind pe pietrişul din faţa casei. Am ajuns la treptele de ciment roşiatic şi am început sa urc spre veranda, cum mai facusem de mii de ori. Dar la a doua treaptă m-am oprit, uitându-mă pierdut la cele cinci şiroaie de apă ce se scurgeau ca dinţii unei furci târâte de un uriaş pe cimentul umed. M-am uitat şi la marginea treptelor, unde suprafaţa neteda şi roşiatică se ciobise şi pe dedesubt se vedea betonul cenuşiu şi zgrunţuros. Era prima oara când le conştientizam, dar mi-am dat seama că le ştiam cum îmi ştiam chipul din oglinda.

Am mers pâna la uşa din faţa şi racoarea umbrei m-a înghiţit. Dar mirosea altfel, a pustiu şi a tăcere. M-am dus la sala de mese şi mi-am pus castronelul pe tejghea, cum făceam de obicei, cu toate ca acum gestul meu nu mai avea niciun rost. Şi atunci am observat schimbarea.

Toate mesele lungi disparuseră. Şi scaunele de lemn, lucioase după anii în care atâţia copii s-au foit nerabdatori în ele, inclusiv eu, de pe vremea când eram aşa de mic, ca abia ajungeam sa văd ce e pe masa. Tejgheaua zidită în perete ramasese acolo, dar în spatele ei bucătăria era goală şi pe linoleum se vedeau urmele de grăsime pe unde avuseserăm dulapurile, aragazul, frigiderul...

Fără grabă, am luat-o pe hol, spre sala de recreaţie, bănuind ce urma să văd şi acolo. Am gasit uşa întredeschisă şi am împins-o. I-am ascultat scârţâitul

în încremenirea din jur. Sala era goală luasera absolut tot. Şi scaunele gri, din plastic, şi computerul, şi scaunul meu favorit, jumulit cum era, şi televizorul, şi dulapul şubred din colţ... ba chiar şi jocurile prăfuite şi puzzle-urile incomplete, de care nu se mai apropia nimeni, de ani buni. Pe covorul tocit rămăseseră pete mari de praf în locurile unde, până nu demult, statuseră toate obiectele acelea. Dacă n-ar fi fost praful, aş fi putut să mă întreb dacă existaseră într-adevar. Firma care se ocupa de evacuarea bunurilor venise probabil când eu eram la şcoală şi luase tot.

Tot?!

Am luat-o la fuga pe culoar, spre dormitorul baieţilor. Uşa era închisă. Am întins încet mâna şi am atins clanţa. Am şovait o clipă, temându-mă de ce voi vedea înauntru. Am deschis uşa larg.

Paturile disparuseră; toate. Şi noptierele de metal şi dulapurile, tot. Încăperea parea acum mult mai mare ca înainte.

Lânga peretele din capatul celalalt al camerei, unde fusese patul meu, ma aştepta o gramajoara jalnică. Am îngenuncheat lângă ea, cercetându-mi lucrurile. Hainele — puţine, câte aveam — erau toate, chiar şi cele primite de la Q. Ma aşteptau frumos împachetate, cum le ţineam eu. Era şi şalul, rulat, aşa cum îl lasasem. L-am desfăcut încet. Am rasuflat uşurat, de parcă mi se luase o mare piatră de pe inimă. Fluieraşul era la locul lui, învelit în şal.

Şi *Biblia*? Unde era *Biblia*?! Şi ce mai aveam eu în ea...

M-am întors şi m-am uitat năucit în jur, sperând s-o descopar ascunsa într-un colţ ..

Dar n-avea unde sa fie ascunsa.

Nu l-am vazut decât pe domnul Smigielski, în cadrul uşii, privindu-ma fara să spuna nimic.

— N-nu va supăraţi, domnule Smigielski, am îngaimat, fara să ma ridic de jos. *Biblia* mea, unde este *Biblia*? l-am întrebat, strângând şalul în mâini.

S-a încruntat puţin.

— Adam, vorbind la rece, toate lucrurile pe care le-ai primit când ai venit aici constituie proprietatea instituţiei. Poate ceilalţi copii şi-or fi luat cu ei bibliile când au plecat, dar e discutabil daca aveau dreptul sa o faca. În ceea ce priveşte *Biblia* de care tu spui c-ar fi fost „a ta", am trimis-o la licitaţia municipală, cu celelalte mărunţişuri. E clar că n-o să scoatem prea mulţi bani de pe urma lor, dar...

— Dar... dar... *eu aveam ceva personal înauntru*!

A dat din umeri, un gest care ar fi putut trece neobservat, cu umerii lui înguşti ascunşi sub sacoul negru.

— Din pacate, e prea târziu. Iar copilariile astea de doi bani nu mai au acum nicio importanţa pentru tine.

Ma holbam la el, amuţit, nevenindu-mi a crede. Taietura din ziar, singura punte care mă mai lega de parinţii pe care-i pierdusem, se dusese pe apa sâmbetei.

Mi-am strâns lucrurile cu mişcari mecanice şi le-am înghesuit în geanta cu care mergeam la şcoala.

Au început numai bine. Am dat să mă ridic, clătinându-mă puţin. Îmi amorţisera picioarele, abia mi le mai simţeam.

— Pai, atunci, am zis eu sec, asta e. Sunt gata de plecare.

— Perfect, zise domnul Smigielski frecându-şi mâinile.

El aproape că-şi terminase treaba. În liniştea camerei pustiite, pielea uscată a mâinilor lui scotea un foşnet ca de hârtie.

— Să nu uit, mai e ceva. O mică schimbare de plan. Unii ar numi-o... o întorsătură neaşteptata. Când erai la şcoală, am primit un telefon — chiar din senin, cum s-ar spune. M-a sunat cineva care se pare că vrea să te adopte pe tine, paradoxal. Se pare că e vorba de o persoană care te cunoaşte bine şi era preocupată de soarta ta. O să vină să te ia — într-un sfert de oră, dacă nu mă înşel, adăuga el uitându-se la ceas. Iar tu urmează să locuieşti într-un orăşel numit... Winterton.

Din senin

Winterton — Quested Court — Q!

Am ramas cu gura căscata; ma uitam la domnul Smigielski şi nu-mi venea a crede.

— Winterton? am repetat răguşit. Serios? Sunteţi... sunteţi absolut sigur?

Buzele lui s-au subţiat într-un zâmbet palid.

— Sunt foarte sigur. Vrei să ştii cum se numeşte binefacatorul tau?

Am clatinat din cap, zâmbindu-i de sub streaşina de par ciufulit.

— Nu e nevoie sa-mi spuneţi. Ştiu cine este.

Şedeam pe prima treapta de sus, în faţa casei, simţind cum soarele dupa-amiezii îmi coace genunchii prin jeanşi. Aşteptam.

Într-adevăr, după exact un sfert de ora, am auzit motorul unei maşini care urca dealul, spre noi. În câteva clipe, roţile maşinii scrâşneau încet pe pietrişul din faţă. Dar nu era maşina verde-închis, patru-ori-patru, la care ma aşteptam. Pe poarta deschisa, intrase o maşină neagra, sport, cu garda joasă. Când s-a deschis portiera, o siluetă graţioasă s-a strecurat afară, şi-a luat de pe bancheta din spate poşeta din piele de crocodil, după care a închis portiera cu un zgomot ferm. Am simţit un fior de dezamagire. Eu sperasem să vina Q, personal, sau, în cel mai rău caz, să-l trimită pe Shaw. Când colo, iată că venise Miss Usherwood, adică singura persoana de la Quested Court în care nu aveam pe deplin încredere... şi de care, la drept vorbind, nici nu-mi placea foarte tare. Mă uitam la ea cum se apropie, privindu-mă la rândul ei foarte atent, cu expresia ei tipică, în timp ce părul negru ca pana corbului strălucea în lumina soarelui... şi iaraşi mi-a trecut prin minte ca semăna cu o pasăre de pradă.

S-a oprit la picioarele scarii şi a schiţat un zâmbet ciudat, de parcă aştepta ceva. M-am ridicat grăbit în picioare. Ştiam eu ce gândea: că ar fi cazul sa învăţ să mă port frumos. Că trebuia să mă arat bine-crescut, acolo unde mergeam! Mi-am scuturat puţin jeanşii, după care am întins mâna.

— Buna ziua, Miss Usherwood! am mormait.

Mi-a prins mâna cu vârfurile degetelor — ce mare şi ridicola era mâna mea — şi mi-a ţinut-o, o secunda. Avea pielea fina şi rece. Dar inca mă privea ca şi cum aştepta sa mai zic ceva. M-am foit puţin de pe un picior pe celalalt, storcându-mi creierii. Oare ce se aştepta sa spun? A, da!

— Aaă... mulţumesc, mulţumesc mult că aţi venit sa ma luaţi, am murmurat.

— Cu placere, îmi răspunse ea oficial, înclinând uşor capul.

Sprânceana ridicata şi zâmbetul ei ciudat ma faceau să ma simt aiurea. Îmi venea să intru în pământ. Traiul la Quested Court nu avea să fie lipsit de momente mai dificile, cu Usherwood prin preajma... mai ales dacă ţinea să-şi asume responsabilitatea de a avea grija de necioplitul de mine, ca sa ma mai şlefuiasca niţel. Totuşi, am rânjit în sinea mea, Quested Court era suficient de mare, cât sa nu fie aşa greu sa o evit.

Asta e tot bagajul tău? ma întrebă ea. În cazul asta, pune-l tu în maşina şi aşteapta-ma, ca termin repede cu formalităţile.

O luasem agale spre maşina, dar vocea ei m-a readus la realitate.

— Adam... asta *după* ce îţi iei la revedere, desigur.

Ce-i drept, bunul domn Smigielski statea în pragul uşii de cine ştie când, cu talentul lui de a răsari ca din pamânt, când te aşteptai mai puţin. Aşa că am urcat iarăşi scarile şi i-am întins mâna, transpirată.

— La revedere, domnule Smigield, am mormait, tragând cu ochiul spre Miss Usherwood şi... aaa... mulţumesc.

Cu un zâmbet glacial, mi-a atins doar vârfurile degetelor, şi asta repede, de parca i ar fi fost frica să nu am vreo boala contagioasa.

— La revedere, Adam, a spus şi s-a intors imediat spre Miss Usherwood. Iar acum, stimata doamna, vă rog să poftiţi înauntru puţin.

Au disparut amândoi pe culoarul întunecat.

Am răsuflat uşurat, mi-am pus geanta pe umar şi m-am dus frumuşel spre maşina. Când sa intru, am simţit că ar mai fi ceva. Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat la casa mare şi albă, aşa rece şi ferecată, cum apărea în lumina amiezii. Deodata mi s-a parut singură şi oarecum trista. Nu mai era Usherwood pe aproape, ca să-mi spuna ce şi cum... dar de data asta nici nu aveam nevoie să ma îmboldească altcineva. „Adio, Highgate", i-am spus în gând. „Şi-ţi mulţumesc... pentru tot."

Dar casa mare şi veche nu mi-a raspuns.

De la bun început, se anunţa lung drumul pâna la Quested Court. Maşinuţa era înfiptă şi rapida, iar Miss Usherwood conducea foarte sigura pe ea, ţinând acul vitezometrului fix pe viteza maximă, neclintit.

Dar conversaţia nu era prea animata.

Dupa ce am trecut de toate cotiturile posibile şi imposibile şi am ajuns cu bine pe autostrada, m-am gândit c-ar fi bine sa deschid eu discuţia. La urma urmei, femeia venise dupa mine — adică cinci ore de mers cu maşina — şi nu voiam sa par nerecunoscător.

— Da, am început eu, foindu-mă să mă fac mai comod. Şi Q probabil că e tare ocupat, nu?

— Q? făcu Usherwood, de parcă nu mai auzise niciodata de el sau ca şi cum era cu mintea în alta parte. Da, e într-adevar foarte ocupat.

Bun, deci avusesem dreptate. De-aia nu venise el sa ma ia.

— Cu jocul cel nou, adică ultimul din serie, nu? am insistat eu.

Fara sa-şi ia ochii de la şosea, Usherwood a dat puţin din cap:

— Da.

Am oftat, dar numai în gând. Grea misie! Ei, dar se cuvine să mai încerc.

— Şi Hannah? am întrebat, ca să nu ma dau bătut. Ce mai face micuţa Hannah?

Am observat cum i s-au ţuguiat buzele.

— Bine.

Am deschis gura sa întreb şi de Tiger Lily, dar când am văzut cuta de pe fruntea — altminteri neteda — a lui Usherwood, m-am razgândit. O frământa ceva sau poate pur şi simplu avea capsa pusă ca a trebuit sa bată atâta drum până la Redcliff şi înapoi.

Cât despre mine, oricum nu dormisem prea mult în noaptea dinainte, iar fâşâitul cauciucurilor pe

asfalt era liniştitor şi hipnotic, ca şi drumul nesfârşit care se desfăşura în linie dreapta în faţa noastră. Aşa ca m-am adâncit în scaunul îmbrăcat în piele moale, am lăsat capul pe spate şi am închis pleoapele. Cât de nou era sentimentul că pot să-mi las gândurile să zboare şi să visez, ştiind că atunci când mă voi trezi, toate visele mele vor fi realitate!

Când am început să mă dezmeticesc era întuneric, aşa de întuneric, ca nu reuşeam să îmi dau seama unde suntem. La un moment dat, Miss Usherwood deschisese radioul şi se auzea o muzică de modă veche, în surdină. Nu ştiam cât mai aveam de mers, dar de acum nu trebuia să mai fie mult! Am dat s-o întreb, dar când am deschis gura, cuvintele mi s-au prefăcut într-un căscat cât toate zilele.

Tocmai ce căscam eu de-mi dădeau lacrimile, când, uitându-mă într-o doară cum lumina farurilor mătura şoseaua, am zărit ceva ce m-a făcut să sar drept în sus, închizându-mi gura cu un clampănit subit, de-am crezut că-mi disloc falca. Păi, chiar eram foarte aproape! Am zărit în conul de lumină un semn indicator, acelaşi la care mă oprisem şi mă uitasem eu cu lanterna, când venisem prima oară la Quested Court — ce mai ploua atunci! Şi tot semnul ăsta îl văzusem şi când trecusem cu maşina lui Q, la a doua mea vizită, şi era cât pe ce să nu-l observ din cauza vitezei. „Winterton 5, Hamley 45", zicea indicatorul

şi una dintre sageţi arata la stanga, în direcţia unde se afla Quested Court.

Dar Usherwood a trecut în goana pe lângă indicator şi nici macar n-a încetinit!

— Hei, am strigat. Pe-acolo trebuia s-o luam, aţi trecut pe lânga intrare!

Ea n-a dat niciun semn ca vrea să frâneze, ci mi-a aruncat o privire şi mi-a spus zâmbind:

— A, te-ai trezit. Ai dormit bine, Adam?

— *Miss Usherwood…*

— Adam, nu crezi că ar fi cazul să-mi spui pe nume? Adică Veronica.

„Veronica?!" Dar ce, înnebunise? Ce motiv aş fi avut sa-i zic aşa?

— Da, ma rog, m-am bâlbâit eu, încurcat. Problema e, Miss… aaă… Vermori…, dar n-am reuşit să rostesc numele. Aţi trecut de intrare!

— De cine? m-a întrebat, încruntându-se uşor.

— De drumul care duce la Quested Court! Am văzut eu semnul indicator! Am trecut de mult de el.

— Adam, noi nu mergem la Quested Court, zise ea iar, cu acelaşi gen de vorbire domoala şi supraîndatoare pe care o folosise şi tipul de la consiliere profesionala, când îmi explicase ce însemna deficienţa mea de învăţare. Cel puţin, nu în seara asta, adăugă ea.

— Pai… ce rost are sa înnoptăm la o pensiune, daca tot suntem aşa aproape? Şi Q…, m-am înecat şi am simţit ca-mi dau lacrimile. Q şi Hannah… mă aşteapta!

În sfârşit, maşina a frânat. M-am întors să văd dacă nu vine ceva din spate, să ne asigurăm că putem întoarce. Ne îndepărtaserăm mult de semnul indicator, nici nu-l mai puteam vedea, în beznă de afară.

— E liber, i-am spus. Nu se vede venind absolut nimic din spate.

Dar în loc să întoarcă, a oprit motorul. Muzica s-a stins treptat într-o tăcere grea. Era întuneric în maşină, dar încă reuşeam să-i văd faţa. Avea o expresie tare ciudată. Pentru o fracţiune de secundă, m-am întrebat dacă nu cumva încerca să mă răpească... sau chiar să mă omoare şi în scopul ăsta mă adusese în mijlocul pustietăţii.

În cele din urmă, mi-a răspuns. Şi cuvintele ei au fost mai crude decât moartea. Sfâşietor de crude:

— Adam... ţie ce ţi-a spus domnul Smigielski, la Highgate?

— Pai... mi-a spus că o să ma mut în Winterton, normal, am bâiguit eu, şi că...

Am simţit cum îmi năvăleşte sângele în obraji, sfiindu-ma să articulez prima oară cu voce tare gândul acela.

— Şi că... o să mă adopte Q.

Mi-a răspuns pe cel mai blând ton cu putinţă, aşa de blajin, că nici nu părea vocea persoanei pe care o ştiam eu.

— Oh, Adam. Aşa ţi-a spus domnul Smigielski... sau aşa ai înţeles tu? Nu Q urma să te adopte. Ci eu.

O cameră numai a mea

Nu ştiu câta vreme am stat, ca paralizat, auzind ecoul celor doua cuvinte ale domnişoarei Usherwood rotindu-mi-se necontenit în cap: „Ci eu... eu... eu". Parca nu reuşeam să le înţeleg; ca şi cum ar fi fost într-o limbă necunoscută.

Ca de undeva din departare, am auzit zgomotul metalic al motorului care se racea în aerul nopţii.

Şi abia atunci, în sfârşit, semnificaţia acelor cuvinte m-a izbit ca un pumn în plex.

Complet buimăcit, disperat, am bâjbâit în lateral dupa mânerul portierei, iar când l-am găsit, am deschis-o larg. Am ieşit nesigur afară, m-am împiedicat de celălalt picior şi am căzut în genunchi, în iarba aspră de pe marginea drumului. M-am târât

nnebunit, în patru labe, departandu-ma de maşina, spre semnul indicator, spre Q...

M-am căznit să mă ridic în picioare, am dat sa fug, balabanindu-mă neputincios... dar m-am oprit, după vreo câţiva paşi.

În cele din urma, stând aşa, în întuneric, am reuşit sa înţeleg adevărul. „Nu de Q era vorba. Niciodata nu fusese vorba de el. N-avea niciun sens să fug la Q. El nu ma voia. Niciodată nu m-a vrut".

— Adam...

Vocea lui Usherwood venea din spate, de lânga maşină.

— Adam, îmi pare rau. Ştiu ce simţi pentru Q. E un om excepţional. Însă el traieşte într-o lume a lui... ştii şi tu. Are o minte strălucită, dar, ca mai toate geniile, când vine vorba de responsabilitaţi şi de probleme practice...

M-am întors spre ea cu încetineală, ca-ntr-un vis. I asase aprinse farurile maşinii, care luminau pâna departe, dupa care şoseaua se cufunda şi ea în întuneric. Usherwood ramasese undeva la mijlocul distanţei dintre mine şi maşina; pe fundalul luminos, îi zăream silueta subţire şi semeaţa.

— De ce? am zis într-un târziu, raguşit. De ce?! am repetat apoi, mai tare. Spune-mi şi mie, de ce? Pur şi simplu nu înţeleg. Adică de ce să mă adopţi tu... tocmai tu? La cât e lumea de mare...

Nu reuşeam sa-i vad faţa. Dupa o pauza lunga, mi-a raspuns cu o voce lipsita de orice emoţie.

— Chiar e aşa ciudat ca vreau şi eu un copil?

Răspunsul ei mi-a amintit de cuvintele lui Smigielski — parca trecuse o veşnicie de când mi le spusese — „Pe mine, unul, mereu mă uimeşte câţi oameni şi-ar dori un copil".

Bun, bine, dar tocmai Usherwood?!

— Adam, hai să spunem ca are legătură cu ceva din trecut. Ceva ce s-a întâmplat cu mult, mult timp în urmă. Şi să nu ne mai gândim la asta, cel puţin o vreme.

Mă holbam la ea şi tot încercam sa pricep ce vrea sa spuna, când mi-am dat seama că tremur în cămaşa mea subţire.

— Ţi-e frig. Hai, intră înapoi în maşină. O să mergem acasă şi o să te acomodezi cu noul tau cămin. Dimineaţa o să vezi lucrurile cu alţi ochi. Printre altele, zise ea — şi am simţit că zâmbeşte ironic când o spune —, o sa-i facem o vizită scumpului tau Q. I-am convins sa ţină o scurtă conferinţă de presă, înainte de lansarea noului joc pe calculator... dar o sa-ţi povestesc eu mâine despre asta.

Restul drumului n-am mai spus niciunul nimic. Mie tot nu-mi venea a crede. Pur şi simplu parca-mi statuse mintea-n loc... şi-n adâncul sufletului nici nu voiam să o pornesc prea curând. Gândul că îmi voi petrece următorii ani la Rippingale Hall nu-mi picase bine, dar ideea că-mi voi petrece *tot* restul zilelor sub îngrijirea scorţoasa a lui Usherwood mi se părea şi mai apăsătoare.

În mai puţin de cinci minute, am trecut pe o alee mică şi am oprit în faţa unei casuţe darapanate. Cineva — Usherwood, probabil — lasase lumina aprinsă la parter şi am reuşit să disting în faţa casei o grădină plină de bălării.

— Credeam ca şi tu locuieşti la Quested Court, am bombănit deschizând portiera şi ieşind, fara tragere de inimă.

— Acolo am locuit, până acum câteva zile.

N-a fost nevoie să adauge şi altceva, căci, din felul în care o spusesese, am înţeles că se mutase din cauza... mă rog, din cauza mea. Probabil nu puteai să aduci un puşti de 13 ani să locuiasca şi el în casa şefului, chit ca era un căsoi gen Quested Court. Şi totuşi...

— Şi el ştie? De mine, vreau sa zic.

— Adam, îmi răspunse ea cu o rabdare exagerată, în ultimele luni, Q a muncit douazeci de ore pe zi. Abia mai ştie cum îl cheama. Da, i-am spus ce planuri am şi, da, i-am spus ca ma mut. La cât de atent a fost când am vorbit cu el, şi daca-i povesteam pisicii tot aia era. Sinceră să fiu, cred ca nici nu a observat că am plecat de la Quested Court. Bun, vrei să mănânci ceva?

Am clatinat din cap. Nu mai mâncasem nimic de la şcoala, de când Cam îşi împarţise cu mine pachetul, însă nici nu-mi venea sa mai înghit ceva; nici acum, nici mai târziu. Nu voiam decât sa ramân singur... şi să-mi adun gândurile.

A descuiat uşa din faţa şi m-a condus pe un holişor. Erau uşi şi la stânga şi la dreapta, dar

Usherwood nu le-a dat nicio atenţie şi s-a îndreptat spre scară, urcând la etaj.

— Àsta va fi dormitorul tau, m-a anunţat, deschizând o uşă de pe palier. Din pacate, nu este decât o singură baie. Camera mea e acolo, a adaugat, aratându-mi o alta uşa, pe acelaşi culoar. Bucataria şi camera de zi sunt jos. Micul dejun e la opt fix. Somn uşor!

Am deschis uşa ca un robot şi am intrat. Şi, totuşi, în bezna inertă a fiinţei mele, a licarit primul gând. „O camera doar a mea". Am orbecait după întrerupator şi am aprins lumina.

În cămaruţa mică, dar ale carei culori vii te înviorau, totul era nou-nouţ. M-am uitat pe rând la patul învelit cu o cuvertura grozava — un model cu petice —, la perna înfoiata, umplută cu puf, la biroul de lemn şi la biblioteca în care stăteau înghesuite tot felul de cărţi pentru copii.

Am aruncat geanta pe pat, m-am dus la geam şi am tras draperiile. Se vedea grădina din spate, unde porţiunea de iarba din mijloc era înconjurata de brazde cu flori şi, mult mai încolo, de un garduţ viu. Iar dincolo de el nu se mai zărea decât câmpul nesfârşit. De undeva, de departe, s-a auzit behaitul unei oi care-şi striga mieluşelul. În afară de acesta, liniştea era desăvârşita.

Totul mi se parea tare straniu. De ce să vrea Usherwood un copil şi mai ales un copil ca mine? Nu c-aş fi ştiut eu multe despre cum trebuie să fie o mamă, dar Miss Usherwood parea sa aiba tot atâta

instinct matern cât şarpele cu clopoţei. „Chiar e aşa ciudat că vreau şi eu un copil?" mă întrebase ea. Şi raspunsul era simplu: „Da."

Usherwood nu ma placea, nu mi faceam iluzii în privinţa asta. Şi, totuşi, de la început observasem că ma priveşte într-un mod ciudat, de parca eram vreun calcul complicat şi tot încerca sa socoteasca fara sa faca greşeli.

Am dat din umeri. Chestia e că nici eu n-o plăceam şi n-aveam încredere în ea niciun pic. Eram din ce în ce mai sigur ca Usherwood fusese persoana care intrase atunci, noaptea, în camera mea de la Quested Court... cu toate că nu reuşeam să-mi imaginez ce-ar fi putut căuta acolo.

M-am întors şi m-am uitat încruntat către uşa deschisă. Atunci am observat cheia din broasca, ceea ce m-a facut — în sfârşit — sa zâmbesc. La naiba, pentru prima oară în viaţă aveam şi eu o cameră numai a mea! Şi-asta era grozav! Oricum, mi-era mai bine aici, decât mi-ar fi fost la Rippingale Hall. Oricât de atenta avea să fie nesuferita de Usherwood la ce faceam eu, şi eu aveam să fiu şi mai atent la ce facea ea. Ca doar aveam 13 ani de instructaj intensiv de la un expert în domeniu: Directoarea de la Highgate.

Am strabatut fără graba camera şi am încuiat uşa pe dinăuntru. Apoi, mi-am dat jos hainele şi am ramas în şort. Am pus şalul lânga perna, m-am strecurat şi eu alaturi şi m-am lungit în pat, pipaind încet conturul atât de familiar al inelului.

Am stins apoi lampa şi, strângând şalul aproape, mi-am vârât degetul mare în gură. Căldura şi liniştea cămăruţei mă faceau să mă simt ca într-un cocon. Mă uitam la mănunchiul de raze argintii ale lunii pe tavanul înclinat, şi un singur gând îmi mai dădea târcoale: „Da, cred că aş putea să mă obişnuiesc cu toate astea..."

Dar n-am avut răgazul s-o fac.

Ultimul joc

M-a trezit armata de vrăbii care ciripeau şi făceau tărăboi la geam. M-am apropiat tiptil de uşă, am descuiat-o şi am aruncat o privire pe hol. Nimeni. M-am dus fuguţa la duş, mi-am ţesălat puţin claia de par şi am tras pe mine jeanşii şi tricoul pe care le aveam de la Q, încercând să fac abstracţie de faptul că Miss Usherwood fusese cea care mi le alesese, de fapt.

N-aveam idee cât era ceasul, dar umbrele lungi din grădină şi roua care încă strălucea pe firele ierbii îmi spuneau că e devreme. Timid şi stânjenit, am început sa cobor, treaptă cu treaptă, cu un nod în gât.

Una dintre uşi era întredeschisă şi dinăuntru se auzea un program de ştiri la radioul dat încet.

Am şovăit puţin mainte de a împinge uşa. Usherwood statea la masă pregatita pentru două persoane şi-şi bea cafeaua. S-a uitat la ceas şi mi-a spus:

— Ai întârziat cinci minute. Ia loc şi pune-ţi nişte müsli. Uite şi pâine prajita. Dar grabeşte-te. În 20 de minute trebuie să plecam, presa o sa vina la 10 şi mai sunt multe de facut pâna atunci. Ştirea o sa se dea la televizor, în buletinul de seara.

M-am strecurat pe scaunul liber şi am întins mâna după cutia cu cereale, întrebându-mă cât o fi politicos sa iau. Muream de foame.

— Dar despre ce e vorba, mai exact? am îndraznit eu să întreb.

— Azi e ziua în care trebuie lansata versiunea pilot a ultimului joc din seria Karazan, turul ea ca un om de afaceri. Sper că şi Q a făcut toate finisajele, căci ultima oara când l-am vazut mi-a promis să termine la timp. Printre altele, vom anunţa şi numele jocului, despre care pâna acum nu am avut voie să spunem nimic oficial, a mai zis şi mi-a aruncat o privire. Adica, a fost ultrasecret, cum ai zice tu. În plus, o să fie şi un grup de copii care o sa ruleze jocul pentru prima oară — de fapt, doar meniul jocului şi câteva secvenţe video preliminare. E o procedură de marketing standard, dar în cazul acestui joc, gradul de interes al publicului va fi absolut impresionant.

Ţinea totul sub control şi se descurca excelent, atâta puteam şi eu sa înţeleg. Multe dintre cele spuse mi-au intrat pe o ureche şi mi-au ieşit pe cealalta, cu excepţia unui singur lucru.

— Un grup de copii? am întrebat, cu gura plina de cereale cu gust ca al nutreţului de cai. Ce copii?

— Adam, nu vorbi cu gura plina. M-aş fi aşteptat la o purtare mai cuviincioasa de la cineva crescut la orfelinat. Lasă ca te aduc eu pe drumul cel bun. După ce terminăm cu lansarea asta, o sa ne ocupam şi de problema coşurilor de pe faţa, ştiu eu un specialist foarte bun. E din cauza toxinelor din organism. Da, asta e una dintre priorităţi, plus o tunsoare mai acătării şi nişte meditaţii intensive pe perioada vacanţei. Chestia cu dizabilitatea de învăţare e un moft. Lene — asta e, mi-a zis, încruntându-se. Ştii ca ar trebui sa bei cel puţin opt pahare de apă pe zi? Iar acum, te rog să ma scuzi, trebuie să mai pun la punct câteva lucruri înainte de plecare. Când termini, fii draguţ şi strânge masa. Să-ţi pui farfuria în maşina de spălat. Ne vedem în faţa casei, spuse, uitându-se la ceas, peste 15 minute, şi sper că între timp o să-ţi faci patul şi o să laşi ordine în camera ta. Nu uita sa-mi aduci cheile de la maşină, sunt pe măsuţa de toaletă, la mine în cameră.

Am înghiţit cu greu, simţind cum ma hârşâie pe gâtlej fulgii de ovaz şi de secară, ca un şmirghel.

— Miss... Vrrrnm..., am bâiguit eu, sperând ca bucăţelele alea de fulgi care mi se lipisera de dinţi nu însemnau „gura plină". Ce copii?

S-a oprit o secunda în drum spre uşa, apoi mi-a aruncat o privire peste umăr şi mi-a zis grabită:

— Pai, cei pe care-i ştii: Richard, James, Kenta şi Genevieve.

Am înfulecat ce mai aveam în castron şi l-am pus în maşina de spalat vase, la fel şi lingura. Am urcat treptele în fuga şi mi-am facut patul. Nu prea aveam mare lucru de facut ca sa fie ordine în camera, doar mi-am pus şalul şi fluieraşul în rucsac, unde am mai vârât şi un hanorac. Apoi m-am dus în vârfurile picioarelor până la Usherwood în camera. Uşa era crapată. Am ciocanit uşurel înainte să o deschid, cu toate că, după zgomote, îmi dadeam seama că ea era la parter.

Deşi îmi spusese să intru, ma încerca un sentiment ciudat de stingherealã, ca şi cum încalcam o proprietate. M-am dus ţintă spre ceea ce mi s-a părut a fi o măsuţă de toaleta — un dulapior din lemn închis la culoare, cu multe sertare şi cu o oglindă deasupra — şi m-am uitat după chei. Masuţa era plină de tot felul de mai unţişuri: o perie, o sticluţă de parfum — probabil sursa mirosului de mosc ce plutea prin aer — şi o groaza de flacoane şi cutiuţe. Am zâmbit în sinea mea, amintindu-mi de comentariul ei despre cum ar trebui sa mă port la masa. Las' că şi Directoarea noastra ar fi avut ceva de spus despre pudra împraştiată pe masuţa lăcuita, ca sa nu mai zic de toată dezordinea de acolo. Şi demachiant, şi loţiune tonică, şi crema hidratantă, şi cremă corectoare... „Mai să fie, bine ca-s baiat", mi-am zis în gând. Am dibuit cheile în spatele unei cutii rozalii, pe care scria „fond de ten", şi am ieşit, închizând fericit uşa în urma mea.

În faţă la Quested Court, maşina sport, mică şi neagră, a frânat brusc, stârnind un jet de pietricele. Usherwood a coborât imediat, a alergat până la uşa mare din faţa casei şi a intrat fără să mi arunce nicio privire.

Fără grabă, am deschis portiera şi am ieşit; am luat-o pe urmele ei, dar cu paşi mult mai şovăielnici. Când venisem aici prima oară, mă simţisem ca un intrus; a doua oară, ca un oaspete de onoare. De data asta, nici nu ştiam cum să mă simt, la ce se aşteptau ei sau care ar fi fost rostul meu.

M-am oprit în faţa uşii mari, care se închisese în urma lui Usherwood, dar nu de tot. Am ridicat mâna să apuc ciocănelul de bronz, întrebându-mă dacă trebuia să mai bat sau puteam să intru direct, cum făcuse Usherwood?

Până să mă decid eu, uşa s-a deschis larg şi în cadrul ei a apărut Q. Deasupra feţei pistruiate, cei câţiva cârlionţi subţiri de păr roşcat i se ridicaseră drept în sus ca nişte arcuri aramii, iar ochelarii îi stăteau într-o rână pe nasul cocoşat. Era mai slab decât mi-l aminteam şi parcă niciodată nu semănase mai mult cu o sperietoare de ciori. Purta, ca de obicei, pantaloni reiaţi, o bluză de pijama cu dungi şi o cravată pătată cu galbenuş de ou. Într-un picior avea un papuc de piele întoarsă, tocit, iar în celălalt, o şosetă ruptă la degetul mare.

Ce-i drept, părea şi mai încântat ca oricând.

— Adam! striga el, cu brațele deschise. Băiatul meu drag! Ce-am aflat eu de la Usherwood... şi n-ai suflat un cuvinţel, nimanui! Tare ciudat. Tare, tare ciudat... dar închipuie-ţi ca am terminat! Da, chiar azi, dis-de-dimineaţa E capodopera mea, cel mai grozav joc pe care l-am creat vreodata! Aproape ca s-a scris singur, vreau sa spun. Îţi vine a crede? Da, în sfârşit, e gata... Iar voi, dragii mei copii, aţi venit sa ne ajutaţi sa sarbatorim cum se cuvine! Hai, intra, intra... Vino la cina, pâna nu dau navala hultanii presei lui Usherwood!

— O, vrei sa zici mic dejun, nu cina, îl corecta sever Hannah, aparuta în spatele lui.

I-am zâmbit şi am simţit cum mi se luminează sufletul. Chit ca avea doar cinci ani, uneori ai fi zis ca Hannah e prima femeie-dictator din lume.

— Şi treci imediat înapoi în sufragerie ca să mănânci şi tu ceva! Ca până acum ai întins untul pe şunca şi ketchupul pe feliile de pâine prajita Ca să nu mai zic ca *iar* ai turnat cafeaua în bolul cu cereale!

Deodata, s-a oprit şi a facut ochii mari, speriată.

— Aveţi grija! a ţipat ea.

Nu ştiu de unde a ţâşnit ceva mic, îmblanit şi iute ca sageata, care mi-a trecut printre picioare şi dus a fost pe culoar şi în bibliotecă, urmat, la câteva secunde, de un proiectil de culoarea untului, care disparu dupa el ca o racheta cu ghidare în infraroşu.

— Da, Bluebell şi Tiger Lily se joaca iar de-a prinselea, anunţa Hannah, dezaprobator. Dac-aş fi Bluebell, eu nu m-aş mai juca, fiindca Tiger Lily n-o lasa niciodată şi pe ea sa câştige.

Şi, zicând asta, mi-a dăruit un [illegible] zâmbetul ei de catralioane de dolari.

— Bună, Adam. Ce bine c-ai venit. Nu ai idee câta nevoie avem de ajutorul tău!

M-am bucurat mult sa-i revad pe ceilalţi, deşi n-am avut timp decât să le zâmbesc fetelor şi sa dau mâna cu Rich şi Jamie, căci am trecut cu toţii la treaba. Fetele la bucatărie, s-o ajute pe Bona, iar noi, baieţii, sa aranjam camera calculatoarelor pentru filmările celor de la televiziune. Shaw era şeful — mi-a aruncat o privire şireată şi mi-a zis, scurt:

— Adam, ma bucur c-ai venit.

Dar a fost prima oară când am avut senzaţia că pot citi ceva dincolo de faţa lui latareaţă, impasibila — şi anume că voia sa-mi spuna mai multe. Am avut dreptate. Peste puţin timp, m-a tras deoparte, chipurile să-l ajut să care nişte carafe cu apa şi nişte boluri cu dropsuri mentolate în biblioteca, unde urma sa se ţina conferinţa de presa.

— Adam, mormai el ca un urs, care-i treaba cu Usherwood?

Am dat din umeri, foindu-ma stânjenit.

— Pai, nu ştiu, am răspuns cu juma' de gura. E cam ciudat. M-a... adoptat sau cam aşa ceva. Cred.

— Aşa am auzit şi io, zise el încruntat. Nu că mi-ar fi spus ea ceva. Ciudat, nu? Cine-ar fi crezut ca Usherwood e mamoşenia întruchipata? Acuma,

Adam, fii atent, daca o sa ai vreo problemă — or'ce problemă, or'ce grija, or'ce ... sa vii imediat să-mi spui mie, da?

M-am uitat în ochii lui caprui, înfundaţi în orbite, şi am dat din cap:

— Da. Aşa o sa fac. Dar stai liniştit, Shaw, eu sunt sigur ca Miss Usherwood n-are decât intenţii bune...

Până şi eu mi-am dat seama de îndoiala din glasul meu. Shaw a clatinat din cap, neconvins, şi, pentru o clipă, şi-a sprijinit palma grea pe umarul meu.

Dar chiar atunci s-a auzit de afara motorul unei maşini şi, apoi, nişte portiere trântite. Gata, venise presa, începea nebunia!

Q şi-a facut apariţia, condus de Usherwood, îmbracat la patru ace, cu o cămaşa alba, apretata, costum negru, stralucitor, şi un papion negru. Nu-i vorba ca parea tare stingherit şi tot tragea aiurea de papion — care deja începuse prima tură în jurul gatului, ca-i ajunsese în dreptul urechii — şi-şi invartea nefericit, în mâna, ochelarii care, pentru prima oara, aveau lentilele strălucitor de curate.

Un batalion de bărbaţi şi femei cu reportofoane, microfoane şi carneţele a disparut după uşa bibliotecii, care s-a închis sec în urma lor. „Mai întâi, o sa fie conferinţa de presa", ne anunţase Usherwood, „unde nu este necesara prezenţa voastră. Dar o sa participaţi la punctul urmator, pentru ştirile televizate, când o sa fie un mic interviu cu Q şi câteva secvenţe filmate cu voi — nu ştiu daca toţi sau doar

ţiva — la calculatoare. Faceţi ce vi se spune şi nu va foiţi fără rost."

Stresaţi cum eram, ne-am adunat toţi unul la calculatoare. De fapt, în jurul mesei mele, fiindcă celelalte fuseseră mutate la perete, sa faca loc pentru nu ştiu ce „echipament" — cum spusese Usherwood, misterios.

— Eu n-am mai aparut niciodată la televizor, recunoscu Rich, zâmbind timid. Sper ca nu trebuie sa spunem nimic.

— Rich, nu-ţi mai face griji. Fii natural, atâta tot, îl sfatui Jamie, care numai natural nu parea în costumul lui gri-deschis şi cu cravată. Eu am apărut de nu ştiu câte ori la televizor — de fapt, o singură dată. Când făceau un reportaj la noi la şcoala şi-i întrebau pe copii ce cred despre viitorul învăţamântului...

— Ssst, Jamie, uite-i că vin! şopti Gen emoţionată, ridicându-se puţin pe vârfuri.

Şi-n clipa aceea, în cameră şi-au facut apariţia Usherwood, Q, târându-se cam indispus după ea, şi un individ ciudat, îmbracat elegant, cu pantaloni cenuşii, jachetă şi cravata.

— E reporterul, sufla Jamie.

După ei au mai intrat Shaw şi un fel de pierde-vara cu bocanci, blugi şi tricou, amândoi aproape ascunşi sub un munte de echipament de filmare.

— Ăsta-i cameramanul, ne-a spus Jamie, pătruns de admiraţie. N-aveţi idee ce scumpe sunt camerele alea! Cred că-s...

Dar n-am mai apucat să aflăm cât costa; cameramanul ne-a facut cu ochiul şi ne-a salutat voios:

— Vasăzica, voi, copii, sunteţi adevăratele staruri în acest show, nu? Ia veniţi încoace sa ma ajutaţi cu luminile astea!

În timp ce-l ajutam pe cameraman — pe care îl chema Carl — şi fixam cele doua reflectoare, cu jumatate de ureche îl ascultam pe reporterul care-l instruia pe Q.

— O să încep cu un cadru mai larg şi, după aceea, trec la dumneavoastră, domnule Quested. Va pun câteva întrebari generale: care e titlul jocului, câteva lucruri despre conţinutul lui, cât vreţi dumneavoastra sa dezvaluiţi acum, cât v-a luat sa lucraţi la el; daca aţi întâmpinat dificultaţi pe parcurs... banalitaţi de genul ăsta. Mai târziu, când o să-l editam noi în studio, o sa intercalăm pe parcursul interviului secvenţe cu cei mici: cum deschid calculatorul şi cum se incarca jocul pentru prima oară... ideea e ca imaginile sa construiască toată povestea. Carl o să filmeze patru, cinci secvenţe cu aceeaşi acţiune, dar din unghiuri diferite... ma rog, o sa discute imediat cu puştii despre chestia asta. Bun, sunteţi gata?

Q a încuviinţat, dând nefericit din cap şi trăgând iaraşi de papion. Rich s-a aplecat şi el deasupra scaunului meu, gata sa urmarească spectacolul, cu un rânjet cât toate zilele pe faţa. Dar când s-a rezemat de spatar, scaunul a scârţâit şi Usherwood i-a aruncat o privire taioasa.

— Copii, nu-i nevoie să staţi aici, zise ea înţepată. Sunt sigură ca şi Q s-ar simţi mai în largul lui fara spectatori. Hai, afară!

— Dar, Usherwood, nu s-ar putea [illegible] începu Gen pe un ton rugator.

— Genevieve, pentru tine sunt Miss Usherwood, o admonesta ea, ţinând uşa deschisă.

Am oftat şi am ieşit primul în hol, urmat de ceilalţi. Chiar dacă nu petrecusem decât puţin timp în compania noului meu tutore, învaţasem deja că n-avea niciun rost să protestezi.

Aşa cum banuiam, nu se-auzea nimic prin uşa masivă de lemn.

— *Muream* de curiozitate sa aflu cum e jocul asta nou, se plânse Jamie. Te pomeneşti ca trebuie sa aşteptăm pâna diseară, sa vedem la ştiri ce şi cum! Nu mi se pare corect sa aflam odata cu toata lumea, câta vreme numai noi am fost în Karazan, iar acum suntem chiar la faţa locului, la Quested Court…

Dar uşa s-a deschis brusc şi Carl, cameramanul, a scos capul după noi.

— OK, copii, zise el vesel. Hai c-a fost scurt şi draguţ. E rândul vostru. Sa speram ca o sa mai captuşim povestea cu nişte secvenţe de efect. Bun, continua el, cu mâinile în şolduri şi inspectându-ne cu o încruntatura glumeaţa, ne trebuie un pilot la volanul calculatorului. Cine se ofera voluntar sa apese pe butonul magic?

— Eu, eu! sări Jamie, ridicând o mâna dolofana, mai-mai sa-i scoată ochii. Pentru ca eu am mai multa experienţa, am mai aparut la televizor. Şi pot sa spun şi câteva cuvinte, dacă vreţi sa…

— Hmmm… nu ştiu ce sa zic, tinere; uite, tu o sa fii o pata de culoare… în fundal.

În momentul acela i a sunat telefonul mobil şi, zâmbindu-ne în chip de scuză, a răspuns imediat.

— Da, lucram la asta. Ne încadram perfect. Nicio problemă.

A închis şi, strecurând telefonul în buzunar, a zis:

— Tu!

Spre marea mea groază, arata spre mine şi parea foarte hotărât.

— Tu eşti numai bun. Te aşezi, tragi scaunul mai în faţă, cât sa ajungi exact în dreptul cutiei. Asta-i toată şmecheria. Bun. Ceilalţi, vă strângeţi în jurul lui... cum te cheamă?

— Adam, am răspuns eu cu juma' de gură.

— Deci, va strângeţi în jurul lui Adam, ca şi cum ar fi ziua lui şi a primit cadou jocul ăsta. Voi sunteţi prietenii lui şi va arătaţi nerabdători să desfaca pachetul. Miss Usherwood, o opri el, văzând-o cum trece grabita pe lângă noi, dacă sunteţi amabilă, vreţi sa ne daţi şi noua cutia jocului? Am s-o aşez lânga calculator; începem cu un prim-plan pe cutie, după care largim cadrul. Apoi, iar un prim-plan cu mâinile lui Adam pe tastatura...

El turuia în continuare, dar eu nu-l mai ascultam. Ramăsesem cu ochii pironiţi la cartonul strălucitor în care era împachetata cea mai recentă realizare a lui Q. Văzusem cutiile celorlalte cinci jocuri, toate aratau nemaipomenit — aveau ceva irezistibil, care le scotea în evidenţă oriunde, chiar şi într-un magazin plin cu jocuri pentru calculator. Dar ăsta era şi mai grozav decât cele de dinainte... deşi avea şi un *nu*

ştiu ce bizar, aproape sinistru, care mă copleşea cu o presimţire sumbră...

Pe fundal era un castel, cu multe turnuri, în vârful unui munte. Dar nu era Shakesh, asta mi-am dat seama dintr-o privire. Faţă de Shakeshul mic şi mohorât, castelul asta avea turnuri înalte ca nişte degete scheletice întinse spre cer... şi cerul însuşi era plin de nori vineţii, asemenea unor tumori umflate, străpunse de fulgere înfioratoare ca nişte furci nemiloase.

În spatele castelului, se zărea o figura imensa, care acoperea aproape tot cerul, un chip pe care mai mult îl ghiceai, ca prin ceaţă, aşa cum sunt feţele din vis. La început nici nu-l observai... dar, odata ce-l descopereai, nu-ţi mai puteai lua privirea de la el. Pielea avea o paloare cadaverică, iar parul negru, ieşind de sub coroana împletită, se pierdea în culorile închise ale cerului. Pe buzele-i subţiri citeai cruzimea, iar ochii... ochii aceia injectaţi mă priveau fix, sfredelindu-mă până-n adâncul sufletului. Abia am mai văzut şi cele cinci siluete mici din fundal, profilate pe cerul ameninţător... Abia am mai văzut numele jocului, incrustat cu litere stacojii pe câmpia întunecată de la poalele muntelui:

CRUCIADA PUTERII ÎN KARAZAN

Mă concentrasem cu toată fiinţa asupra chipului de umbră, asupra ochilor lui lacomi şi iscoditori.

Era incredibil — şi imposibil! — însa priveam chipul regelui Karazeel.

Un mesaj din altă lume

Era cu neputinţă.

Ştiam ca toata istoria Karazanului — cu regele Zane şi regina Zaronel, cu regele cel rau, Karazeel, şi cu trecutul de dinainte, de câteva mii de ani — facea parte din ceea ce Q numea „evoluţie spontana", un proces pe care simţeam ca nici Q nu-l înţelegea prea bine. În linii mari, însemna că lumea virtuală a Karazanului devenise o lume reală, cu o mulţime de lucruri pe care nici măcar Q nu le ştia. De pildă, nu Q îl inventase pe regele Karazeel, ci apăruse pur şi simplu, în cealalta dimensiune care era Karazanul. În plus, Q nu pusese niciodată piciorul în Karazan. Şi atunci cum de ajunsese figura lui Karazeel pe coperta jocului?

O durere m-a fulgerat în coaste, când Jamie îmi dadu un cot.

— *Adam*, trezeşte-te! Dacă tot o să fii tu vedeta, ai putea macar sa fii atent la ce ţi se spune!

— Te simţi bine, puştiule? Ieşti cam verde la faţa. N-ai de ce să ai emoţii, e o nimica toata. Dupa cum spuneam, nu vreau decât sa întinzi mâna şi sa apeşi pe butonul de pornire al calculatorului. Am facut deja o proba şi am reglat camera ca sa nu se vadă aiurea ecranul monitorului. Tu doar stai liniştit şi aştepţi sa se încarce. Aici o sa intercalăm o secvenţă cu domnul Quested. Când s-a încărcat sistemul de operare, vreau să întinzi mâna după mouse, dar încet şi frumos. Nu te gândi la camerele de filmat, uită că-s şi eu acolo. Duci cursorul pe iconul jocului *Cruciada Puterii* şi apeşi pe butonul mouse-ului. O sa filmez cum se deschide jocul, fiindcă, din câte mi-a povestit domnul Quested, secvenţa e de-a dreptul spectaculoasă. Apoi, tăiem şi o luam de la capat. Ai înţeles? ma întrebă el, zâmbind încurajator, şi se aşează în spatele camerei.

Atunci, i-a sunat din nou telefonul şi s-a întors cu spatele, să răspundă.

— Adam? şopti Kenta, un pic îngrijorata. Sigur te simţi bine?

Cameramanul vorbea repede şi parea să se certe cu cineva.

— În două minute, hai să zic zece, maximum un sfert de oră, am terminat. Bine. *Da*, fir-ar sa fie, ne mişcam cât putem de repede!

A închis telefonul cu o strâmbătura şi i-a dat drumul din nou în buzunar.

— Puştime, îmi pare rau, suntem contracronometru. Program încarcat, ce să-i faci? Bun. Adam, eşti gata?

— Nu... nu ştiu! am raspuns disperat.

M-am ridicat de la masa, uitându-mă după Q. Trebuia neapărat să vorbesc cu el...

L-am vazut. Umbla de colo-colo, cu o faţă aeriană, de părinte mulţumit de odrasla lui. Mi-a zâmbit încurajator.

— Adam, o sa vezi! îmi strigă el, încântat. Hai, dragul meu, dă-i drumul!

— Da, puştiule. Vino şi hai la treabă, zise cameramanul, impacientat, că n-avem toată ziua la dispoziţie!

M-am aşezat şi am tras scaunul, cum stabiliserăm. Ma uitam la ecranul negru. Ştiam că toţi ceilalţi se strânsesera în jurul meu cu nişte feţe lovite de încântarea aceea artificială.

— Gata? mă întrebă cameramanul.

— Cred că da, am răspuns eu, gâtuit.

— Începem!

Am văzut cu coada ochiului cum clipea beculeţul roşu al camerei. Gata. Cu nişte mişcări line, ca date cu încetinitorul, am întins mâna şi am apasat pe butonul de pornire al calculatorului. Mă uitam atent la ecranul pe care defilau obişnuitele mesaje de iniţializare. Înainte, mi se părea că dura o veşnicie pâna trecea de ele. Dar acum, parcă în numai câteva

clipe a dispărut şi ultimul rând, ecranul s-a făcut negru şi, apoi, a apărut fundalul albastru, cu iconurile celor şase jocuri din seria Karazan, aşezate în ordine. „Adam, linişteşte-te", mi-am zis eu. „Ce-ar putea să nu meargă? Deschizi jocul şi termini cu toata mascarada. După aceea o să poţi vorbi cu Q şi o să vezi că toată chestia are o explicaţie logică."

Mâna mea dreaptă a coborât încet deasupra mouse-ului. L-am mişcat puţin, încât sagetuţa de pe ecran să ajunga exact în dreptul iconului pe care scria *Cruciada Puterii*.

Am tras aer adânc în piept şi am apăsat pe buton.

Ecranul a pâlpâit, s-a întunecat, apoi a aparut o imagine şi am zarit, pentru o clipă, un drum ce şerpuia, pierzându-se în ceaţă. Pentru un moment, s-a auzit un fluier cântând o muzică stranie, nepământeană... după care a răsunat un *ping!* electronic şi ecranul s-a făcut negru.

Nimeni nu s-a clintit. Toţi ne uitam la acel ecran negru, cu un zâmbet fals pecetluit pe faţa. Cred ca toţi speram, în adâncul sufletului, ca şi asta făcea parte din joc, mai exact, din secvenţa spectaculoasa pe care Q o pregătise pentru începutul jocului.

Apoi, în mijlocul ecranului a apărut un punctuleţ luminos. Sub ochii noştri, a început să crească, lăţindu-se, apropiindu-se de noi, parcă gata să iasa din ecran. Curând mi-am dat seama ca nu mai era un punct, ci o linie. Şi, apoi, am văzut că, de fapt, nu era nici linie, ci nişte cuvinte aşezate unele sub altele, în două propoziţii.

Însa abia când s-au oprit chiar în mijlocul ecranului, suficient de mari cât să le putem citi, am descoperit ca nu erau propoziţii, ci doar nişte cuvinte la întâmplare. În afara de primele doua, restul n-avea nicio logică.

Regele	*vegheaza*	*voastră*
Karazeel	*minarea*	*mârşavă*

În clipa aceea am ştiut ca lucrurile scapaseră de sub control.

M-am uitat la Q. Pe chipul lui încă ramasese încremenita expresia aceea de mulţumire; papionul i se desfacuse şi atârna pe deasupra camaşii. Nu ştiu ce paţise şi nasturele de sus, dar acum statea agaţat numai într-un fir de aţă.

Abia a reuşit sa faca doi paşi spre noi.

— Nu-i cu putinţă, zise el, cu o voce sugrumata.

— Adica... nu face parte din joc? bâigui Gen.

— *Taut!* urla reporterul. Ce se-ntâmpla aici? întreba el nervos.

— Q, ce s-a întâmplat? interveni Usherwood, încruntata.

Arunca o privire la imaginea de pe ecran şi cuta de pe frunte i se adânci.

— Q, parca-mi spuseseşi ca...

— Nu-i cu putinţă, repeta el, cu un aer absent.

— *Ce* nu-i cu putinţa? S-a stricat ceva? se interesă cameramanul.

— N-avea ce să se strice, zise Q.

— Ei bine, se pare că da! se rădi Usherwood. Şi doar mi-ai *promis* că...

Telefonul cameramanului suna din nou. A apasat pe un buton şi a mârâit:

— Lasă-mă-n pace!

L-a închis şi s-a întors spre noi:

— Bun. Care-i ideea? Ce înseamna toata chestia asta? Domnule Quested, eu m-aşteptam la altceva când mi-aţi spus *secvenţe spectaculoase*. Sau alea abia acum urmează? întreba el, uitându-se la ceas.

— Carl, zău, murmura mieros Usherwood, sunt sigura ca domnul Quested o să rezolve imediat fleacul ăsta. Nu-i aşa, Q? facu ea pe acelaşi ton dulceag, dar care nu mai păcalea pe nimeni.

Q se repezi spre calculator:

— A, da, da, sigur. Adam, dă-mi voie puţin...

Am sarit imediat de pe scaun şi l-am lăsat să se aşeze. S-a uitat puţin la ecran şi a clătinat din cap, semn că tot nu-i venea să creadă ce vede. Era de-a dreptul uluit.

— Dar este cu neputinţa, mormăi el, ramânând cu mâinile în aer, deasupra tastaturii, ca un pianist gata să înceapă concertul.

Am observat că mâinile îi tremurau.

Se tăcuse linişte. Mă aşteptam să tasteze furtunos, să corecteze ce era de corectat şi apoi sa ne reluam poziţiile pentru filmare, cum zisese şi Usherwood.

Dar el n-a mişcat decât arătătorul de la mâna stângă şi a apăsat pe tasta din colţul din stânga, sus.

Escape. Anulează ultima comandă.

Nu s-a întâmplat nimic.

A apasat din nou pe tasta, mai hotarât. Şi încă o data. *Ţac... ţac!*

— Eu *chiar că*... pur şi simplu... nici nu vă puteţi imagina, zise el, clatinând din cap.

Apoi, a mai apăsat o data. *ŢAC!*

Tot nimic.

— Mda, zise el cu un tremur în glas. Păi, atunci nu mai ramâne decât un lucru. Când nu mai ai altă soluţie...

Apăsă pe tastele *Control*, *Alt* şi *Delete*, simultan. Nu mă pricepeam eu la calculatoare, dar comanda asta ştiam că este cea de repornire, folosită când calculatorul se bloca şi nu mai aveai ce sa-i faci.

Nici de data asta nu s-a întâmplat nimic.

Imposibil, dar adevărat

Dupa cinci minute, rămaseseram doar noi cinci în jurul computerului la care şedea Q. Cei de la televiziune îşi strânsesera echipamentul şi plecasera, cu Usherwood ciripind în urma lor ceva despre o „reprogramare pentru o data ulterioara".

Când, în sfârşit, s-a închis uşa în urma lor, am răsuflat cu toţii uşuraţi.

— Q, acum stai liniştit şi încearcă sa te calmezi, îi spuse Kenta, cu o voce domoala. Explică-ne şi nouă ce crezi că s-a întâmplat.

— Durează mult să-l repari? se interesă Richard, cu simţ practic, ca întotdeauna.

— Crezi că s-ar putea să fie nevoie sa amâni şi lansarea pe piaţa a jocului? întrebă Jamie, încruntat.

Gen tacea şi se uita fix la ecranul monitorului. Cât despre mine, eu mă uitam la Q şi expresia lui mă îngrozea.

— E mai mult de atât, nu-i aşa, Q? am zis eu, tărăgănat.

Instinctul îmi şoptea că totul era legat cumva de imaginea ceţoasă a regelui Karazeel de pe coperta jocului.

— Q, am început eu, imaginea...

— Adam, ia stai puţin, mă întrerupse Gen, cu o strălucire stranie în ochi şi cu obrajii aprinşi. Q, tu ai scris cuvintele astea de pe ecran? continuă ea.

El clătină din cap, amuţit.

— Bun, şi-atunci de unde naiba au aparut? Ca n-aveau cum s-apară din nimic! făcu Rich.

— Genul ăsta de mesaje mi se pare cunoscut, murmură Kenta.

— Şi mie îmi aminteşte de ceva ce se petrecea în Karazan, zise Gen, posomorâtă. Mai precis, seamană cu ghicitorile care apăreau pe pergament, în Templu. Ştiţi cum erau: la început pareau fără niciun sens, după care...

M-am uitat la ecran, încruntat. Gen avea dreptate; dar mai era şi altceva.

— Problema nu e doar descifrarea mesajului, am spus eu. Cum întreba şi Rich: dacă nu l-a scris Q, atunci cum a ajuns aici? Cine e autorul mesajului?

Dar pe masură ce-mi rosteam întrebarile, îmi dădeam seama ca ştiam şi raspunsurile. Cel puţin la a doua întrebare. Şi în timp ce adevărul — imposibil

[i inexprimabil cum era — prindea contur în mintea mea, am auzit-o pe Gen şoptind:

— „Regele Karazeel"... „minarea' deasupra „veghează"... supraveghează...

— Sau „veghează" sub „minarea", supraveghează subminarea..., adauga Jamie, palid la faţa.

— Subminarea „voastra mârşavă", sufla Kenta încet de tot.

Mi-am întors privirea spre Q. Zacea prabuşit pe scaun. Nu s-a uitat la mine — de fapt, nici nu şi-a ridicat privirea.

— Doamne, ce-am facut? şopti el deznădajduit. Copiii mei, *ce am făcut*?

— Eu tot nu înţeleg, spuse Jamie. Bun, deci noul joc al lui Q, *Cruciada Puterii în Karazan*, este o aventură în care trebuie sa detronezi — să subminezi — un rege rău. E clar că s-ar găsi nişte paralele cu lumea reala a Karazanului, dar — pentru Dumnezeu — nu e decât un joc! încheie indignat, pe un ton din ce în ce mai piţigăiat.

— Ciudat e că mesajul ăsta... cum să spun..., zise Rich concentrat, mesajul ăsta ne-a fost transmis de Karazeel. Ori de el, ori de amicul lui, Evor cel groaznic. Sau de amândoi. Dar cum au reuşit aşa ceva?

— Probabil Karazeel a gasit un mod de a intra pe conexiunea dintre computerul de la Quested Court

şi minicomputerul pe care l am uitat noi în Shakesh, am spus eu, cât am putut de natural.

Jamie, cel care uitase să ia computerul acela cât o jucărie, se înroşi până în vârfurile urechilor.

— *Interfaţa GRV**..., şopti Q.

N-am avut curaj să mă uit la el.

— Deci Karazeel şi Evor au găsit cumva — deşi mi-e peste putinţă să-mi imaginez cum — o modalitate să rămână conectaţi la calculatorul lui Q în tot timpul cât a muncit el la jocul cel nou, îngăima Rich. Iar acum...

— Acum ei cred că lucrurile alea se întâmplă cu adevărat şi că, fără îndoială, Q a pus la cale un atac asupra Karazanului, continuă Gen, tot mai îngrijorată.

În mintea mea se ivi din nou chipul acela sumbru.

— Q, am început eu, şovăind, ai observat ceva mai ciudat, mai neobişnuit, în timpul în care ai lucrat la jocul ăsta? În comparaţie cu celelalte, vreau să zic.

— Nimic deosebit, doar că mergea foarte uşor... aproape ca se scria singur, cum ţi-am spus şi ţie, Adam, mai devreme, raspunse Q mâhnit. Îmi veneau ideile una după alta, ca-ntr-un flux de inspiraţie, ceva nemaipomenit, cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Totul părea că vine de la sine...

— Şi faţa care apare pe coperta jocului? am întrebat, cu inima cât un purice. Ai simţit că vine şi ea de la sine?

---

* Generator de Realitate Virtuală — vezi Cartea întâi, *Şerpii din Arakesh* (n. red.).

— Da, şopti Q. Mi-a rasarit în minte în timp ce scriam jocul, dar am văzut-o clar, cum vezi chipurile în vis.

Tăcerea care a urmat a fost lunga şi apasatoare. A întrerupt-o Rich, vorbind cu o voioşie nefireasca:

— Deci draguţul de Karazeel a rastalmacit chestia asta şi crede că te iei de el, când de fapt nu-i decât un joc. Pai, soluţia e simplă. Spune-i adevarul.

Abia atunci a ridicat şi Q privirea, cu o rază de speranţă.

— Să-i spun adevarul? repeta el. Bine... dar cum?

— În acelaşi fel în care ţi-a spus şi el ce-a avut de spus, zise Rich, zâmbind. Adica, dacă el poate sa tasteze şi sa-ţi trimită un mesaj, atunci poţi sa-i răspunzi şi tu. Ca la e-mailuri. Hai să încercăm!

Pentru a doua oară, Q şi-a ridicat mâinile deasupra tastaturii.

— Nu-mi închipui cum ar putea să mearga..., mormăi el.

Dar, în clipa urmatoare, a început să apese pe taste, una câte una. Şi dacă înainte tastatura parea sa nu mai raspunda la nicio comanda, acum literele se înşirau cuminţi pe ecran.

nu e decât un joc

— Punct, îi dictă Jamie în şoaptă.

Iar Q s-a conformat:

— Şi acum ce tacem? întreba el, neajutorat.

Nici noi nu ştiam. Am aşteptat.

— Poate că trebuie să apeşi şi pe *Enter*, sau cam aşa ceva, zise Jamie. Ca să...

Dar Q n-a mai apasat nicio tasta. Căci pe ecran începuse să apara raspunsul, litera cu litera:

te joci pe calculator
te joci cu minţile altora
te joci cu focul

În momentul acela, degetele lui Q s-au năpustit cu disperare la tastatură, iar cuvintele răpăiau unul după altul ca o mitralieră.

NU!!! Nu este REAL nu vedeţi că nu-i decât
o fantezie n-are nicio legătură cu voi va rugăm
să nu va simţiţi ameninţaţi în niciun fel va rugăm
nu-i decât...

Q tasta mai departe, dar pe ecran nu mai apărea niciun cuvânt. Dupa o vreme, răpăiala s-a domolit şi s-a oprit de tot. Şi iarăşi am aşteptat. Apoi...

cea mai bună apărare e atacul

Toţi am tăcut. Ne holbam la cuvintele de pe monitor şi nu cutezam sa ne gândim ce ar trebui sa însemne.

Atunci, toate cuvintele dinainte au dispărut şi a urmat doar:

priveşte

Şi cuvântul acesta a ramas acolo o vreme îndelungata, suspendat în bezna. Apoi, s-a risipit în punctuleţe mici şi în locul lui a aparut o creatura, chiar în mijlocul ecranului. Cred ca era înalta de vreo cinci centimetri, tridimensională şi viu colorata.

La început, îi vedeam numai spatele şi am crezut ca e un tatu, un animal blindat cu nişte solzi aurii care se faceau din ce în ce mai mici în partea de jos a corpului, pe picioarele scurte şi butucănoase şi pe coada groasa. Deodată, s-a rotit, dar pe mai multe axe, ca astronauţii, ca şi cum cineva hotara cum să se mişte, manevrând un mouse sau un *joystick*... Iar când a ajuns cu faţa spre noi, mi-am dat seama ca nu era nici pe departe un tatu.

Avea capul acoperit cu nişte solzi marunţi şi urechile mici şi încreţite, ca de hienă. Faţa lui îmi amintea de câinii turbaţi: cu ochii ca nişte cărbuni aprinşi, dogorind ură şi mânie, şi buzele negre, ce dezveleau nişte colţi mari şi ascuţiţi. Ţinea cu amândouă mâinile o sabie scurta, cu lama zimţata pe ambele muchii. M-am înfiorat gândindu-ma ce nemilos ar fi putut să sfârtece orice-i ieşea în cale.

Creatura ne privea salbatic şi pentru o clipa am avut senzaţia — absurda — că ne şi vede. Mi s-a părut că ma priveşte drept în ochi, rânjind ameninţator.

Dar nu știu când și cum chiar sub ochii mei, dintr-unul s-au facut doi, copii fidele ale aceleiași creaturi. Stăteau alaturi, în negura dintre lumi. Apoi, micșorându-se puțin, s-au divizat în patru creaturi mititele, încât abia mai deslușeai ce sunt. Și, tot așa, din patru s-au făcut opt, din opt șaisprezece, și din șaisprezece o mulțime care a umplut tot ecranul.

— Face copii dupa el, șopti Jamie. *Control C*, comanda pentru copiere.

Ecranul s-a întunecat.

— Ba nu, zise Q încet. N-are cum. Niciun adult nu poate trece prin computer, cu atât mai puțin... asemenea creaturi. Este imposibil, nu există codul care să permită lucrul ăsta. E doar o demonstrație de intimidare. Asta trebuie să fie.

Oricât de imposibil părea, calculatorul a reacționat ca și cum l-ar fi auzit:

între timp a fost scris și codul care sa permita ca fapturile întunericului să treacă dintr-o lume într-alta nestingherite, ca printr-o ușă deschisă

Mi-a înghețat sângele în vine; așa ne spusese și Q, la început, ca trecem ca printr-o ușă deschisa. Mă uitam la ecranul calculatorului și în mintea mea devenea tot mai clar că, dacă existase vreodată o barieră între realitate și fantezie, acum disparuse cu totul.

Ușa era deschisă.

Încet, dar de neoprit, literele au continuat să apară una după alta, pe ecranul negru:

curând

Singurul plan

— Într-un sistem e de ajuns un singur punct vulnerabil, oricât de lipsit de importanţa, pentru ca un hacker priceput sa se infiltreze în reţea, ne spuse Q, deznădăjduit.

Am ieşit în vârfurile picioarelor din camera computerelor, fără nicio vorbă, de parca şi zidurile aveau urechi şi i-am trântit uşa în nas cuvântului aceluia ameninţător, care se holba la noi din mijlocul ecranului. Ne-am dus în bibliotecă şi am închis uşa. Q a aprins focul, aşa, ziua în amiaza mare, deşi nu era prea frig. Cu toţii am înţeles de ce.

— Da, bine, mormăi Rich. Dar Karazeel nu-i un „hecăr" sau cum îi zice. El habar n-are ce-i aia computer! Karazanul e cu secole în urma, ca şi cum ai

vorbi de calculatoare în Lumea Mediu. Q, zau, tu ştii chestia asta cel mai bine!

— Şi atunci cum..., începu Jamie, însă în clipa următoare a făcut ochii mari şi-a rămas cu gura căscată. Oh!...

— Weevil, rosti Gen numele celui la care ne gândeam cu toţii.

— *Ba nu!* sări Kenta, îndârjita. N-ar face niciodată aşa ceva! Niciodată! Adam, te-ai înşelat în privinţa lui! El...

— Kenta, revino-ţi! El a tăcut-o, că n-avea cine altcineva. Draguţul de Blue-bum ne-a vândut marelui Karazeel, zise Richard, clătinând din cap.

Abia atunci a ieşit la iveală, încet, cu poticneli, povestea cu Weevil şi pentru Q. Ne-a ascultat tăcut până i-am spus tot.

— Dar nu înţeleg ce importanţă are! se înfurie Richard, la sfârşit. Chiar dacă Weevil a trecut de partea cealaltă, chiar dacă acest Karazeel vrea să ne trimită prin interfaţa GRV hoardele de monştri generaţi pe calculator — Q, soluţia e cât se poate de simplă. *Închide-l naibii de hârb!* Îl scoţi din priză şi-l arunci în lac — şi cu asta basta!

Cât timp îi povestiseram noi ce se întâmplase, eu stătusem cu ochii pe Q. L-am văzut făcându-se galben ca ceara şi asta m-a pus în gardă pentru cuvintele pe care le-a rostit acum:

— Copii, din ce mi-aţi povestit voi, tânărul vostru „prieten" e foarte priceput. Situaţia e mult, mult mai gravă decât mă temeam. La început, n-am înţeles

până unde merge sabotarea controlului pe care eu îl deţineam asupra sistemului. Dar acum e clar. Iată ce s-a întâmplat. Odată ce codul-sursă al unui server a fost compromis, se poate schimba un fişier-sistem, astfel încât să îi permită atacatorului accesul neautorizat la sistemele de operare cu ajutorul codului-sursă modificat. După aceea, se poate face un program care îi trimite calculatorului vulnerabil nişte parametri invalizi pentru un apel de procedură la distanţă. Aceste mesaje invalide cauzează o suprascriere de memorie, care-i permite atacatorului să introducă şi să ruleze propriul lui cod pe acel calculator, fără a fi nevoie ca proprietarul să deschidă un fişier ataşat la vreun e-mail... de fapt, nu e nevoie să facă nimic altceva decât să deschidă calculatorul.

— Ce? făcu Rich.

— Continuă, îi ceru Jamie, cu glas pierit.

— Codul utilizatorului va deschide o interfaţă pe calculatorul vulnerabil, iar interfaţa asta îi va permite atacatorului să dea comenzi de la distanţă... şi să preia în totalitate controlul asupra sistemului, continuă Q, cu voce egală, ca de robot.

— N-am priceput nici jumătate din toată schema, zise Rich morocănos, dar repet: aruncă naibii *calculatorul vulnerabil* în heleşteu. Da' repede, până nu începe să se târască prin mâl şi să iasă afară!

Jamie era alb ca varul.

— Voi nu înţelegeţi? murmură el. E ca un virus şi e legat de calculatorul vulnerabil, cum l-a numit Richard. Însă nu mai e vorba de un singur calculator

vulnerabil, nu-i aşa, Q? E vorba de „calculatoarele vulnerabile"... ale tuturor copiilor care au cumparat vreun joc din seria Karazan.

Preţ de câteva clipe nu s-a mai auzit decât trosnetul lemnelor ce ardeau în camin. Gen a fost cea care a întrerupt tacerea, dar cu o voce firavă, ca o şoapta:

— Deci, la un moment dat, curând, undeva în lumea asta, când un copil oarecare îşi va porni calculatorul... va începe sfârşitul pentru noi toţi.

Q se uita ţinta în focul din şemineu. Tiger Lily mi-a sarit în braţe, sfârâind încetişor, apoi şi-a ascuns boticul sub o labuţa, gata să traga un pui de somn. Aproape fără să-mi dau seama, am început sa o mângâi pe capul catifelat, ascultând-o cum toarce liniştitor.

Ce uşor părea sa-mi închipui că toate erau bune şi frumoase, cum fuseseră pâna în urma cu o oră. Dar toţi ştiam prea bine că se schimbase ceva pentru totdeauna.

O bomba cu ceas începuse să ticaie din clipa în care Jamie uitase minicomputerul în Shakesh... Sau poate chiar de mai înainte, când inspiraţia începuse sa-i şoptească lui Q despre acest ultim joc. Şi, acum, urma explozia.

— Iar noi nu putem face absolut nimic, spuse Rich sec.

În clipa aceea, pătura cadrilată de pe canapea a început să se mişte. De sub un colţ a răsărit un cap cu părul ciufulit şi pufos ca o păpădie şi cu faţa somnoroasă.

— Hannah! strigă Q îngrijorat. Habar n-aveam că eşti aici!

Din ochii ei mari am înţeles imediat că auzise tot.

— Şi chiar o sa iasa monştrii dintr-un calculator, Q? întrebă ea cât se poate de serios. Adica monştri adevăraţi, nu imaginari?

— Nu, maimuţică, zise Q, sarind imediat sa o conducă spre uşă. N-ai de ce să-ţi faci griji! Mai bine du-te şi roag-o pe Bona să îţi faca un sendvici magic pentru prânz...

Mi-era limpede că bietul Q îşi răcea gura de pomana. N-avea nicio şansă... nu cu Hannah.

— Nu! veni răspunsul ei hotărât. Te-am auzit mai devreme şi, chiar dacă n-ai explicat tu prea bine, am înţeles tot. Şi pe tine, Richard, te-am auzit, când ai spus că noi nu putem face nimic să-i împiedicăm. Dar te înşeli! Ceva putem face! E la fel ca atunci când eram în temniţa din Shakesh. Trebuie să venim cu planul B. N-a apucat el să se gândească la asta, dar o s-o facă — nu-i aşa, Adam?

M-am uitat la ea. Cu toate că-mi simţeam inima ca de plumb, n-am putut să nu zâmbesc. O vedeam mititica şi fragila, încă slăbită după boală, de-ai fi zis c-o s-o ia vântul, ca pe-un puf de păpadie. Dar lumina şi curajul din privirea ei, ca şi vârfurile stralucitoare ale părului ei blond-cenuşiu pur şi simplu împrăştiau scântei de energie şi dârzenie. M-a privit la rândul ei drept în ochi, fără sa clipească, sută la sută hotărâtă şi încrezătoare.

— Desigur, Hannah, n-am auzit raspunzând. Ai dreptate, întotdeauna există o soluţie. Trebuie doar s-o găseşti.

Şi chiar în clipa în care am spus asta, mi-am dat seama că ştiam ce trebuia făcut. Ştiusem tot timpul, în adâncul sufletului meu. Numai că acum vedeam limpede că altă varianta nu există.

— Doar că nu e vorba de planul B, Hannah, am continuat eu. De data asta, nu există planul A şi planul B, ci e unul singur. N-avem de ales, dar soluţia e simplă.

Toţi aveau privirile aţintite asupra mea. Am tras aer în piept. Odată ce spuneam vorbele acelea, nu mai era cale de întoarcere.

— Karazeel avea dreptate: cea mai bună apărare e atacul. Numai că asta nu va fi strategia lui, ci a noastra. Exact ca în jocul lui Q, regele Karazeel trebuie detronat — până nu e prea târziu.

S-a lăsat tăcerea. A curmat-o Jamie, punând degetul pe rană, întocmai cum m-aşteptam să o facă.

— Adam, dar n-avem nicio şansă! Ai uitat? Şi Hob şi Kai ziceau acelaşi lucru. Pe Karazeel nu-l poate înfrânge decât o singură persoană. Nu noi, cinci copii, ci tipul ăla, Zefir, Prinţul Pierdut al Vântului. Aşa că, vezi şi tu, noi nu putem face nimic, încheie el cu o uşurare în glas.

— Ba da, am zis eu încet. Noi putem să-l găsim.

Promisiunea făcuta lui Q

Spre surprinderea mea, Q nu s-a lasat convins prea uşor. Înainte, când erau în joc viaţa şi siguranţa lui Hannah, acceptase repede că nu avem de ales. Dar acum, când însuşi viitorul omenirii atârna în balanţă, se bâlbâia şi se sucea, frângându-şi mâinile, mai-mai să-şi smulgă şi părul din cap, învinovaţindu-se ca ne trimite în gura lupului... până când Rich ajunse la capătul rabdarii.

— Q, uite care-i treaba, i-a zis el direct. Ori ca stam aici, ori că plecăm, tot suntem în pericol. Diferenţa e că, dacă macar încercam sa-l găsim pe prinţul Zefir, avem şi noi o şansă să câştigăm!

Q s-a chiorât nefericit prin ochelarii mai murdari ca oricând.

— Richard, ştiu ca ai dreptate, raspunse el. Totuşi, cum să spun... m-am ataşat de fiecare dintre voi şi am sentimentul ca s-a ajuns aici numai din vina mea. Deşi, pe de alta parte, îmi dau seama ca ar fi singura soluţie. Oricum, vreau sa-mi promiteţi ca, dacă reuşiţi să-l gasiţi pe acest Zefir — şi nu-i exclus să fie doar o legenda —, îl lasaţi pe el sa se ocupe de restul şi voi cinci va întoarceţi acasa imediat.

Deodata, Q nu mai era aiuritul cu capul în nori pe care îl ştiam. Ne vorbea scurt şi răspicat, ca orice parinte care face regulile.

— Vorbesc cât se poate serios, a reluat el sever. Vreau o promisiune solemnă de la fiecare dintre voi.

— Promit! se învoi Jamie.

— Şi eu, spuse Gen. În fond, prinţul Zefir e singurul care-l poate detrona pe regele Karazeel şi, după ce o sa-l gasim şi o sa-i spunem ce s-a întâmplat, cred ca mai mult l-am încurca, dac-am ramâne.

— Ai dreptate, Gen, o aproba Kenta. Q, şi eu îţi promit ca mă întorc.

Rich se uita în podea, strâmbându-se.

— Richard? întreba Q, liniştit.

— Dar, Q, serios acuma, dacă o să aiba nevoie de ajutorul nostru? Poate va trebui, de exemplu, să-i arate cineva cum sa traverseze giulgiul spre Shakesh sau mai ştiu eu ce. Noi...

— Richard, îmi pare rău, ori îmi promiţi, ori nu pleci.

Ne-am dat toţi seama că nu era loc de întors.

— Bine, promit, mormăi Rich, fără nici o tragere de inima.

— Şi tu, Adam?

— Şi eu, am bombănit.

Ştiam ce gândea Rich — abia din momentul în care îl găseam pe prinţul Zefir ar fi început aventura.

— Cred că n-am ce face, promit. Îl găsim pe Zefir şi-l lăsam pe el să se descurce cum o şti.

— Şi vă întoarceţi acasă imediat?

— Da, ne întoarcem! Ne întoarcem! ciripi Hannah, ţopăind încântată. Q, şi eu promit, şi eu promit!

Q a luat-o în braţe şi a sărutat-o pe creştet.

— Tu, maimuţica, nu-i nevoie sa promiţi nimic. Ai avut parte de aventuri destule prin Karazan, acum o sa stai acasă şi o să ai grijă de mine, de Tiger Lily şi de Bluebell! Iar pentru voi, copii, am pregatit ceva.

L-am văzut încruntat când ne-a dat fiecăruia câte un obiect dreptunghiular, destul de greu, dar cumva familiar.

— Le pregătisem ca surprize, un fel de cadou de mulţumire, dacă vreţi, pentru tot ce aţi făcut pentru mine şi pentru Hannah. Şi uite, acum... acum macar am liniştea că, orice s-ar întâmpla, chiar daca vă despărţiţi la un moment dat, fiecare dintre voi va putea să se întoarca acasă, independent de ceilalţi.

M-am uitat în sfârşit la obiectul din palmă, deşi banuiam ce este. Un minicomputer, exact ca acela pe care îl uitase Jamie în temniţele din Shakesh.

— Dar credeam că..., începu Jamie.

— Şi aveai dreptate, Jamie, continua Q, zâmbind. Originalul era un prototip, un unicat, la vremea respectivă. Nautilus, însa, a patentat de curând modelul şi peste puţin timp vor ieşi pe piaţa... la un preţ foarte piperat, reţineţi. Nişte jucărele foarte scumpe pentru directorii plini de bani şi pentru odraslele lor... însă software-ul pe care urmeaza să-l instalez pe minicomputerele voastre nu va fi niciodata de vânzare.

Noi ştiam deja la ce se referea, la interfaţa GRV, care avea sa fie biletul nostru de întoarcere din Karazan.

S-a auzit o bătaie scurtă în uşa, apoi Usherwood aparu în prag, cu Shaw după ea, ca o umbra.

— Uluitor cum se răcoresc spiritele cu nişte gustarele şi caviar, se fali ea. Am reuşit sa reprogramez filmarea pentru săptamâna viitoare, în aceeaşi zi, la aceeaşi ora. Q, de data asta, te rog foarte mult...

Îşi plimba privirea de la Q la mine, apoi pe rând, la fiecare dintre ceilalţi copii.

— Ce-aveţi? Ce s-a întâmplat?

Usherwood şi Shaw l-au ascultat pe Q, fără să spuna vreo vorbă.

— Aşa că, vezi tu, Usherwood, n-avem ce face, zise Q în încheiere. Copiii trebuie să se întoarca în Karazan, e ultima noastră speranţa. Cred cà Adam ar avea nevoie şi de acordul tau, daca mă gândesc mai bine...

— Iar io cred c-ar fi bine să nu-i trimiţ' acolo! mârâi Shaw, pe neaşteptate. Balivernele astea cu

Șefiru' lu' peşte mi se par o prostie. Păi de unde ştiţ' ca el exista cu adevarat? Şi mesaju' ăla pe calculator... păi, ăla parcă vad că-i doar un virus nenorocit, ca sa-ţ' faca ţie necazuri, Q! Îi trimiţ pe copchii aştia dupa cai verzi pe pereţi. Io zic sa staţ' cuminţ' şi vedeţ' voi ce şi cum. Şi ţineţi-i dom'le p-aştia mici acasă, unde-s în siguranţă.

— Shaw, îmi pare rau, dar am hotarât deja, zise Rich rânjind. Cât timp ne aflăm aici, Q e... Q e...

— *In locco parentis*, completa Jamie.

— Aşa, aşa. Deci, el e şeful, cum zice tata. Oricum, mulţam de sugestii! facu Rich.

Eu m-am uitat la Usherwood, care rămăsese lângă uşa. Avea o expresie tare ciudată... şi m-a trecut un fior la gândul ca n-o să mă lase.

— Miss Usherwood... V-V-V-...

Am înghiţit în sec şi am reuşit să articulez cuvântul ăla imposibil:

— *Veronica*, te rog... Nu se poate sa plece fara mine!

Àsta era adevarul, ştiam foarte bine. Trebuia să mergem toţi cinci, ca şi înainte.

— Te rog, te rog mult, dă-mi voie sa plec!

Am văzut cum i se subţiază buzele. M-a privit lung, cu o figura pe care nu reuşeam sa citesc nimic. După care mi-a spus:

— Prea bine, Adam. Te poţi duce şi tu, dar îmi promiţi ca te întorci imediat ce îţi îndeplineşti misiunea.

A facut o pauza şi în adâncul ochilor ei am zărit o licărire neaşteptata.

— Şi... ai grijă de tine.

— Da, şi dacă-l gasiţ', sa mi-l aduceţ' şi mie pe Zefirul ala al vostru! mormai Shaw.

Evident că nu credea nicio iota din toata povestea.

Ma luptam cu nădragii şi vesta — hainele mele de drum —, care erau mai strâmte decât ultima oară când le îmbracasem. Bona le spalase între timp, dar chiar şi aşa, încă mai pastrau ceva din parfumul Karazanului, un amestec de mirodenii necunoscute. M-am trezit gândindu-ma la celelalte călatorii. Prima oara, porniseram în necunoscut, într-o încercare disperata de a-i salva viaţa lui Hannah. A doua oară, am intrat în lumea pe care o ştiam deja ca sa o salvăm, tot pe ea, din ghearele nemilosului rege Karazeel.

Şi acum plecam a treia oara... de departe, în cea mai grea misiune posibilă.

O ştiau şi ceilalţi. Chiar daca bietul Q facea ture în jurul nostru, ca în celelalte dăţi, dădăcindu-ne să luam ba una, ba alta, pe chipurile lor citeam aceeaşi însingurare pe care o simţeam şi eu.

Karazan, lumea din joc, era al lui Q, totuşi, în mod ciudat, noi ajunseseram sa facem parte din adevăratul Karazan. Destinul lui se împletise cu destinul nostru. Nu eram decât cinci copii... dar pe umerii noştri apasa toata greutatea lumii.

Într-un târziu, am fost gata. De data asta nu mai plecam din camera calculatoarelor cu scaune turnante, cu bomboniere pline cu dropsuri mentolate şi carafe cu apa pe fiecare masa. Luam în bibliotecă; ne strânseseram în cerc, în faţa focului, şi ne ţineam de mâini. Eu aveam minicomputerul nou-nouţ la îndemână.

Am simţit ca trebuie să plecăm cât mai repede. Nu aveam timp de pierdut. Richard m-a strâns de braţ. M-am uitat la ceilalţi şi mi-am potrivit degetele deasupra tastelor mititele, gata să apas:

Alt... Control... Q

În clipa în care am apăsat, mi-a trecut prin minte, fulgerător: „Daca nu reuşim, va mai exista o lume a noastră în care să ne întoarcem?"

Un punct de plecare

Am deschis ochii: era beznă. Cred că pentru o clipă mi-a stat inima în loc, gândindu-ma ca am eşuat îngrozitor — că probabil Karazeel reuşise să afecteze şi interfaţa GRV şi ca ramăseserăm prinşi cine ştie unde, între cele doua lumi.

Dar am auzit alături un suspin şi am orbecait prin întuneric pâna am dat de o mâna rece. M-a strâns atât de tare că mi-a venit sa strig de durere.

— Gen?

— Unde suntem? întrebă ea, panicată.

— În Karazan, bineînţeles! răsună glasul lui Rich şi m-am întrebat dacă o fi fost aşa de sigur pe sine cât lăsa impresia.

— De ce e aşa întuneric? scânci Jamie.

Drept raspuns, un fulger îndepartat a luminat într-un stacojiu nepamântean rotunjimile norilor pîntecoşi. Peste câteva secunde, s-a prăvălit din cer şi tunetul duduitor.

— Grozav, bombani Jamie. Am plonjat în miezul nopţii şi mai vine şi furtuna! De ce n-o fi aceeaşi ora aici ca acasă? De ce...

— Jamie, nu te mai văicari atâta, îi spuse Rich, şi după vocea lui îmi dadeam seama ca zâmbeşte ironic. Putea să fie mult mai rau. Macar am ajuns în Karazan şi nu am ramas prinşi între lumi, cum am crezut. Plus că, din câte îmi dau seama, e vară. Chiar dacă ne udăm puţin, tot e bine că nu îngheţăm!

Eram la baza stâncii, iar în vale se desfăşura furtuna ca un foc de artificii deasupra mării. Vântul îmi sufla drept în faţă şi aducea cu el mirosul de piatră arsă, amestecat cu prospeţimea ploii şi aerul sarat.

— O să fie o furtuna straşnica, am mormait eu. Hai să mergem în vale, la adapostul padurii. Poate găsim chiar locul unde am ridicat tabara data trecuta şi aşteptam cuminţi pâna în zori. Putem să întindem o prelată şi...

— Şi sa ne facem un plan de bataie, mă întrerupse Gen.

Avea dreptate, plecaserăm de la Quested Court fără sa avem habar încotro s-o apucam şi ce să facem, odată ajunşi în Karazan.

— Dar pădurea aia e aşa întunecata, şopti Jamie, tremurat. Ştiţi că în joc mai sunt şi alte... *lucruri*...

— Or fi, zise Rich degajat, dar dihaniile se tem de lumina şi toţi avem lanterne. Hai, Jamie, nu fi aşa fricos! Mai ramâne sa ne spui sa ne întoarcem la Quested Court şi să stăm cuminţei la foc până trece furtuna!

— Pai...

— Richard are dreptate, Jamie, nu avem de ales! veni replica hotarâta a Kentei. Bun, acum hai sa ne adăpostim undeva, că daca rămânem aici ne face ciuciulete. Şi fulgerele ar putea fi atrase de stânca înalta din spatele noastru, nu?

Ca o demonstraţie, un fulger incandescent a spintecat cerul, descarcându-se deasupra marii cu un sfârâit îndepărtat.

— Tata mi-a zis ca daca te apucă furtuna pe terenul de golf, cea mai proasta idee e să te ascunzi sub un copac, murmură Jamie.

Cuvintele lui s-au pierdut în explozia asurzitoare a tunetului, după care picături mari au început să cada în jurul nostru, ca nişte bombe de apă. Discuţiile nu-şi mai aveau rostul, am luat-o la fuga toţi spre pădure, scotocind dupa lanterne prin rucsacuri.

În câteva minute ne afundaseram deja în inima pădurii şi zoream la vale, fără nicio vorbă. Razele slabe ale lanternelor nu risipeau întunericul şi teama, cum o facuse cândva torţa lui Argos, aşa că ne-am mulţumit cu ce aveam. Eu tot mai ţineam ochii în patru, doar-doar oi zari vreun licar de lumină dinspre coliba lui Argos şi Ronel, de care eram sigur ca

o află undeva la stânga noastră, ascunsă printre copaci... deşi în adâncul sufletului ştiam că n-o s-o vad. Şi aşa a fost.

Am mers şi am tot mers. Parea ca drumul nostru nu se mai termină. Într-un sfârşit, am ajuns la panta care ne scotea în luminişul cu iarba grasa. Dar, acum, arata altfel de cum îl ştiam noi: aversa prefacuse micuţa cascadă într-un torent navalnic, iar ochiul de apa devenise de două ori mai mare.

— Mai bine căutăm un loc ceva mai înălţat pentru bivuac, strigă Richard, încercând să acopere zgomotul ploii ce răpăia peste frunzişul pădurii. Că nu putem şti cât o să crească nivelul iazului şi asta ne mai lipsea, să ne ia apa toate bagajele!

De data asta, n-a mai avut nimeni nimic de comentat. Rich şi cu mine am găsit o creangă mai lungă şi dreaptă şi am înfipt-o în scorbura unui copac de la marginea luminişului. Ceilalţi forfoteau încoace şi-ncolo, culegând crengi căzute, pe care le sprijineau de o parte şi de cealaltă a bârnei improvizate — cât să înjghebăm un schelet în forma de V întors.

— Ce bine ar fi fost dacă ne-ar fi dat Q nişte corturi ca lumea! gâfâi Jamie.

— Las' că ne descurcăm cu asta, zise Rich, scoţând din rucsac o folie de plastic uşoară, pe care o despături.

Cârlionţii lui aurii erau uzi şi lipiţi de cap, dar, după cum zâmbea de fericit, n-ai fi putut spune ca era plouat.

Am întins cu toţii de prelata pe deasupra scheletului de cort, iar marginile de jos le-am fixat cu nişte buşteni grei. Jamie şi fetele n-au aşteptat să fie poftiţi, ci au intrat repejor, de-a buşilea, şi s-au strâns în colţul cel mai îndepartat de gura cortului. Imediat i-am urmat şi noi, Rich şi cu mine, tragând înăuntru şi bagajele.

Stăteam toţi ghemuiţi, uitându-ne cu ochii cât cepele la prapadul de afară. Trunchiurile înalte ale copacilor mai straluceau pe retina dupa câte un fulger înspăimântator, iar picăturile de ploaie izbeau cu furie în iazul din apropiere, prefacându-l într-un cazan în clocot. Noi, la adăpost fiind, ne bucuram de puţină caldura, iar aerul proaspat de ploaie şi mirosul reavăn de muşchi se amestecau, liniştitor, cu mirosurile cunoscute de picioare încinse şi de haine ude.

— Vrea cineva un baton de ciocolată? întreba Jamie, îndatoritor.

— Bun, zise Gen, cu gura plina de ciocolata, ce urmeaza? Trebuie sa ţinem un consiliu de război. Ploaia asta n-o să ţină o veşnicie şi dupa ce se opreşte, când o veni dimineaţa, trebuie să pornim cautarea. Singura problemă e ca...

— E că habar n-avem unde sa căutam ceea ce căutăm, încheie Richard glumeţ.

— La drept vorbind, nici pe cine cautam nu ştim prea bine, zise Kenta. Adica, nu-i ca şi cum am

avea... cum să zic... o fotografie sau măcar o descriere. Şi, atunci, cum o sa-l recunoaştem pe Prinţul Zefir, când îl vom găsi?

Încurcat, mi-am dat seama ca aveau dreptate. Plecaseram cu surle şi trâmbiţe şi cu toate bunele intenţii din lume. Dar adevarul era ca, pur şi simplu, căutam acul în carul cu fân... un ac de care nu eram nici foarte siguri ca există.

— Ei, acuma n-are rost să ne gândim la ce *nu* ştim, am zis eu, lingându-mi ciocolata topita de pe degete şi încercând să par netulburat. Hai sa recapitulăm ceea ce *ştim*, tot ceea ce ni s-a spus vreodată despre legenda Prinţului Zefir. Zi, Jamie, ca tu eşti ăla cu memorie fotografică!

Silueta întunecată a lui Jamie se umfla, plină de importanţa.

— Bine. Sa începem cu începutul. Aşadar, numele lui era — şi să sperăm că mai este — Zefir. I se mai spune şi Prinţul Vântului.

— Şi este adevaratul rege, murmura Gen.

— Hob a spus ca prinţul Zefir este „născutul reginei Zaronel", am zis eu rar. Banuiesc că asta înseamna ca regina Zaronel a fost mama lui, iar regele Zane...

— *Bunul* rege Zane...

— ... a fost tatal.

— Dar el a murit, continua Gen. Cum a spus Kai? Ca regele Zane zăcea pe patul de moarte, în ruinele palatului din Arakesh, şi, când a murit, i-a frânt inima reginei Zaronel.

— Da... până şi nenorocitul de Karazeel părea înnebunit de durere şi a poruncit ca tot palatul să fie dărâmat, adaugă Jamie, sigur pe el. Deşi partea asta cu înnebunitul de durere mie mi se pare cam trasă de par — dacă e să judecam după cum l-am cunoscut noi, cel puţin...

— Hai sa ne întoarcem la Zefir, că el e partea importantă! interveni şi Kenta. Hob a spus că s-a nascut... cum zicea el? ... acum „cincizeci de solare". Un solar e un an, deci...

— Deci, acum trebuie sa aibă vreo 50 de ani. Nu prea mai e prinţişor, face de-un rege, aş zice eu, comentă Rich.

— Cred ca tocmai asta-i ideea, şopti Gen îngândurata. În tot timpul ăsta a fost... cum îi zice?... *în exil*. Iar acum...

— Acum îi e menit să se întoarcă — *un prinţ războinic, calarind drept şi semeţ pe un cal înaripat*... Şi, în ziua aceea în care se va întoarce, va fi încoronat rege al Karazanului! încheie Jamie triumfator.

— Bravo, Jamie, îi spuse Rich, uşor ironic. Karazeel va fi detronat şi lumea noastra va fi din nou în siguranţă... Iar noi n-o sa ştim cum s-au întâmplat toate astea, pentru că am promis să ne întoarcem acasa imediat ce începe distracţia.

Jamie oftă adânc:

— Sincer să fiu, chestia cu nu-ş ce cai înaripaţi tare îmi sună a legenda. N-am văzut nici urma de cal prin Karazan — şi mă refer la caii obişnuiţi, nu mai vorbesc de cai înaripaţi.

— Chiar dacă legenda e adevărată, nu putem sta cu mâinile în sân, aşteptând sa vina calare cand i s-o năzări lui, i-a atras atenţia Rich. Cineva trebuie sa-i dea un ghiont vârtos ca să o ia din loc, şi asta cât mai repede...

- ...iar cineva-ul ala suntem noi, a conchis Jamie, posomorât.

A urmat o lungă tacere, în care nu se mai auzea decât ploaia căzând neîntrerupt: *pic-pic-pic!*

— Tare bine ar fi fost să avem şi noi un fir, vreo idee despre locul în care să ne începem căutarea! zise Kenta, într-un târziu. Uite, acum îmi pare rău că nu ne-am gândit să-i întrebăm mai multe pe Kai şi pe Hob despre cum a dispărut Zefir, când s-a întâmplat şi unde ar fi putut pleca! Macar dacă ascultam cu atenţie şi cât ne-au zis ei atunci!

— Au mai zis ceva, mi-am amintit eu. Ceva care ne-ar putea fi de folos, ca punct de pornire. Ştim unde s-a nascut: în Palatul de Vara din Arakesh. Kai a zis... cum a zis, Doamne?

M-am încruntat, încercând să prind cu gândul vorbele lui Kai, ce-mi dansau himeric într-un ungher al minţii. Şi, pe măsură ce le repetam, îmi reînviau în minte cu o limpezime uluitoare, ca şi cum Kai era alături şi mi le spunea.

— „Între aceste ziduri s-a nascut o legenda care este povestită şi repovestită la gura focului, când uşile-s zăvorâte, vorbele coboară în şoapte, şi-n inimile oamenilor se trezesc iarăşi visele de demult."

De îndata ce le-am rostit, un fior straniu m-a strabatut din cap pâna-n picioare. Pentru o clipa, am zărit o rază de speranţa: exista o şansă de a-l găsi pe Zefir. . iar atunci când o vom face, pruncul acela de altadata va fi barbat în toata firea, îndeajuns de înţelept şi de puternic cât sa-i poată reda Karazanului stralucirea de odinioara, alungând şi ameninţarea care plutea asupra lumii noastre.

Deschid dacă pot...

Ne-am trezit înainte de răsăritul soarelui, patrunşi de umezeală şi zgribuliţi. Am mâncat în graba şi am pornit spre marginea pădurii, unde ni s-a deschis priveliştea Arakeshului, întins la picioarele noastre, învaluit în lumina laptoasă a zorilor. Porţile cetaţii erau închise, iar drumul pietruit care ducea într-acolo parea pustiu. Am facut un ocol, ţinându-ne la adapostul copacilor, pâna am ajuns la haţişul de lăstari şi marăcini care masca intrarea secreta a lui Kai. În timp ce ne târam prin tunel, pe sub zidurile cetăţii, am auzit dangatul îndepărtat al gongului ce anunţa deschiderea porţilor. Cu un fior, mi-am adus aminte când îl auzisem ultima oară: în caderea libera dintre doua lumi... Am alungat grăbit amintirea asta şi m-am târât mai departe.

Ceilalţi au ieşit, unul cate unul, din capiţa de fân; mai mult ne ghiceam prezenţa, din cauza întunericului. Grajdul era bine închis şi singura lumină venea de la ferestruica îngusta, aflata sus, în zidul de piatra; tot ea era şi singura sursa de aer proaspat. Dupa o noapte în care dobitoacele stătuseră aici, puţea de ma usturau ochii şi simţeam ca ma sufoc.

Oricât ne-am straduit noi sa nu facem zgomot, n-am reuşit sa pacalim urechile ca de iepure ale măgaruşilor, care îşi aşteptau masa de dimineaţa. Sosirea noastra a fost salutată de un cor de puternice fornaieli şi râgâieli, iar pârţurile explodau printre noi ca nişte artificii. Dinspre Rich am auzit un icnet şi dupa aceea vocea lui, înfundată de pelerina cu care îşi acoperise nasul şi gura:

— Sper ca nu-i încuiata uşa, că eu nu mai rezist!

Norocul a fost de partea noastră, căci uşa mare s-a deschis imediat ce am împins-o. M-am uitat mai întâi daca e vreo mişcare: curtea hanului era pustie, deşi în vreo doua ferestruici din spatele casei se vedea lumina galben-aurie a unor lămpi.

— Sunt sigur ca acum îşi pregătesc micul dejun, şopti Jamie, cu invidie. Oua cu şuncă — oh, ce n-aş da...

— Ssst! Hai s-o ştergem cât e cale liberă!

Cu inima-n gât, am luat-o primul spre poarta cu arcada, care dădea în strada; am tras zavorul şi am deschis-o un pic. Am îngheţat toţi cinci când a scârţâit, dar ne-am strecurat repejor afară. Am închis-o binişor şi apoi m-am dus dupa ceilalţi, opriţi la colţul

unei alei cufundate în întuneric. Ne-am șters unii altora noroiul de pe față și ne-am scos pietrele din par.

— Ei, spuse Rich zâmbind, nu s-ar putea spune ca suntem curați, dar cred că trebuie să ne împăcam cu situația. Hai să mergem!

— Mergem, dar încotro? întreba Jamie, nefericit. Data trecută, ne-a arătat Kai drumul — iar eu mi-am văzut de pâinica mea caldă și am mers pur și simplu după el.

Ce-i drept, niciunuia dintre noi nu-i trecuse vreo clipă prin minte că vom avea nevoie să ne mai întoarcem pe aici. Uitându-ma în stânga și în dreapta, am încercat să-mi dau seama unde ne aflam. Peste drum, se vedea firma cu roșu și auriu a hanului Drojdia Berarului, în spatele căruia se înalță zidul maroniu-gălbui al cetății. Acolo trebuia să fie nordul...

După ce-am săpat prin memorie și am pus cap la cap cele câteva fragmente de amintire pe care le-am găsit, m-am lăsat pe vine și, cu un pai cules din părul lui Gen, am desenat un soi de hartă.

— Prima oară când am venit, am intrat pe poarta principală, cea de la est. Acolo, drumul se împarte în trei, ca dinții unei furci, mai știți? Noi am luat-o pe cel din stânga — cel sudic, cred — și am ieșit în poiana satului, unde l-am văzut prima oară pe Kai.

— Fac pariu că drumul din mijloc ne-ar fi dus direct la templu, zise Jamie.

— Da, interveni și Rich, iar cel din dreapta ne-ar fi dus prin partea mai veche a orașului, unde e hanul lui Kai...

— Şi care trece prin faţa Palatului de Vara! sari Gen încântată.

— Bun, atunci, ce mai aşteptam? făcu Rich.

Am luat-o pe straduţa îngusta, cu glugile trase pe ochi. Au trecut vreo câţiva oameni pe lânga noi, însă mergeau grăbiţi la treburile lor, ţinându-şi privirile în pământ. Parcă mi s-a mai luat o piatra de pe inimă când mi-am dat seama ca, în hainele noastre mohorâte şi murdare dupa drum, deveniseram de neobservat printre oamenii locului. Ceilalţi îşi înnegrisera din nou feţele cu Tyrotemp, înainte sa plecăm de la Quested Court, aşa ca aveam un camuflaj bun.

Curând, strazile au devenit tot mai largi şi, în locul caselor mici şi pestriţe, au început să apara şi unele mai acătarii, mari şi frumoase. Dar, în timp ce mergeam, am observat, din ce în ce mai des, ţigle sparte şi pereţi scorojiţi, buruieni crescute printre pietrele caldarâmului şi, ici-colo, nişte construcţii pe jumatate demolate şi colţuri de fundaţie care se iţeau din pamânt ca nişte cioturi de măsele stricate.

Am ridicat privirea catre norii grei, plumburii, ce se adunau deasupra noastra. Peste alte câteva clipe, a început sa picure marunţel.

Am mai cotit o dată şi ne-a rasarit în faţa zidul înalt, monolitic, al palatului. Data trecută, când veniseram însoţiţi de Kai, nu ne stătea gândul decât la Hannah, la templu şi la poţiunile magice, aşa că nu-i daduserăm prea mare atenţie. Acum, mergând în umbra lui impresionantă, gândurile îmi erau absorbite de ceea ce am putea gasi înăuntru... dacă o fi sa găsim ceva.

Într-un târziu, am ajuns în fața porții arcuite și zăbrelite. Era adânc sapata în perete, lata cât să intre doi oameni odata și înalta de vreun stat de om. Deasupra arcadei, zidul se înalța încă o data pe atât. Ne-am uitat printre zăbrele, în curte: era pustie, cu o fântână spartă în mijloc și cu galerii acoperite de jur împrejur.

Mi-am reîndreptat atenția asupra porții și mi-a pierit curajul. Ne aștepta o misiune grea. Poarta neagră era din fier forjat, cu o lucratură solida și plina de înfloriturí, pe alocuri roase de rugină. Mi-am plimbat privirea de la balamalele zdravene, prinse în pereții din stânga și din dreapta, catre lanțul gros petrecut de câteva ori în jurul modelului din mijlocul porții și care ținea strâns cele două jumătați. După cum îl năpădisera pânzele de păianjeni, se vedea că de lanțul acela nu se mai atinsese nimeni de ani buni. Însă, când m-am apropiat, am descoperit că nu era închis cu lacăt, cum crezusem eu, ci avea capetele lipite cu un fel de ceara roșie, iar în sigiliul imprimat deasupra am recunoscut coroana împletită a regelui Karazeel.

Alături de poartă, pe o plăcuța cu același simbol, scria:

Intrarea interzisă. Sigiliul Casei Regale. Pedeapsă: moartea.

— Din păcate, asta e, spuse Jamie, încercând sa pară dezamăgit.

— Asta e *ce*? replică Rich, zornaind lanțul și începând să cureță ceara cu unghia. Pariez ca de

ceara asta scăpăm în doi timpi şi trei mişcări. Aşa de veche e, că se farâmiţeaza indata ce-o atingi! De buna seamă ca nici ei nu şi-au închipuit că gogoloiul ăsta i-ar împiedica pe oameni sa intre. Numai pentru că le-a zis Karazeel ca-i fierbe de vii, n-au încercat.

— Bine, dar..., protesta Jamie, cu o voce tremurată.

Prea târziu. Sigiliul fragil şi uscat se risipi printre degetele lui Rich. Fărâmele de ceară roşie s-au împrăştiat la picioarele noastre, pe lespezile cenuşii. Iar cele două capete ale lanţului s-au desprins.

— Na, c-ai facut-o!

— Aşa se pare, nu? rânji Rich. Macar avem de luat o decizie mai puţin. Zău, Jamie, daca stai să te gândeşti, ameninţarea asta oricum e apă de ploaie în privinţa noastra, îl linişti el. Daca afla Karazeel că ne-am întors în Karazan, oricum am feştelit-o, cu sau fara sigiliu.

A desfacut lanţul şi, când i-a dat drumul pe jos, a zuruit aşa de tare că ne-am uitat speriaţi în toate parţile. Dar nu era nimeni, cel puţin deocamdată.

— Hai sa intram pâna nu vine careva! şuiera Gen, cu ochii măriţi de spaimă.

Rich a apucat de cele doua jumătăţi ale porţii şi a tras cu putere. Nu s-au clintit. Atunci s-a încruntat şi le-a împins. Nici aşa nu s-au mişcat. Vedeam, de sus până jos, fâşia îngustă de lumina dintre ele, semn că nu le mai ţinea nimic, şi totuşi...

— Credeţi c-ar putea fi... mă rog... vrăjite, cumva? şopti Gen, tocmai când mă întrebam şi eu

acelaşi lucru. Să nu uitam ca suntem în Karazan. Poate că lanţul şi sigiliul spuneau în stilul lui Karazeel, „Nu intraţi, ca o paţiţi", dar porţile sunt de fapt *închise*... nu ştiu cum... poate cu un descântec, sau ceva de genul ăsta.

Am mai aruncat o privire în lungul strazii, sa ne asiguram ca nu vine nimeni, dupa care ne-am dat un pas înapoi sa studiem mai atent porţile de fier. Abia atunci, când le-am vazut pentru prima oara cu adevarat, am ştiut în adâncul inimii că Gen are dreptate. Ceea ce mi se păruse iniţial doar un model ornamentat, prindea acum un sens profund şi misterios. Dupa oftatul lui Jamie, ca şi dupa tăcerea celorlalţi, mi-am dat seama că şi ei simţeau la fel.

— Ia uitaţi-vă sus, e gravat ceva în metal, spuse Kenta. Abia se vede din cauza ruginii, după atâta timp, dar cred ca scrie „Deschid dacă pot..."

— A, bun, bravo, dar dacă pot *să ce*? mormăi Rich.

Fiindcă acum era vorba de o ghicitoare şi nu de vreun lanţ de desfăcut, ştiam ca se simţea exact ca şi mine: prost şi fară rost.

— Poate că mesajul se continua în alta parte, de exemplu în josul porţii, iar Karazeel l-a şters ca sa nu mai intre nimeni, sugera Jamie.

— Eu nu vad nicio urmă de scris, spuse Rich, holbându-se la fierul masiv şi plin de zgârieturi.

— Dar şi modelul ăsta cu înfloriturile e ciudat, nu? şopti Gen îngândurata. Aici, de exemplu, e ca o hieroglifa, cu ochelarii aştia ciudaţi dinauntrul

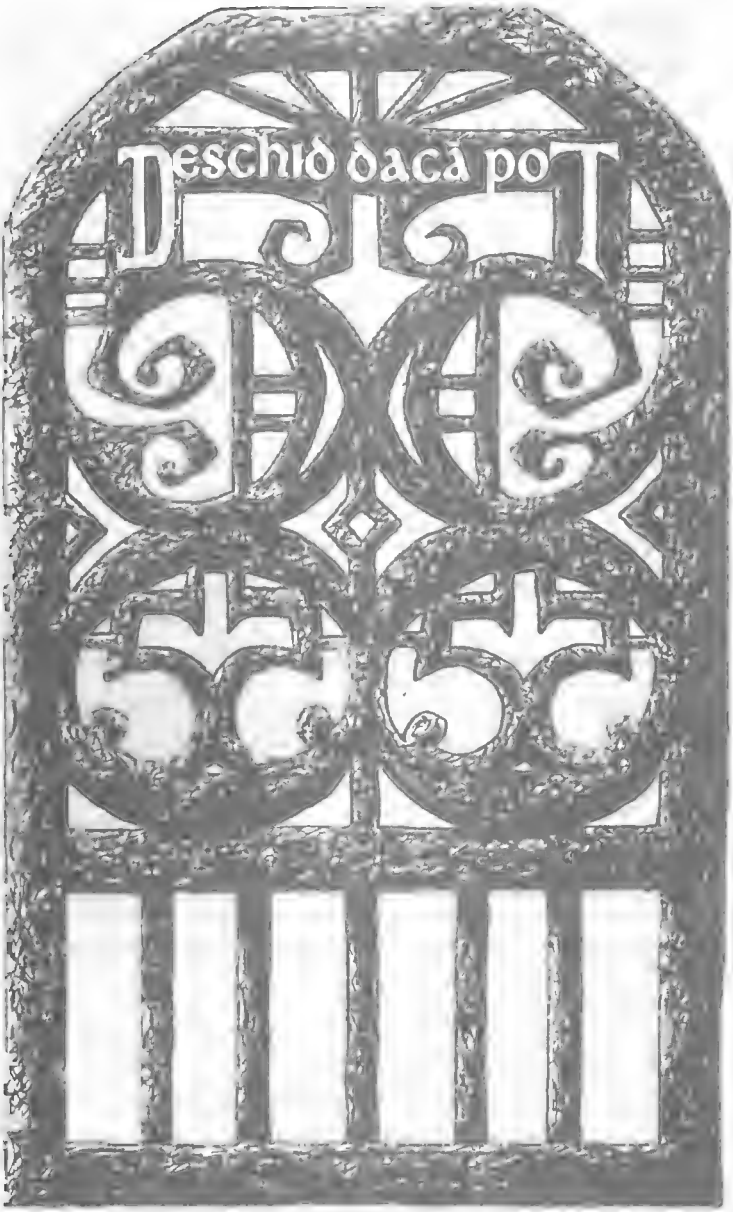
Deschid daca po

cercurilor, şi-ntr-o parte, şi-n cealalta. Credeţi ca şi restul mesajului — partea care-ţi spune ce *sa faci* ca sa deschizi poarta — e încifrat cumva în modelul porţii?

– Păi, nu prea vad cum, bombani Rich. Deşi ar fi o chestie tipica pentru Karazan.

— Ăia nu-s ochelari, zise Kenta. E cifra cinci de două ori, o data cu faţa, o data oglindita.

— Cum?

— Kenta are dreptate, spuse şi Jamie, aratându-ne desenul cu mâna lui durdulie. Uite, aici e un 5, vedeţi? Şi aici e tot un 5, pe dos.

— Cinci, repeta Gen încet.

Ne-am uitat unii la alţii, toţi într-un gând. „Cinci"... Deodata am simţit că suntem pe drumul cel bun.

— Credeţi că şi cercurile or fi tot cifre? întreba Jamie. Adică nişte zerouri?

— Deschid dacă pot, murmură Gen, deschid daca pot... să oglindesc un cinci? Sa întorc un cinci?

Eu am tăcut în tot timpul asta, bucuros ca n-am zis ce-mi trecuse mie prin minte. Bineînţeles că iar aş fi dat-o în bară, ca de obicei, cum paţeam şi la şcoală. În loc de un cinci şi un zero, eu văzusem nişte opturi, unul lânga altul, cu buclele încadrate parca într-un pătrat... şi alte două opturi culcate, unul peste altul. „Zero pentru tine, Adam Equinox", mi-am zis eu, cu un zâmbet amar. „Unele lucruri nu se schimba niciodată, nici măcar în Karazan." Ascultându-i pe ceilalţi, nu foarte atent, îmi plimbam degetele pe

împletitura rece de fier. Întâi un cerc în sens contrar acelor ceasornicului, apoi celalalt, de alături, în sensul acelor ceasornicului... Apoi, din nou un cerc şi un alt cerc, în forma unor opturi, şi mintea mea zbura...

Pe neaşteptate, Gen m-a apucat de mână, strângându-mă de mi-au trosnit oasele.

— Da, Adam! Te-ai prins! Nu sunt zerouri, sunt opturi! Numărul 8!

— Mda, ar putea fi şi nişte opturi, zise Kenta, fără convingere. Dar tot n-are nicio noimă.

— Ba are! Completează rima, bolborosi Gen, aproape leganându-se de suparare. „Deschid daca pot să fac din cinci opt."

— Şi cum naiba sa facem asta? mârâi Rich. Oi vrea acuma să ne facem, din cinci câţi suntem, opt? Să ne clonam ca monştrii lui Karazeel sau cum? Sau poate vreţi sa luam trei nenorociţi de pe stradă şi să-i întrebam dacă n-ar vrea sa intre în joc, cu riscul sa-i spânzure...

Văzând expresia de pe chipul lui Gen, s-a oprit, stânjenit.

— Ceilalţi trei ar putea fi Kai şi Hob... şi Bl... adică Weevil? mai întrebă Kenta cu jumătate de gură. Doar că...

— Doar că Hob nu vrea să mai audă de noi, Kai e în Shakesh, iar Blue-bum se dă huţa prin copaci cine ştie unde, încheie Rich. Iar noi trebuie să deschidem poarta acum, nu peste vreo şase luni.

Asta ne-a adus aminte cât de puţin timp aveam şi ne-a lasat tăcerea.

In minte mi-a aparut imaginea lui Hannah. Cum îi erau ochii mari când întrebase: „Şi chiar o să iasă monştri dintr-un calculator? Adica monştri adevăraţi?" Mi-am adus aminte şi de raspunsul pe care i-l dadusem eu: „Întotdeauna exista o soluţie. Trebuie doar sa o gaseşti". Şi aşa era, aşa trebuia să fie. Eu asta credeam din toata inima, totuşi tare mă temeam ca nu cumva să greşesc...

— Ştim că trebuie să aiba vreo legatura cu cifra cinci, am spus rar, cu ochii pironiţi la poarta de fier. Sa vedem unde mai apare cifra asta... Avem şi cinci bare.

M-am înroşit, dar mi-am făcut curaj şi am continuat:

— Sunt în partea de jos a porţii...

— Exact! sări Jamie. Sunt cinci bare! Şi tot ce trebuie să facem e să transformam cinci bare în opt....

S-a lăsat o tăcere grea.

— Sau poate că suntem pe o pista falsă, zise Gen, într-un sfârşit. O mai fi vreo poarta pe undeva...

— La o adică, putem încerca s-o sărim...

Dar în timp ce zicea asta, Rich a ridicat privirea şi ne-am lamurit toţi că varianta lui pică. Zidul era prea înalt.

— Să schimbi cinciu-n opt..., bolborosea Jamie ca un câine caruia-i daduseşi un os.

— Jamie, fii serios! ii taie vorba Rich. N-ai cum sa transformi cinci bare în opt. E imposibil. Am greşit noi undeva.

Dar Jamie nu i-a dat atenţie, ci statea cu braţele încrucişate şi se uita fix la barele de fier, de parcă ar fi putut sa le modeleze din priviri.

— Sunt cifre romane! izbucni el pe neaşteptate.

— S-a ţicnit, spuse Rich, clătinând din cap. Bietul Jamie... s-a încordat de i-au sărit arcurile, îl bântuie matematica!

— Sa ştii ca ai dreptate, matematica m-a inspirat! zise Jamie, cu ochii stralucind de bucurie. Păi cum se scrie opt cu cifre romane? ne întreba el, uitându-se pe rând la fiecare.

Nu ştiu ce aştepta. Dar era clar că şi eu, şi Rich aşteptam raspunsul de la Jamie, că de la noi n-avea sa vina.

Kenta a facut o încercare, dar cam nesigura pe ea:

— Pai, cinci e ca un V mare... deci opt e V... III?

Patru rânduri de ochi s-au întors de la chipul triumfator al lui Jamie la poarta din faţa noastra. Apoi, Jamie a îngenuncheat lânga poarta şi a apucat strâns cele doua bare din stânga. Dupa un scurt hârjâit, capetele de jos s-au apropiat uşor. Când s-au atins, s-a auzit vag un declic metalic şi porţile au intrat în pereţi... disparând ca şi când n-ar fi existat niciodată.

Palatul de Vară

— Uite c-am intrat! zise Rich, frecându-şi mâinile, satisfacut. Hai şi voi, ce mai aşteptaţi?

— Sper că o sa se închida în urma noastra după ce intram, spuse Gen cam tematoare. Ca altfel...

— ... prima persoana care trece pe aici o sa ştie ca e cineva înauntru şi atunci ce ne facem? continuă Kenta, de-a dreptul speriată.

— Văzând şi facând. Hai odata!

Ne-am napustit în curte şi dupa câţiva paşi ne-am întors, uitându-ne plini de speranţă la golul din zid, unde fusese înainte poarta.

— Probabil că se închide ea cumva..., spuse Jamie.

— Da, dar n-avem timp de alte cimilituri acum! Şi dacă o trece careva... să sperăm ca o sa-şi închipuie

că au venit soldaţii lui Karazeel pentru o curăţenie de primăvara sau mai ştiu eu ce. Hai, intram, dăm o tură, vedem ce gasim şi o tulim!

N-am mai stat pe gânduri şi, la prima arcada care ne-a ieşit în cale, am intrat în palatul mohorât. Se simţea un aer jilav, statut, care împreuna cu lumina saraca şi umbrele ghemuite prin colţuri mărturisea că pe aici nu mai calcase de multa vreme picior de om. Ma uitam la coloanele maiestuoase căzute în ruină, la zidăria naruita, la dalele crăpate. Fantoma trecutului se juca pe lângă mine, mângâindu-ma cu degete invizibile.

— Avea dreptate Kai, totul e distrus în palatul ăsta, şopti Jamie. Şi daca au rămas, la început, indicii utile, între timp fie au fost luate, fie au fost distruse pur şi simplu.

— Oricum, tot trebuie să aruncăm o privire. Poate ar fi mai bine sa ne despărţim şi să mergem în recunoaştere, fiecare într-o parte, sugera Kenta. Altfel, la cât e de mare, ne-ar lua ore în şir să căutam peste tot.

— Plus ca nici nu ştim exact ce căutăm, spuse Gen. Dar daca se pierde vreunul dintre noi? Cred ca ar fi mai bine sa nu ne desparţim.

— Eu zic sa ne împarţim în echipe de câte doi, interveni şi Jamie. Gen, poţi să vii cu mine, dacă vrei. Am un simţ al orientarii foarte bun, ca să nu mai zic că am facut şi cursuri, la cercetaşi.

— Kenta, eu merg cu tine, se oferi Rich. Deşi asta ar însemna sa-l lasam singur pe Adam…

— Eu ma descurc, am răspuns imediat.

Ciudat, dar adevărul era că îmi surâdea gândul de a umbla în voie prin palatul părăsit.

Fiecare dintre noi avea în rucsac câte un ceas subacvatic digital. Le-am potrivit şi am stabilit să ne întâlnim la poartă într-o oră.

Toţi s-au îndepărtat cu paşi hotărâţi, uitându-se prin colţurile mai întunecate, scoţând uneori strigate de uimire şi chemându-i şi pe ceilalţi sa le arate ba una, ba alta. Trecuse ceva vreme de când plecasera, dar ecourile vocilor încă răzbăteau pâna la mine. Eu am ramas pe loc şi am aşteptat să se aştearnă iarăşi liniştea. Într-un târziu, am luat-o şi eu, fara graba, într-o altă direcţie, afundându-mă în labirintul sali lor, cu paşi domoli şi muţi.

Kai ne povestise că Palatul de Vară fusese cândva o minunăţie, răsunând de cântece şi de voie buna. Acum nu mai rămăsese decât o scoică goală. Am ajuns într-o încăpere mare, dreptunghiulară; poate aici o fi fost odată sala tronului. Tavanul înalt şi ferestrele cu arcade îmi evocau o biserica sau o catedrala. Sus de tot, am zarit bucăţi din vitraliile care împodobiseră cândva una dintre ferestre şi un cuib de pasări, înghesuit într-un colţ de pervaz.

Am ieşit apoi într-un loc, unde trebuie să fi fost o gradina; doar scheletele copacilor de odinioară ramaseseră adunate în jurul fântânilor arteziene zdrobite, iar printre lespezile plesnite crescuseră iarba şi bălăriile, înalte şi dese. În colţul celălalt al gradinii, se vedea un bazin adânc, iar pe marginile fisurate, din loc în loc, încă mai strălucea mozaicul

de safire, turcoaze şi smaralde. Printre firele ierbii am prins cu coada ochiului sclipirea unui ciob colorat: era o placuţa de mozaic, de forma unei lacrimi; am luat-o imediat şi am strecurat-o în buzunar.

Cândva, razele de soare se jucau aici în undele apei; acum, bazinul era aproape gol, în afara de o pată stinghera de mâzga verzuie. Oare prinţul Zefir s-o fi scaldat aici când era copil? Oare aici facuse el primii paşi, pe covoraşul de iarbă moale, gângurind şi râzând, îngânat de susurul fântânilor? În faţa ruinelor golaşe şi mâhnite ale Palatului de Vara, era greu sa-ţi imaginezi cum fusese odinioara.

Lânga bazin se înalţa o cladire cu multe turnuri. Se afla ceva mai departe de palatul propriu-zis, ca şi cum ar fi fost o locuinţa privata. Am paşit înăuntru şi am aruncat o privire împrejur. În stânga şi în dreapta erau nişte intrări, iar în faţa, treptele de piatra ale unei scari ce se arcuia, încât de jos nu-i zaream capatul. Am început sa urc, curïos sa vad unde duce. Treptele erau tocite şi alunecoase, luminate de ferestruicile înguste, scobite în perete ca nişte firide. Sus, urcând ultimele trepte, am vazut o urnă de porţelan sparta, iar soclul ei, cazut într-o parte, semana cu un beţiv care se sprijinea de perete. Alături, statea boţit un covor ce fusese probabil gros, de culoarea vinului roşu, dar pe care timpul îl prefăcuse într-o ţesatura informa, càramizie.

M-am îndreptat, fără zgomot, spre uşile duble dintr-un lemn de culoarea mierii şi am trecut într-o alta încapere, mai mare. M-au întâmpinat ferestrele

mari şi luminoase, dincolo de care se zărea marea. Asta însemna ca sala era mai sus decât zidurile cetăţii Arakeshului. Pe un pervaz am văzut o pasăre micuţă, maronie, care a ciripit de câteva ori, şi-a întins aripile şi dusă a fost. Soarele destrămase ceaţa dimineţii şi razele lui năvăleau îndrăzneţ în toata încaperea, alunecând pe lambriurile aurii şi încălzind tapiţeria de matase, la origini stacojie, de pe peretele opus.

Deodata, mi-am dat seama unde ma aflu. *Roşul era culoarea regală*... Ajunsesem în camerele regelui Zane şi ale reginei Zaronel. În clipa aceea, m-am simţit un intrus.

Ma aflam într-un dormitor, unde, spre deosebire de restul palatului, mai rămăsese câte ceva din mobilierul original. Însa tapiţeriile bogate de odinioară zăceau sfâşiate, cu marginile zdrenţuite înfiorate de adierea venită dinspre fereastră. Garderoba rămăsese goală, iar una dintre uşi atârna nefiresc, prinsa doar într-o balama. Pe baldachinul stacojiu al patului era brodată o coroana împletită, lucrata din aur şi argint, iar stâlpii mai păstrau crestaturile ca nişte răni ale unor lame nemiloase. Nişte haine fine, probabil pijamale, zăceau mototolite într-un colţ, lângă un cufar imens, sculptat, care fusese întors cu susul în jos şi spart, prefăcut aproape în surcele. Orice o fi fost cândva păstrat în el, acum nu mai ramasese nici urmă.

Şi acum, după atâţia ani, mai plutea în aer acea sete de distrugere şi furie dezlănţuita. O simţeam ca

pe un urlet care tot mai vibrează după ce sunetul s-a stins. Am închis ochii, încercând să intru în rezonanţă cu ecourile trecutului. .

Karazeel poruncise să se distrugă absolut totul — „înnebunit de durere când a aflat de moartea fratelui său". Cel puţin, aşa ne povestise prietenul nostru, Kai. Dar cu ochii minţii revedeam cum strâmbase din gura când spusese aceste cuvinte şi-mi aminteam amaraciunea şi ironia din tonul lui. Abia acum înţelegeam că vorbele acelea erau o bataie de joc, o sfidare a adevărului — a acelui adevăr cumplit, care mi-a strapuns deodată inima ca o suliţă.

Karazeel căutase ceva aici.

Dar ce anume? Şi l-o fi gasit până la urmă... sau ramasese aici, ascuns printre ruine?

Camera regelui

Am înaintat cu sfială spre mijlocul camerei. Într-o parte, o arcada dadea într-un vestibul mic, unde pe o poliţa de marmură se vedeau cioburile unui ulcior şi ale unui bol pereche. La geam, era răsturnata o masa de lemn cu intarsii, cu sertarele aruncate pe jos. Nu se mai putea ghici ce fusese vreodata în acele sertare.

În capatul celalalt al camerei, am zarit strălucind ceva metalic. M-am repezit într-acolo şi am cules de jos doi bani de aur, grei. Pe o faţa aveau gravat capul unui rege, pe cealaltă, un şarpe încolacit. De buna seamă, acela era chipul regelui Zane. Un profil impasibil, dârz şi maiestuos. Nişte trasaturi ferme, cu fruntea înalta şi neteda. Privea semeţ catre viitor... un viitor pe care nu avea să-l mai apuce.

Am bagat repede cele două monede în buzunar şi am pornit mai departe. Trecând pe lângă pat, m-am oprit o clipă, să mă uit la tapiţeria din spatele lui. Tija de bronz pe care fusese întinsa era smulsă din panourile de lemn şi atârna, îndoita, gata să cadă, cu ţesatura adunată la bază. Era decolorată de soare şi mucegaita la un colţ, unde bătuse ploaia dinspre mare. Însă, chiar şi aşa, tot mai puteam distinge o scena de vânatoare: un fel de porc mistreţ urmarit de mai mulţi oameni calare.

Deci, cândva, existasera cai şi aici...

Am netezit-o puţin şi am cercetat-o mai atent... Dar rama în care se mai ţinea a cedat şi tot materialul ăla greu, mirosind a mucegai, s-a pravălit peste mine. Din instinct l-am strâns în braţe, dar vergeaua a alunecat din tivul de pe margine şi a căzut pe jos, cu un zăngănit asurzitor. Am dat drumul uşurel şi gramezii de material; apoi, m-am ridicat şi m-am uitat la perete, în locul unde fusese fixată, întrebându-ma cum să o pun la loc. De fapt, nu prea mai conta dacă o lasam aşa...

Şi, atunci, am observat ceva ciudat.

La capul patului, peretele era de lemn: un panou dreptunghiular mare, cu marginile şlefuite, ca la ramele de tablouri scumpe. Dar nu orice fel de lemn, ci unul extrem de frumos: bogat şi perfect, la care, pe suprafaţa minunat de fină, textura naturală amintea de undele facute de o adiere de vânt pe oglinda unui lac. Probabil că şi lemnul mai pălise cu trecerea anilor, căci în locul unde fusese fixată tapiţeria avea

o culoare mai închisă... Iar într-un colţ am descoperit cercul unui nod de lemn. În mod normal, nu i-aş fi acordat atenţie. Însă, aici, în încăperea asta — camera regelui însuşi — şi pe un lemn şlefuit fara cusur...

M-am apropiat de nod, încruntat; mi-am plimbat degetul pe contur.

Era chiar la nivelul ochilor, perfect rotund. În mijloc se vedea lemnul mai întunecat decât în rest, iar de jur împrejur avea un şanţuleţ adânc. Parea un buton mascat în panoul de lemn.

Inima a început să-mi bată mai repede. Am pus vrătătorul chiar în mijlocul cercului şi am apăsat. Nimic. Totuşi, în Karazan aşa ceva nu putea fi întâmplător, iar instinctul îmi spunea că nu mă înşel: trebuia să însemne ceva. Poate se răsucea numai partea din mijloc, cine ştie? Am încercat să apuc de nod, dar şanţuleţul dintre el şi lemnul panoului era prea îngust ca sa pot să-l prind. Am pus degetul mare în mijloc şi am apăsat cu putere în timp ce-l rasuceam într-o parte, dar nu s-a mişcat decât degetul meu pe suprafaţa netedă. Ca sa-l rotesc aveam nevoie de o cheie tubulară sau de ceva cilindric care să se potrivească peste nod...

M-am scotocit prin buzunare, bombanind... şi-am dat de monedele de aur. „Poate, cine ştie, poate..." Când am pus banul în dreptul cercului am văzut ca era prea mare. Plus ca era plat şi mi-ar fi trebuit ceva cu marginile ieşite mai mult în afară. Căutam rapid în minte. Oare ce altceva s-ar potrivi? Dopul care se înşuruba la bidonul de apa!

M-am lasat pe vine, am scormonit prin rucsac şi am scos bidonul de la Q. La prima privire, mi s-a părut că aş fi avut ceva şanse. L-am deşurubat şi l-am aşezat cu grijă deasupra nodului. Marginea dopului s-a prins pentru o tracţiune de secundă în şănţuleţ, cât să simt cum mi se aprinde în suflet scânteia speranţei... dar a alunecat imediat. Îmi trebuia ceva o idee mai mic.

Eram sigur ca sunt pe drumul cel bun. M-am uitat prin cameră, sperând sa descopar ceva, orice, care să se potrivească. Şi, ca de fiecare dată când ma framântam sa gasesc o soluţie, mâna mi s-a îndreptat inconştient spre inelul ascuns sub camaşă, mângâindu-l încet pe contur... Cu toate acestea, s-au scurs câteva clipe bune până am conştientizat mişcarea. Inelul! Aşa de tare mă obişnuisem să-l am cu mine, că şi uitasem de el... era ca o parte a corpului meu, ca mâinile şi picioarele. Dar uite că avea chiar forma şi marimea care-mi trebuiau...

Am bâjbâit la ceafa dupa nodul şiretului şi l-am rasucit în faţă, ca să-l pot dezlega. Mi s-a parut o veşnicie pâna am reuşit, căci nodul se strânsese zdravan şi mie îmi tremurau mâinile de nerabdare. În cele din urma, l-am dezlegat şi am scos inelul. Preţ de o clipă, l-am ţinut în palmă, contemplându-i stralucirea argintie în lumina difuză a camerei. După vechiul meu obicei, mi-am plimbat degetele pe conturul atât de bine ştiut, neted pe dinăuntru, gros şi cu un model gravat adânc pe dinafară; ca prin vis, mi l-am trecut pe deget. Înainte, descopeream de fiecare

data că mi-e mare, mult prea mare, dar acum îmi venea aproape perfect.

L-am scos de pe deget şi l-am ridicat în dreptul peretelui. Pentru o secundă, mi s-a parut ca e prea mare ca să încapă în şănţuleţul din jurul nodului. Atunci am încercat, înclinându-l uşor, ca sa îi nimeresc unghiul... şi s-a potrivit întocmai, de parca pentru asta fusese făcut, iar porţiunea ramasă afara îmi permitea să îl apuc numai bine cu doua degete şi sa-l răsucesc. L-am învârtit întâi în sensul acelor de ceasornic. Nimic. Apoi şi în sens invers... iar inelul s-a rotit uşor, ca o cheie în broască, şi am simţit cum panoul de lemn se mişcă sub mâna mea.

În clipa aceea, am auzit un foşnet dinspre scara.

Nicăieri vreo ascunzătoare

Inelul mi-a căzut în palma în timp ce mă întorceam cu faţa spre uşa, uitându-ma disperat dupa vreun loc unde să mă pot ascunde.

Au văzut poarta deschisă… când ne căutau prin castel, au auzit tija de aramă căzând pe dale şi acum veneau drept încoace, spre camera din turn. Eram prins în capcană.

Am ascuns şiretul şi inelul în buzunar şi, din trei paşi, am ajuns în vestibulul mic — să fi avut cel mult un metru pătrat —, m-am lipit de perete în colţ, chiar dupa arcada, rugându-ma fierbinte să nu fiu observat în spatele arhitravei înguste. Dacă se opreau în prag, aveam o şansă să scap… dar dacă intrau, sigur mă vedeau.

Cu simţurile ascuţite de adrenalina care mi alerga prin tot corpul, pe de o parte auzeam paşii lor, pe de alta inima batându-mi în gol: mai multe perechi de picioare urcau pe furiş treptele care conduceau spre camera regelui.

Mai mult am ghicit decât am auzit scarţâitul stins al uşii, urmat de gâfâitul celor ce-şi cautau vânatul. Apoi, cineva a pufnit iute, de doua ori, ca şi cum ar fi adulmecat... dupa care a inspirat o data, adânc şi umed, de mi-a îngheţat sângele în vine. *Cei-fără-chip n-aveau nevoie de ochi ca să ma gasesca, oricât de bine m-aş fi ascuns...*

Un murmur a destramat tacerea. Era o voce cunoscuta, la auzul careia am simţit imediat o imensa uşurare, de mi s-au înmuiat genunchii.

— Jamie, vrei un şerveţel?

— Scuze, bâigui el, e din cauza prafului...

Şi-a suflat nasul — dar nu cu zgomotul de trombon înfuriat, cum facea Jamie de obicei, ci mai domol şi înabuşit — urmat imediat de reacţia furioasa a lui Rich:

— Şşşş!

Apoi am auzit-o şi pe Gen, spunând încetişor şi miorlăit, parca gata sa plânga:

— Nu-i aici! Şi puteam sa jur că am auzit ceva... Acum ce ne facem?

Cu un zâmbet natâng, am ieşit din ascunzatoarea mea.

— Salutare, am început eu în şoapta, fara sa-mi dau seama de ce. Am crezut că...

Dar un strănut rasunator m-a intrerupt. Genul de strănut care te ia prin surprindere şi-ţi zboara căciula din cap, culcând la pamânt tot ce-i iese în cale şi zdrenţuindu-le timpanul celor care se întâmplă să fie pe aproape. Pai, dacă ar fi strănutat careva aşa la noi la şcoala, sigur ar fi disparut toată clasa sub bănci — hohotind vreo cinci minute până ar fi reuşit sa-şi recapete suflul şi să arboreze, cât de cât, nişte mutre mai serioase.

Însă acum nimeni n-a râs. Jamie şi-a dus repede mâinile la gura, de parca ar fi vrut să-şi îndese stranutul la loc. Gen s-a făcut alba ca varul. Iar de afară s-au auzit nişte strigate raguşite, însoţite de şuierul sabiilor scoase din teacă şi de bocănitul unor ghete grele, care se apropiau în fugă.

— Noi i-am văzut venind... pe soldaţi, vreau să spun. Iar unul dintre *ei*..., şopti Gen cu faţa schimonosita de groază. Am încercat să te găsim.

Deja era o chestiune de secunde. Nu mai aveam timp sa ne gândim ce să facem, nu mai aveam timp decât sa facem ceva. Dar repede. Nu apucasem să mă întreb ce-ar trebui sa însemne faptul că panoul de lemn se mişcase... însa acum ştiam ca era singura noastră speranţă.

— Hai, am şoptit, pe aici!

Nici n-am atins bine suprafaţa lucioasă a lemnului şi, fără nici cel mai mic zgomot, de parcă ar fi avut balamalele proaspăt unse, o bucată de perete cât o uşă micuţă s-a deschis — dincolo de ea era beznă. Prietenii mei n-au mai avut nevoie de invitaţie, s-au

trecurat înăuntru în mare graba. Am intrat şi eu dupa ei, tragând încet uşiţa în urma noastra. Când era cât pe ce să se închida şi nu mai razbatea decât o sfoara de lumină, am şovait, brusc copleşit de valul aducerii-aminte a unui vis de demult... Şi daca nu mai puteam sa o deschidem dupa aceea?

În clipa aceea am simţit în camera prezenţa de gheaţa a Celor-fară-chip. Nu mai era un vis, ci însaşi realitatea. Am împins uşa pâna s-a închis de tot şi ne-am strâns unii lângă alţii în întuneric, aşteptând, cu sufletul la gura.

Sunetele de dincolo de uşă abia se auzeau, înabuşite şi neclare. Dar simţeam vibraţiile paşilor grei, mai prindeam frânturi de cuvinte printre scârţâiturile, scrâşnetele şi bufniturile mobilei mutate din loc sau darâmate pe jos. Nu mai încapea nicio îndoiala, ştiau ca suntem aici.

Iar noi stăteam îngrămădiţi în vizuina noastră şi nici sa respirăm nu mai cutezam. *Da, Doamne, să n-o vada*... m-am rugat în gând, amorţit de frică.

Am simţit cum se prelinge un val de aer rece pe sub uşa. Cu ochii minţii, am vazut gluga cenuşie şi am simţit în nari duhoarea de putreziciune. În spatele meu, cineva a suspinat încetişor. Fară să ma întorc, am întins braţul şi am prins-o de mână pe Gen, strângând-o puţin în chip de avertisment. De dincolo de panoul de lemn, a ajuns până la noi râcâitul unor gheare cercetătoare.

Atunci, vocea aspră şi poruncitoare a unui barbat a răsunat clar, de parcă era chiar lânga mine:

— În spatele peretelui! E vreo cameră secreta? Uite şi îngrijorarea... dar de ce nu s-a ştiut de asta până acum? Puneţi mâna pe nişte topoare! Hai odată! Tu, dă-mi sabia ta!

Peste o secundă, lovitura ca de baros a zdruncinat lemnul chiar lânga capul meu, dar cu atâta forţa, ca instinctiv m-am dat în spate şi mi-am acoperit faţa cu mâinile. Însa uşa era zdravana şi grea. Sabia nu reuşi sa răzbată până la noi, cel puţin deocamdată.

Am bâjbâit prin întuneric dupa ceilalţi, mânându-i binişor din spate, cât mai departe de uşa. Tragându-i după mine, am continuat să mă dau încet înapoi... mai înapoi... şi mai înapoi, în inima beznei, aşteptându-ma ca, din clipă în clipă, să ajung la un perete. Şi totuşi, cu fiecare pas şovăitor pe care-l faceam, am înţeles ce se întâmpla. *Nu eram într-o cameră, ci pe un culoar...*

Rich mi-a şoptit la ureche:

— Adam, tu mergi înainte. Am eu grijă sa nu rămâna nimeni în urmă. Grabeşte-te!

Şi, atât de repede cât îndrazneam eu să mă avânt prin locul acela întunecat şi straniu, am înaintat prin tunel, pipaind cu braţele întinse în lungul pereţilor reci de piatra. Un pas... doi... trei... apoi, deodata, la stânga, peretele a disparut de sub palma mea. M-am oprit, dezorientat. Oare cotea tunelul? Sau...

În spatele nostru, ritmul loviturilor se schimbase. Acum se auzeau mai tare: sareau aşchiile de sub topoarele mari, care parca trimiteau unde de şoc prin tunel, după noi.

Abia de i-am auzit şoapta tremurată a lui Jamie:

— Adam? Să-mi scot lanterna?

Şi imediat a venit răspunsul lui Gen, la un pas de panica:

— Nu! Daca or să vadă lumina?!

Am pipait grabit peretele ca un orb, încercând sa-mi imaginez cum arata. Nu, nu era vreo cotitură, nici vreun alt tunel, ci o nişa... cam cât braţul meu de adânca. Avea arcada şi în partea de jos era dreapta, ca un pervaz...

— Hai, Adam, grăbeşte-te!

Strigătul a fost înghiţit de o bubuitura înfioratoare.

— Stai puţin...

Am simţit cu buricele degetelor că era ceva acolo, în firidă... nişte *lucruri*...

Un obiect plat şi dens... l-am luat şi l-am mirosit; avea un parfum straniu, oarecum cunoscut. Şi mai era ceva, un cilindru rece, dintr-un material foarte neted... Le-am strecurat grabit pe amândoua în buzunar şi apoi mi-am plimbat degetele peste partea de jos a nişei... Am dat peste ceva fin şi uşor ca o pânză de paianjen. Am strâns pumnul şi am simţit — sau mi s-a părut ca simt — cum prind între degete ceva... pe care l-am ascuns în fundul buzunarului, lânga celelalte.

— *Hai odată!*

Şi-avea dreptate Rich, nu mai aveam timp de pierdut. Am luat-o la fugă, târşâind picioarele prin beznă, pâna când, brusc, mi-a disparut pământul de sub picioare şi m-am prăbuşit în gol, rostogolindu-ma

ameţitor, în vreme ce pereţii nevăzuţi îmi juleau coatele şi genunchii, iar treptele de piatra ma loveau în şale ca nişte bocanci cu talpa ghintuită. Într-un târziu, am aterizat, trosnindu-mi capul de o lespede; am încremenit aşa, gramadă, urmărind năucit galaxia de steluţe albastre care se roteau înaintea ochilor mei, prin întuneric.

De undeva, de sus, printre loviturile ritmice de topor, o şoaptă firavă şi-a croit drum pâna la mine:

— *Adam... Adam... ai păţit ceva?*

Am dat sa mă mişc, neştiind care-i susul şi care-i josul, aproape incapabil să-mi simt mâinile şi picioarele. În cădere, ma strânsesem ghem, din instinct, cu mâinile pe deasupra capului, aşa încât doar spatele meu încasase greul impactului cu treptele. Din câte puteam să-mi dau seama, nu-mi rupsesem nicio coasta.

— Nu... n-am nimic... cred, am raspuns eu cu o voce raguşita.

M-am sprijinit de perete şi m-am ridicat încet. Am verificat numaidecât dacă nu-mi căzuse ceva din buzunare. Inelul era la locul lui, la fel şi obiectul dreptunghiular şi cilindrul, rămase întregi, ca prin minune.

— Aveţi grija, i-am avertizat pe ceilalţi, e o scara abruptă!

M-am întors şi am încercat din nou sa-mi dau seama cum arăta locul în care mă aflam. În spate era scara, iar în stânga şi în dreapta aveam din nou ziduri de piatră. Am înaintat, dar cu mai multă grija

de data asta, pipăind zidul cu bagare de seama... dar, degeaba, mâinile mele nu întâlneau decât zidul de piatră. Nu era cu putinţă! Adica, scara nu ducea nicăieri? Am orbecăit în stânga şi în dreapta, cautând, cu degetele pe care mi le simţeam brusc lipicioase de naduşeală, o ieşire, o crapatura, un locşor prin care sa reuşim sa ne strecuram cumva...

Nimic. Eram prinşi ca şoarecii în cursă.

Ceva sau nimic

Am auzit, în urma noastra, uşa despicându-se sub o ultima lovitură de topor şi strigatul de triumf al glasurilor groase. Pe culoarul nostru s-a raspândit o foarte slaba lumina cenuşie şi, odata cu ea, şi suflul fetid.

Reuşisera să strapungă lemnul.

— E o fundatura, am spus eu sec, întorcându-mă către ceilalţi. Drumul se opreşte aici. Nu putem merge mai departe.

Dar vocea îndârjită a Kentei s-a înalţat hotarâta din întuneric:

— *Ba nu!* Dacă există o intrare, atunci trebuie să existe şi o ieşire! Nu se poate să ne dam bătuţi! Şi n-o să ne dăm bătuţi!

Exista o intrare... deodată, mintea mea care până în clipa aceea parcă se învârtise în jurul cozii, se opri din goana-i nebunească şi gândirea logică prelua comanda. Kenta avea dreptate, cu siguranţa. Puteam să ieşim... în acelaşi mod în care intraseram.

Dar nu aveam timp de explicaţii. Urletele creşteau şi bufniturile se înteţeau. Aproape ca vedeam în faţa ochilor gaura care se căsca în uşa cu fiecare lovitura.

Mi-am impus să ramân stapân pe mine. M-am întors din nou cu faţa la perete şi, cu ochii închişi, concentrat, m-am apucat sa cercetez suprafaţa neregulata a zidului, ca un orb care citeşte în Braille. *Trebuie sa fie la înalţimea ochilor, la fel ca mai devreme...* şi atunci l-am simţit. Degetul meu a descoperit conturul delicat, atingându-l uşor, ca un fulg: era un cerc mic, săpat în piatră. Cu mâini tremurânde, am scotocit prin buzunare dupa inel.

Nici prima, nici a doua oara inelul nu a vrut să se fixeze în scobitura circulara. Dar a treia oara am reuşit. L-am învârtit şi am simţit cum descuie. Am pus inelul la loc, în buzunar, şi am început sa împing din rasputeri cu umarul în zid, simţind cum îmi alunecă talpile pe pardoseala neteda. În cele din urma, scrâşnind, zidul a cedat şi o masiva porţiune din el, cam până la nivelul umărului meu, s-a urnit din loc. Venind repede lânga mine, Rich se propti în zid cu toată greutatea, icnind... Încă o sforţare şi lumina strălucitoare mi-a explodat în faţa, când uşa masiva s-a deschis, încet şi greoi, ca uşa de fier a unui seif.

Prin deschizătura îngustă s-au strecurat mai întâi Gen şi apoi Jamie; a urmat Kenta, după ea, Rich — pe care l-am împins şi eu, să-l ajut. M-am aplecat repede şi m-am târât şi eu, după care m-am răsucit imediat şi am început să împing cu toată forţa în uşa de piatră, s-o închid. Împingea şi Rich, la fel şi Jamie, roşu de atâta efort... Fetele încercau şi ele să ajute, din spate. Dar uşa nu s-a clintit.

De dincolo de ea, am auzit zgomotul infernal al soldaţilor care dărâmau definitiv prima uşă, cea din lemn. Urletul lor de triumf s-a rostogolit năvalnic prin tunel, asemenea unui torent de apă neagră, urmat de duruitul paşilor grei ca nişte tobe ce le anunţau venirea.

Mi-am adunat puterile şi am făcut un ultim efort, disperat, cu pieptul umflat, gata să explodeze, simţind cum îmi ia foc fiecare fibră a muşchilor încordaţi... şi cu ochii pironiţi în pământ. Aşa l-am văzut... un pietroi ascuţit ca un ţăruş, care rămăsese înţepenit sub uşă. Probabil că, în graba de-a scăpa, îl lovise din greşeală cu piciorul vreunul dintre noi şi-l vârâse acolo.

— Staţi puţin, am zis gâfâind.

Am apucat de marginea uşii masive cu amândouă mâinile şi-am tras cu toată forţa. Uşa s-a dat o idee mai în spate — suficient. M-am aplecat şi-am smuls pietroiul de sub ea. Apoi, m-am proptit iarăşi în uşa de piatră, împingând, laolaltă cu ceilalţi.

De data asta n-am mai întâmpinat nicio rezistenţă. Uriaşa lespede de piatră a alunecat lin, fără niciun

ţgomot, în lacaşul ei, ca şi cum ar fi avut nişte balamale nevazute.

Am ramas toţi în picioare, gâfâind lac de sudoare, privind lung la zidul din faţa. Nici n-ai fi zis ca a fost vreodata o uşă acolo. De partea cealalta — cine ştie ce se întâmpla? Oricum, nu mai auzeam nicio şoapta, nici macar o vibraţie.

Ne aflam dincolo de zidul care încingea cetatea, undeva la nord. Nu departe se vedea şi marginea padurii. Pasărelele ciripeau şi zburau jucauş prin copaci, iar sus, pe cerul albastru, pluteau norişori albi şi pufoşi.

Lui Rich îi tremura puţin colţul gurii când ne-a zis zâmbind:

— Fiţi gata, *start!*

Şi-am rupt-o cu toţii la fugă.

Fugeam cât ne ţineau puterile, la adapostul padurii, afundându-ne spre inima ei. Săream peste trunchiurile de copac căzute la pamânt, ferindu-ne din mers de crengile mai joase, alunecând pe câte un mal noroios de pârâu şi căţarându-ne de-a buşilea pe malul celalalt. Ne croiam drum prin desişuri şi măracini, alergând anevoie, parca ore de-a rândul, printr-o balta mare, ca să ni se piarda urma şi mirosul, pleoscaind, alunecând şi căzând la tot pasul pe pietrele lucioase şi ude de la marginea apei.

Chiar dacă apa îi ajungea până la genunchi, Rich parcă nu încetinea deloc şi ne mai arunca o privire peste umar să vada daca reuşim sa ne ţinem după el. Eu rămasesem la urma, gata sa le dau o mână de ajutor celorlalţi, la nevoie, şi ma gândeam în special la Jamie. Dar micuţul nostru prieten înainta calcând îndârjit prin apa rece ca gheaţa, pufnind ca o locomotivă, cu ochii ieşiţi din orbite. Simţind că mă uit la el, s-a întors să-mi facă semn cu mâna ca e OK, dar în momentul ala şi-a pierdut echilibrul şi mâinile i-au zvâcnit în laturi, arzându-mi una zdravană drept în faţă. Aproape de mal, fetele se căzneau sa continue goana, ţinându-se de mână, să nu se dezechilibreze, şoptindu-şi câte o vorba de încurajare.

Dupa Dumnezeu ştie câtă vreme, am ieşit din râu, caţarându-ne pe covorul gros de muşchi de pe mal, croindu-ne drum printre ḍantelele delicate ale ferigilor şi printre lastarii înfrunziţi, care raspândeau un miros iute, înţepator, când îi atingeam. Am continuat sa urcam o panta, care însă s-a deschis, nu dupa mult timp, într-un platou. Cât vedeam cu ochii, pădurea se întindea atotstăpânitoare.

În sfârşit, Rich şi-a domolit pasul, a mai mers puţin şi apoi s-a oprit să ne aştepte, ştergându-şi fruntea transpirata cu mâneca. Când a ajuns lângă el, Jamie s-a prabuşit ca un balon dezumflat. Simţindu-mi picioarele ca de cârpă, m-am trântit şi eu alături, scotocind prin rucsac după bidonul cu apă.

Ajunseseram într-un loc cu umbra atât de deasă, încât nu ne mai puteam da seama cât era ceasul.

Chiar dacă sus, printre coroanele copacilor, razele soarelui mai străpungeau, ici şi colo, frunzişul, n-am fi putut ghici din ce direcţie veneau. Un lucru era sigur: ar fi fost teribil de greu, chiar şi pentru Ochi-fără-chip, să ne urmărească.

— Înainte să mă întrebe careva, spuse Rich, luând o înghiţitură zdravănă din bidonul sau cu apă, vă spun cinstit ca habar n-am unde ne aflam. Ne-am rătăcit de tot. Nu ştiu ce gândiţi voi, însă eu nu mă grăbesc deloc sa fiu găsit.

— Mda, zise Gen cu jale în glas, dându-şi părul la o parte de pe faţa aprinsa, deci s-a zis cu ideea că am putea găsi ceva util în Palatul de Vară.

Incredibil, dar abia atunci mi-am adus aminte:

— Nu-i chiar aşa, am gasit eu ceva, am spus, ridicându-mă cu greu să mă caut prin buzunare. În tunel, când m-am oprit, am dat peste un fel de raft...

Am scos mâna din buzunar şi am deschis-o încet. În palma strălucea un cilindru metalic, gri-închis. Era de două ori mai lung şi ceva mai gros decât degetul meu mare şi rotunjit la ambele capete. L-am rasucit pe toate părţile, uitându-mă atent la el, căznindu-mă — în umbra deasă a pădurii — sa îmi dau seama ce-o fi. Dupa greutate n-aş fi zis că era din metal plin... deşi, în Karazan, nu puteai şti niciodată. Am ridicat din umeri şi i l-am dat lui Gen.

Am scotocit iar prin buzunar şi am scos obiectul dreptunghiular. Măcar de data asta n-am avut nicio îndoială: era o carte. O carte care încapea numai bine într-un buzunar şi care îmi amintea cumva de *Biblia*

mea, doar că, în locul coperţilor de un maroniu şters aceasta avea unele castanii — aproape stacojii —, cu titlul aurit, scris în relief.

L-am ridicat la lumina şi am citit, tare şi răspicat:

CARTEA ZILELOR

— Deschide-o! îmi porunci Jamie, agitat. Sigur e vreun indiciu în ea!

Am apucat uşor colţul coperţii, simţind cum îmi bate inima din ce în ce mai repede. Nu ne mai fusese dat să vedem foi aşa delicate; erau de culoarea untului şi, încruntându-ma să le vad mai bine în lumina aceea laptoasa, am descoperit că aveau un luciu fin, ca de marmura. Am dus-o la nas şi am adulmecat-o. Dincolo de mirosul puternic al pieii naturale mi s-a parut ca simt şi o alta aroma, mult mai subtilă, ca şi cum hârtia însăşi fusese cândva parfumata...

— Hai, Adam, că nu-i ciorbă, e carte, citeşte! zise Rich, nerăbdător.

Am întors prima pagină. Era goala. La fel şi următoarea, şi cea de după ea... Am rasfoit cartea pâna la sfârşit, şi înapoi, de la coadă la cap, uitându-mă după ceva scris, orice.

Nimic. Cartea era goală. Când am ridicat privirea, am dat de figurile încrezătoare ale celorlalţi, care tot aşteptau să citesc.

— Îmi pare rău, am zis sec. Am luat ţeapa. Nu ştiu ce-o fi *Cartea zilelor*, dar noi n-avem aici decât nişte foi albe. N-o să aflam nimic din ele.

— Ia stai puţin, da-mi să vad şi eu ..., facu Jamie, întinzând o mână unsuroasă.

I-am dat-o. Normal că putea să se uite, dar ştiam deja ce o să vadă.

Rich spuse cu o voce dogita:

— Asta-i tot?

— Din pacate, da. Ma rog, am mai gasit şi astea, în dormitor...

Am dat într-un colţ de buzunar de raceala metalica a celor doua monede şi de ciobul de mozaic. Când le-am scos, am râcâit cu unghiile fundul buzunarului, iar când am varsat în palma cealaltă ce adunasem, mi s-au risipit printre degete firimiturile şi scamele care se aduna de obicei prin buzunare.

— Macar monedele ar putea să ne fie cumva de folos, mă gândesc, am zis cu o unda de speranţa în glas, în timp ce le dădeam şi celorlalţi să le studieze. În rest, nu-s decât mărunţişuri, pe care le-am pescuit cum mi-au ieşit în cale... ma rog, şi puful asta murdar.

Abia atunci în mintea mea a pâlpâit amintirea acelei atingeri stranii, ca o şoapta, în întuneric. Oare a fost într-adevar ceva sau mi s-a parut? Ori, cine ştie, poate mi-a scapat printre degete şi nici macar nu ştiam ce fusese. M-am uitat încruntat la grămajoara jalnica din palmă şi am răscolit-o uşor cu degetul, îndoindu-mă că ar mai putea fi ceva ce nu vazusem. Aveam ţandara de piatra din cauza careia ni se blocase uşa de piatra, firimituri, nisip, şi nişte scame; un fir tare, care se subţia la un capat, din ceva ce parea să fie nailon. L-am ridicat curios şi, nedumerit, m-am

uitat mai bine la el. Apoi am zâmbit. O mustaţica de-a lui Tiger Lily!

Da, un fir de mustaţa de la Tiger Lily! Bun, şi, altceva? Printre firimiturile îmbâcsite, am mai găsit o pană gri-deschis, aproape argintie, cu trei linioare albe la vârf, ca un crai-nou cu înca doi fraţi sau ca un curcubeu cu doar trei fâşii. Am prins-o uşurel cu doua degete şi am ridicat-o victorios, turtit imediat de senzaţia ridicolului.

— Am crezut ca-i altceva... probabil că, de fapt, asta e...

— Pai, aia-i doar o pană, facu Rich, deloc impresionat.

— Stai puţin, Richard!

Jamie se ridica în picioare şi veni s-o studieze mai de aproape.

— S-ar putea sa fie fermecata. Că doar n-o fi ajuns acolo din întâmplare.

Rich îşi dadu ochii peste cap şi-i raspunse:

— Fii serios, Jamie! Ce, dacă era în tunelul secret înseamnă automat ca-i cine ştie ce relicva nepreţuita?! Etajera aia sau ce-o fi fost se prea poate sa se fi acoperit cu tot soiul de prostii, de-a lungul atâtor ani — şi oase de pasari, şi rahat de liliac... Noroc ca nu ţi-ai îndesat şi dintr-astea prin buzunare, Adam! Totuşi, apreciez faptul c-ai descoperit cartea şi monedele şi... chestia aia cilindrica.

Dar eu ştiam ce gândea de fapt — chiar dacă a avut delicateţea sa n-o spună: *chit că nu ştim daca ne-or fi vreodată de folos.*

— Cred ca de data asta sunt de acord cu Richard, zise Gen cu părere de rău. Uneori, o pana nu e decat o pană, chiar şi în Karazan.

Am pus în rucsacul meu cartea şi cilindrul şi era cât pe ce să arunc mizeriile din palma pe jos, dar ceva m-a oprit. M-am întors cu spatele ca sa nu ma tachineze ceilalţi şi mi-am strecurat întreaga colecţie inapoi în buzunar — iar din secunda următoare am şi uitat de asta.

— Iar acum, zise Jamie cu o voce voit optimista, cine vrea să ronţaie nişte stacionucapori şi să ne uităm pe harta?

Un strop de magie

Ma uitam la Kenta cum scoate punga umflată de stacionucapori, o deschide şi o da mai departe, să se servească fiecare. Înainte să plecăm de la Quested Court, Hannah o ajutase pe Bona să ne pregătească năzdrăvănia asta.

— E numai buna la drum lung şi în expediţii, mi-a zis ea, cu un aer solemn. Se cheamă stacionucapori, de la prima silaba a ingredientelor: stafide, ciocolata, nuci, caise, portocale — ultimele două sunt glasate! — ghimbir (deşi pe ăsta îl lăsăm deoparte, fiindca e scârbos) şi imaginaţie.

— Imaginaţie? am întrebat-o eu, prefăcându-ma uimit. Cum poţi să pui *imaginaţie* într-o reţetă? Ca doar asta nu se mănâncă...

— Ba da, mi-a spus mie Q! El zice ca asta e „hrana sufletului": câte puţin din toate, asezonate cu un strop de magie. Iar când o ajut eu pe Bona sa faca stacionucapori, atunci avem...

Fulgişori coloraţi. Şi iata cum ajunsese aici, în mijlocul unei păduri din Karazan, o explozie de culori ca un curcubeu ascuns pe fundul unei pungi. Zâmbind, am luat şi eu un pumn de stacionucapori, având grija să mă aleg cu mai multa ciocolata şi mai puţine stafide. Tocmai ma pregateam sa azvârl o bucăţică de ciocolată în gură, când i-am aruncat o privire şi m-am oprit s-o studiez. Pe suprafaţa ei lucioasă şi cafenie ramăsese întipărita o amprentă mititică, perfectă, tivită cu minuscule bobiţe multicolore.

— N-ar trebui să fie prea greu să ne dăm seama de locul unde ne aflăm acum. Mă rog, orientativ, zise Jamie cu gura plină, făcându-i semn Kentei ca vrea harta.

Era harta pe care o găsise Jamie — sau, mai bine zis, o şterpelise, deşi căzuserăm de acord că involuntar — la ultima noastră călatorie prin Arakesh. Ca multe alte lucruri din Karazan, nu a funcţionat întocmai cum ne aşteptaserăm noi: la început era aproape în întregime neagră, ca mai apoi să iasa treptat la iveală noi porţiuni, dar asta abia după ce ajungeam noi înşine în locurile cu pricina. Aşa cum remarcase Rich, la vremea respectivă, nu ne era de prea mare folos, căci nu ne arăta decât pe unde trecuseram, în loc să ne arate unde vrem să mergem... Dar aşa

stateau lucrurile în Karazan — iar o harta fermecata, care funcţiona de-a-ndoaselea, tot era mai buna decât nimic.

Kenta scormoni prin rucsac şi scoase la iveală un rulou de pergament; nici n-a avut timp sa-l desfăşoare, emoţionată cum era, că noi ne şi adunaseram în jurul ei.

— Kenta, stai puţin, sari Jamie. Pai, nu-i asta. Nu vezi ca nu-i harta, e pergamentul celalalt, ăla care s-a şters.

Avea dreptate. Pergamentul pe care tocmai îl întinsese Kenta era cel descoperit de noi cu mare truda, în expediţia noastră anterioară, prin magazinul de vechituri pe care-l ţinea tatal lui Hob. În el gasiserăm nişte indicii complicate, care ne ajutasera sa patrundem în Templul şerpilor şi sa luăm cele cinci poţiuni magice. Însa, la întoarcerea în lumea noastra, tot ce se scrisese disparuse. Astea se întâmplaseră în urmă cu vreo câteva luni.

Dar Kenta apucase deja sa-l desfaca pe jumatate... şi nu mai era doar o foaie goală.

Muţi de uimire, ne-am holbat la el.

Nu ştiu câta vreme a trecut până când unul dintre noi a spus ceva.

Pentru Kai şi Hob, care nu cunoşteau altă lume decât Karazanul, lucrurile fermecate erau ceva cât se poate de firesc, la ordinea zilei, cum este în lumea noastră televizorul. Dar pentru noi cinci, un lucru fermecat era straniu şi minunat, iar eu unul încă mă luptam cu senzaţia ca totul e ireal.

În tărâmul de dincolo de stânci
sosesc cinci într-unul și unul în cinci
căci au trecut doi peste-a patra duzină
și zece încincit, ca el să revină.

În lacuri negre să-i ia urma lui
Zefir, prințul pierdut al vântului;
taina din ochii dragonului s-o cate
în găvanele goale și întunecate.

Glasul trecutului va călăuzi
drumul ce schimbă noaptea neagră-n zi
de-i unu-ndoit și doi sunt ca unul
străluci-va soarele și bate-va vântul
c-un copil mare și-un om mare copil
karazanul se întoarce la domnia dintâi.

Am întins mâna spre pergament şi l-am atins uşurel cu un deget. Am simţit un fel de gâdilat, ca la un curent foarte slab, de parca pergamentul zumzaia, îngânând ceva ca pentru sine. Pentru o clipa m-am întrebat dacă fusese doar o întâmplare că a greşit Kenta când, caută nd harta, a dat peste el... sau pergamentul *voise* să fie ales?

Scrisul semana perfect cu cel de data trecuta, cu literele negre şi îngroşate, de modă veche şi greu de citit — mă rog, cel puţin pentru mine. Totuşi, înaintând anevoie prin text, mi-am dat seama că, pe lângă desluşirea sensului, cititul în sine era floare la ureche — mesajul era, pur şi simplu de neînţeles.

Deşi doar pentru mine, nu şi pentru ceilalţi.

— Bun..., începu Kenta cu o voce domoala. Deci *ne e scris* să-l gasim. Ma refer la noi cinci.

— Ce? facu Rich. Unde zice aşa ceva?

— De noi trebuie să fie vorba, spuse şi Gen, cu un aer visator. Altfel poezia nu ne-ar fi ieşit nouă în cale.

— Oh, Gen, dar chiar scrie, uite! se repezi şi Jamie, încântat de noua descoperire. „Sosesc cinci într-unul şi unul în cinci" — pai, noi suntem *cinci* şi am venit *într-un* grup!

— „Din tarâmul de dincolo de stânci"..., citi Kenta concentrata.

— Hei, staţi puţin, interveni Jamie. Nu aşa se chema locul ăla? O să verific imediat pe harta, dar sunt sigur ca aşa e. Exact! E vorba de Steiul de Piatră.

— Pai, atunci „tarâmul de dincolo de stânci" nu poate fi... decât lumea noastra, tărâmul de dincolo

de portalul fermecat de la Steiul de Piatră! replica Gen, cu ochii stralucind. Iar asta confirmă, mai presus de orice îndoială, că la noi se referă!

— Aşa? pufni Rich, uitându-se încruntat, ca şi cum poezia conţinea vreun calcul complicat. Şi dup-aia? „Caci au trecut doi peste-a patra duzina". O duzină înseamnă doişpe, nu? Asta înseamnă... cât? Patru ori doişpe şi cu doi... aăa... ăaa...

— Cincizeci, îl ajută Jamie.

— Cincizeci, da. Şi zece încincit înseamnă zece de cinci ori, adica tot cincizeci! Astea doua dau la fel!

— Şi „el" este..., îl conduse Jamie mai departe în raţionament.

— Zefir! chiţăi încântat Rich.

— Grozav! Bravo, Richard! Vezi, n-a fost chiar aşa greu.

— Şi asta se leagă cu povestea pe care ne-a spus-o Hob, că Zefir o să se întoarcă din exil după cincizeci de ani, interveni şi Kenta.

— Iar în versurile următoare ne spune unde sa-l căutăm, continuă Gen.

— Aha, pai ia să vedem, zise Rich mai sigur pe el. Da! Ce chestie! *Chiar* ne spune unde să-l căutăm: prin lacuri negre!

— Da, dar nu cred că e în sens literal, obiectă Gen. Doar cine-şi închipuie că el trăieşte în lac, adică e pe fundul unui lac sau cum?

— Sa speram că nu, că asta ar însemna că s-a înecat pe-acolo şi-atunci degeaba îl mai caută toata lumea, comentă Jamie, rânjind.

— Ia uitaţi-vă aici, sari Kenta. După asta ne spune despre o taina „din ochii dragonului"... o fi vorba tot de secretul ascunzatorii lui Zetir?

— Nu-i vorba de un dragon adevărat, nu? întreba Jamie, cam speriat.

— Şi găvanele goale... astea ce-or mai fi?

Eu tăcusem în tot timpul asta, dar am simţit, pentru prima oară, ca ştiam raspunsul. Îmi rasarise în minte imaginea unei bărbi încurcate şi a unei coame salbatice de par, a unui chip pe care, în locul ochilor, ramaseseră doar două pungi secate de piele zbârcită... Profetul mag. Dar el dispăruse... de unde sa-l mai luăm acum?

— O chestie tipică pentru Karazan, mormăi Rich. Păi dacă pergamentul asta vrea să ne zica ceva, de ce nu ne zice, dom'le, clar?

— Richard, ai noroc că nu e Kai pe aproape... ce mai predica ţi-ar fi ţinut! Ce-i drept, avem de-a face cu un mesaj cam prea încifrat, chiar şi pentru Karazan, recunoscu Jamie.

— Iar versurile de încheiere sunt curata abracadabra, dupa parerea mea, spuse Rich descurajat.

— Totuşi, prin *glasul trecutului* s-ar putea înţelege lucrurile pe care ni le-au spus Kai şi Hob — legendele şi restul, zise Jamie.

— În ultima strofă chiar că sunt multe cuvinte cu sens opus şi chiar contradicţii, îl susţinu Kenta pe Rich. Ba e unul, ba sunt doi, ba e soare, ba e vânt, ba e noapte, ba e zi, ba-i om mare, ba-i copil... Zau, nu are nicio logica!

— Sa nu uitam ca e vorba de poezie, spuse Jamie dându-şi importanţa. Sunt o gramada de poezii care la început par să n-aibă nicio noima. Asta pentru ca atunci când scrii o poezie poţi sa recurgi la aşa-numitele licenţe poetice... adica îţi permiţi sa incalci pe ici pe colo regulile, ca sa-ţi iasa ritmul şi rima. Plus ca sunt mereu pline de metafore, simboluri şi figuri de tot felul. Aşa că, atunci când spune ca „schimba noaptea neagra-n zi", nu trebuie înţeles ca atare.

— Bine, face figuri, dar ce înseamna de fapt?

— Pai „să schimbi noaptea în zi" ar putea însemna... stai sa mă gândesc... sa puna capăt domniei regelui Karazeel, care este o pata neagră în istoria Karazanului. Iar ziua ar fi lumina şi bucuria, asociate cu bunul rege Zane şi cu Zefir, îi explică Jamie. Cam aşa e cu limbajul poetic. Mai întâi trebuie sa te obişnuieşti cu el, după care totul capătă sens.

— Un lucru e sigur, zise Gen cu o fermitate de om mare. *Are* sens. Ba chiar un sens adânc, ca şi celelalte indicii fermecate. Sensul există şi noi nu trebuie decât să îl desluşim.

Cartea zilelor

— Bun, deci sa înţeleg că trebuie sa cautam nişte lacuri negre, nu?

Ne-am strâns toţi în jurul harţii — de data asta, chiar era harta, nu celalalt pergament — sa hotarâm încotro o apucăm.

— Apropo de negru, cam jumatate din harta e încă acoperita cu cerneala, observă Gen. Aşa că există posibilitatea ca, şi daca or exista asemenea lacuri, să nu ştim unde anume, până nu se întâmpla să ajungem acolo.

— Da, am zis eu, dar e şi o parte buna: măcar ştim exact unde ne aflam. De exemplu, în partea asta, harta era iniţial ascunsa de pata, iar acum nu mai e. Pe măsură ce înaintam, facem ca marginea petei

negre sa dea înapoi. Deci, acum probabil suntem aici, am spus aratând un locşor ca o săgeata boanta, unde ştirbiserăm necunoscutul cufundat în întuneric.

— Aşa se explica de ce padurea pare mult mai mare decât îmi aminteam eu, interveni Jamie. Data trecuta mergeam spre nord, unde e mai îngustă. Dar, ia uitaţi-vă!... acum se întinde mult la est. Cine ştie, poate continua aşa la nesfârşit şi noi orbecaim aiurea.

— Bun, şi încotro o s-o luăm? Că lacuri negre nu vad pe harta... cel puţin în porţiunea ei vizibila, spuse Kenta. Trebuie să recunosc ca are dreptate Gen. Daca lacurile pe care le cautam sunt ascunse de pată, pot fi oriunde.

— Poate gasim o legătura cu celelalte indicii, cu gavanele alea... sau cu dragonul, se aventura Rich. Vedeţi vreunul un loc unde să scrie „Aici sălăşluieşte dragonul" sau ceva asemănător?

— Richard, dar nu e vorba de dragoni adevăraţi, sari Jamie. Dupa cum spuneam, probabil e o chestie simbolică... sau o statuie cu un dragon, ceva de genul asta. Oricum, eu unul nu vad nicio referire la dragoni pe hartă.

Brusc, mi-a sarit ceva în ochi — tocmai mie! — şi vorbele mi-au ieşit din gură înainte sa-mi dau seama ce spun.

— Uite, aici e! Pe crestele munţilor! Am fost pe acolo, data trecută, pe drum spre Shakesh, am zis eu, aducându-mi aminte de colibele mici şi mohorâte, îngrămadite unele într-altele, sub viscol. Se numeau Pasul Dragon şi Dragondale!

SHAKESH
Marshall
Pădurea
Munții Ravven
Munții Draken
Inutul Însorit
Câmpiile abundenței
LADAR
Dealurile Iadoim
Promontoriul
Lacul Negru
Regatul
KARAZAN

În timp ce le zâmbeam triumfător, am observat [illegible] lor... şi am simţit cum îmi îngheaţă zâmbetul pe buze, ca apoi sa se topească de tot.

— Ce-i?

— Adam, nu se cheama Pasul Dragon, zise Gen cam stânjenit. Aici scrie Pasul *Draken*... şi *Draken*dale.

Am simţit cum îmi iau foc obrajii. Când naiba o sa învaţ sa-mi ţin gura? Mai ales când e vorba de citit...

— Adam, şi eu am crezut ca scrie „Dragon", încerca Gen sa o dea cotită. E aşa de întuneric aici, din cauza copacilor, că-i greu de zis...

— Stai numai puţin! o întrerupse Rich, încruntându-se la harta. Ce fel de cuvânt mai e şi asta? Ce mi-e Draken, ce mi-e Dragon? Mie-mi suna la fel. Poate — nu ştiu, zic şi eu — aşa i se spunea dragonului în limba karazana din vechime. Adam, eu cred că nu te-ai înşelat deloc, ba chiar ai nimerit-o la ţanc!

— Poate că ai dreptate. Dragon... draken. „Aici şălăşluieşte drakenul", zise Gen, ca sa auda cum sună.

— Da, numai că avem o problemă, zise Rich preocupat. Ca să ajungem acolo, trebuie sa traversam iar râul Ravven. Şi tare ma îndoiesc ca e vreunul dintre noi nerăbdator s-o facă.

M-a trecut un fior de groază şi, uitându-ma la ceilalţi, mi-am dat seama ca şi ei simţeau la fel. O singura dată şi tot ne ajunsese cu vârf şi îndesat.

— Ramâne varianta cu Podul Curcubeului.

— Dar n-avem nicio garanţie ca o să avem parte de o zi însorita. Altminteri...

Altminteri, nici curcubeu n-aveam. Am retrait în gând momentul când podul s-a topit sub picioarele mele, fiindcă soarele tocmai dispăruse dupa crestele munţilor...

— Şi-altă cale nu exista?

Abia la raspunsul Kentei mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare.

— Este, adica ar putea fi. Cel puţin, în joc există.

Rich mi-a facut cu ochiul, zâmbind subţire; da, ştiam, Kenta se credea mare experta în *Cautarea Citadelei Întunecate.*

— V-am mai povestit cât timp am pierdut chinuindu-ma sa traversez râul. Ei bine, când l-am traversat, nici nu mai era vorba de un râu propriu-zis. Eram tocmai pe malul mării, la gura de vărsare... ma rog, cred că îi zice estuar sau delta ori cam aşa ceva.

— Şi erau şi acolo...

— Nu, îi raspunse ea lui Gen cu un surâs înţelegator. Nu erau păianjeni, n-am văzut nici macar unul.

— Şi, până la urma, cum l-ai traversat? o întrebă Rich. Ai înotat?

— Am găsit o bărcuţa de lemn, spuse ea simplu, ridicând din umeri. Am urcat în barcă şi am vâslit, atâta tot.

Ascultând-o, ziceai ca-i floare la ureche.

— Şi cam cât de departe crezi ca e? întrebă Jamie, prinzând puţin curaj.

— Pai... ce să zic? Când ai de parcurs doar un ecran de calculator, ai mai mult spor decât pe teren, mormăi ea, uitându-se la hartă. Dar noi deja am mers

mult spre est... deci, aş zice ca ar trebui sa ajungem acolo în seara asta sau cel târziu mâine dimineaţa.

— Şi partea cea mai frumoasa e ca ei nu se aşteaptă să mergem în direcţia asta, spuse Rich plin de satisfacţie. În plus, călatorind cu barcuţa prin delta, o să ni se piardă urma, adica n-or sa ne mai miroasă slugile lui Karazeel.

Făcu o pauza şi ne aruncă o privire.

— Bun, ne-am lamurit? Atunci, ce mai staţi, să mergem!

Nu am reuşit sa ajungem la malul marii pâna seara. De fapt, până să ieşim noi din padure, se lasase seara şi primele stele începuseră deja să sclipească şi doar aerul sărat ne vestea că marea e pe aproape. La orizont, o luna palida stralucea suspendată în văzduh.

În stânga noastră, departe, lumina argintie a lunii se revărsa peste un lac imens. Parcă plutind pe apă, se ridica profilul unui castel cu multe turnuri, ca o fantasmă din basmele lui Gen.

— E citadela din joc, şopti Kenta, iar acela e Lacul Neclintit. Mai avem mult de mers.

Pâna şi Rich era prea obosit să o mai tachineze.

— Şi noi de unde ştim că Zefir nu s-a ascuns prin citadela asta? mormăi el.

— Pai, nu prea se potriveşte cu indiciile din pergament, spuse Jamie.

— Lacul ăsta o fi negru? întreba Gen, cu jumatate de gură.

M-am uitat şi nu mi s-a parut negru. Sleiţi de oboseala cum eram, niciunul nu a mai gasit puterea sa-i raspundă.

— Eu zic să ne oprim aici.

În secunda în care mi-au ieşit aceste vorbe din gură, toţi au rasuflat uşuraţi.

— E destul pentru azi şi n-are rost sa tragem de noi, aşa hămesiţi cum suntem, am continuat eu, scormonind prin rucsac. Ce-aţi zice de... o supa-crema cu brânza şi cartofi, sau de un piure de cartofi şi aripioare de pui picante?

— Eu zic sa le mâncăm pe amândouă, sugera Jamie, daruindu-ne primul zâmbet adevărat din ultimele ceasuri.

~

În tabara noastră mică, noaptea ne-a învaluit ca un şal pufos. Din focul de tabara, doar taciunii încinşi mai pâlpâiau; ceilalţi copii nu se vedeau decât ca nişte moviliţe nemişcate, în sacii de dormit. La sfârşitul zilei ne simţeam şi noi sfârşiţi, încât, imediat ce am şters farfuriile cu ultimul dumicat, nu ne-am mai gândit decât la un somn bun. Când, cam fara tragere de inima, Rich a zis ceva de „prima tură" s-a lasat o linişte de-ţi ţiuiau urechile. Eu însă nu mă simţeam deloc obosit. Fizic, da — eram încă înţepenit şi julit ca vai de mine, după căzatura pe scari, şi parca aveam picioarele de plumb, dupa goana din

pădure şi orele lungi de mers [illegible], dar mintea mi zbârnâia.

Am bâjbâit după inel, să-l leg din nou cu şnurul la gât. L-am scos din buzunar şi m-am uitat la el o clipă, fascinat de cum părea să-şi soarbă strălucirea din lumina argintie a lunii, răsfrântă în lacul îndepărtat. Deodată, m-a apucat un dor nebun să cânt din fluier. Chiar auzeam în minte şirul notelor, cu nişte sunete cristaline ca sclipirile apei în lumina lunii.

N-am mai avut stare până nu m-am ridicat şi m-am dus agale până la rucsac. Măcar să mimez cântecul, chiar dacă nu suflam... Mi-am afundat mâna în rucsac, căutând cu buricele degetelor luciul fin al metalului; dar, în locul lui, am simţit mângâierea moliatică a coperţilor de piele. Am scos carticica şi m-am întors alene la buşteanul meu. Cântecul din fluier încă îmi răsuna în minte când, distrat, am deschis *Cartea zilelor*, întrebându-mă vag de ce-ar fi aşa de preţioasă o carte nescrisă, la ce bun să fie ţinută ascunsă...

Când lumina lunii s-a revărsat pe pagina întunecată, melodia din gând a încetat brusc, ca un radio închis de la buton.

Pe pagina înainte goală răsăriseră şiruri de litere. Un scris de mână îngrijit, cu o cerneală sidefie, lucea ca stelele pe foaia galbuie. Neîndrăznind nici să respir de teamă ca s-ar putea risipi, am reuşit să desluşesc primele cuvinte:

Eu sunt prinţesa Zaronel din Antarion. Scriu la lumina lunii ceva care tot la lumina lunii, va fi citit, peste multă vreme, de cineva necunoscut...

Glasul trecutului

Nici nu ştiu când am sărit în picioare şi m-am dus lângă Rich.

— Rich, Rich, trezeşte-te! i-am şoptit zgâlţâindu-l bine. Ştii cartea aia? E ceva scris în ea. Richard!!!

— Aaâza... şieşa, îngăimă el întorcându-se pe partea cealalta şi începând imediat să sforăie.

Am încercat să le trezesc pe fete, dar nici ele nu s-au clintit. Atunci, m-am dus şi la Jamie, fără să-mi fac prea mari speranţe. Am îngenuncheat lângă el şi l-am împuns cu un deget în coaste.

— Jamie! am şuierat. Jamie! Trezeşte-te! În cartea aia scrie ceva... şi se poate citi la lumina lunii!

A deschis ochii imediat şi a sărit din sac ca o sperietoare din cutie.

— Serios?! Ce chestie mişto! Ia da mi sa văd şi eu...

A apucat cartea şi a aruncat o privire pe prima pagină. Apoi, mi-a spus cu un aer foarte solemn:

— Adam, îţi dai seama cât de important e? Pai, asta ar putea fi răspunsul la toate întrebarile noastre. E un jurnal, e jurnalul lui Zaronel de dinainte să devină regină... e „glasul trecutului" din pergament! De-aici o sa aflam ce s-a întâmplat cu prinţul Zefir şi cum să-l găsim... mai mult ca sigur!

S-a scuturat repejor să iasă de tot din sacul de dormit.

— Trebuie să-i trezim şi pe ceilalţi! mi-a spus cu ochii strălucind de nerabdare.

Dar nici cu ajutorul lui Jamie n-am reuşit să-i fac pe ceilalţi să se trezească. Aşa că până la urmă ne-am dus doar eu şi Jamie, cu sacii de dormit după noi, la buşteanul unde stătusem mai înainte. Ne-am luat şi câte o ceaşcă mare de ciocolata caldă şi ne-am făcut comozi lânga foc, cu picioarele întinse şi cu degetele înviorate de căldura.

— Vrei să citesc eu cu voce tare? se oferi Jamie. Nu de alta, dar chiar mă pricep sa citesc scrisul oamenilor mari.

N-a mai aşteptat un răspuns, s-a foit puţin sa-şi gaseasca o poziţie perfectă, a sorbit zgomotos din ciocolata caldă şi a început:

Eu sunt prinţesa Zaronel din Antarion. Scriu la lumina lunii ceva care, tot la lumina lunii, va fi citit, peste multa vreme, de cineva necunoscut.

Când am plecat, tata mi-a dăruit această Carte a zilelor şi pana cu care scria mama. La prima vedere, crezi ca are vârful de argint, dar e dintr-o pana meşteşugită, ale cărei filamente atrag razele de luna şi cu ele scrie pe paginile cărţii.

Ce ciudat e gândul ca aceleaşi doua luni strălucesc şi deasupra Antarionului, de care ne despart multe zile de calatorit pe mare. Ce dor îmi e de casa... ce dor îmi e sa fiu în camera mea, nu aici, departe, într-un turn!

Mi se spune Giuvaierul Antarionului şi chiar sunt un giuvaier: un lucru neînsemnat, un fleac pe care-l pui la bataie în jocul puterii. Dacă aş fi fost prinţ, nu prinţesă puteam sa merg oriunde ma ducea gândul, sa mânuiesc sabia... aş fi putut să îl urmez pe tatal meu la tron. Acum, însa, viitorul Antarionului depinde de alianţa cu regatul Karazan; deşi am împlinit doar 16 veri, trebuie să ma casatoresc cu un strain şi sa sper că, într-o bună zi, voi avea un fiu care sa domneasca asupra imperiului.

În zori trebuie să ma pregatesc pentru o audienţa cu prinţii Karazanului. Prinţul Zane şi prinţul Zeel... nu ştiu cu care voi fi obligata sa ma marit şi nici nu-mi pasă.

Nu eu aleg. Potrivit tradiţiei din Karazan, va avea loc o întrecere, în urma careia se va hotarî care dintre prinţi va urma la tron; iar eu trebuie să ma căsatoresc cu cel devenit astfel rege.

În cele trei zile dinaintea întrecerii, prinţii îmi vor face curte, prezentându-mi în fiecare zi câte un cadou ales de ei înşişi. Dar mie nu-mi pasa nici de ei, nici de cadourile

loi, oricât de neobişnuite ar fi! Mă topesc de dor de acasă. Doar Zagros îmi mai e alături, tovarăşul meu din copilărie, care a jurat să mă apere până când eu voi decide să îl trimit înapoi în Antarion.

Dar, cum el e singurul care îmi mai aduce aminte de Antarion, probabil că nu-l voi lasa niciodata să plece!

— Ce ciudat, spuse Jamie, după o pauză. Sa fii trimis într-o ţară străină, obligat să te casatoreşti cu cineva pe care nici nu-l cunoşti... şi sa trebuiască sa te gândeşti la crescut copii când n-ai decât 16 ani! Aici se încheie prima însemnare din jurnal, e prima pagina.

A sorbit cu poftă din ciocolata caldă, dupa care s-a schimonosit.

— Îhh... s-a racit. Adam... ce chestie! Jurnalul asta e ceva arhaic. Aş fi crezut că o să ne fie greu să înţelegem ce zice. Dar nu-i deloc aşa. Parcă s-ar întâmpla totul sub ochii noştri, nu? Eu mereu mi-am închipuit-o pe regina Zaronel tare frumoasa; cam ca Gen, cu parul lung, de aur ondulat.

Cu tot întunericul din jur, l-am văzut cum se înroşeşte şi îmi aruncă o privire, să vadă daca nu cumva râd de el.

— Aşa, am zis eu, ştiind ce va spune mai departe.

— Pai, acum, dupa ce am citit, mi-o şi imaginez stând la fereastră când scria... la o fereastra înaltă şi îngustă, cu arcada, prin care razele lunii lumineaza

pagina... Parul lung îi cade în valuri pe umeri, dar nu e blond, ci brunet, aproape negru, iar ochii îi sunt cenuşii ca negura din zori.

— O vezi exact cum era, i-am răspuns alene. Şi eu am văzut. Jamie, *Cartea zilelor*... nu e doar un jurnal. E o fereastra spre trecut, ceva ce mintea mea nu poate pricepe, dar sufletul meu o simte.

Jamie a schiţat un zâmbet. La lumina vapăilor, mi s-a părut că arată altfel decât puştiul bucalat pe care îl ştiam.

— Aşa e, şopti el. E o carte fermecată, probabil.

I-am zâmbit la rândul meu şi m-am bucurat că se trezise el, nu Rich, sau Kenta, sau Gen.

Iar el a dat pagina şi a citit mai departe; glasul trecutului s-a învâltorat în jurul nostru, tot mai aproape, ca o apa întunecata ce ne sorbea în adânc, tot mai adânc, până în zilele acelea de demult... şi iaraşi, ascultându-l pe Jamie, am deschis ochii spre o altă lume, ca şi cum aş fi fost acolo.

Zaronel s-a trezit la bataia uşoară în uşa masivă din lemn. Închisese obloanele ferestrei înalte, iar acum camera era cufundată în întuneric şi racoare.

Uşa s-a crapat puţin şi Karris, tânara ei cameristă, a aruncat o privire înăuntru, timid.

— Doamna mea, e timpul sa va treziţi, spuse ea cu bărbia în piept. Îmi daţi voie sa intru sa fac focul?

— Sigur, intra.

Zaronel s-a ridicat în capul oaselor, între blănurile moi, şi o urmărea cu privirea pe camerista ghemuită lângă cămin, unde potrivea repede lemnele. În câteva clipe, încăperea a început să se dezmorţească, în trosnetul mărunţel al focului.

— Doamna mea, ştiţi că a nins azi-noapte.

A, deci aşa se explica frigul care răzbise prin zidurile groase! Zaronel a sărit imediat din pat şi a deschis fereastra. Aerul rece ca gheaţa a năvălit înăuntru, ciupind-o de obraji şi aducându-i lacrimi în ochi. Afară, neaua albă îmbrăcase totul... pomii păreau înveşmântaţi cu pelerine de hermină...

— Doamna mea, nu mai staţi la fereastră! Răciţi, vă îmbolnăviţi şi — Doamne fereşte — să nu vi se tragă moartea de la aşa ceva!

— Nu păţesc nimic! îi răspunse Zaronel râzând. Karris, nimeni n-a păţit vreodată ceva din cauza primei zăpezi... şi uite cât e de frumos! O, ce mult mi-ar fi plăcut să pun şaua pe cal şi să ies dimineaţa, în loc să...

S-a oprit, muşcându-şi buza, privind posomorâtă la întinderile de zăpadă.

Nici n-a ştiut când i-a pus camerista şalul gros pe umeri şi nici n-a auzit-o apoi robotind prin cameră cât a aţâţat focul, a turnat apă şi i-a pregătit toaleta pe care avea să o îmbrace la întâlnirea ceremonioasă cu cei doi prinţi.

Voi înfrunta semeţ viitorul, oricare ar fi, *şi-a spus Zaronel*, de dragul regatului meu, Antarion. *Dar sub mătăsurile cămăşii de noapte, batea o inimă rece şi grea.*

Şi tocmai când [illegible] întorcea spre cameră, a prins cu coada ochiului o mişcare la marginea padurii. Un om calare. Un cal tot atat de minunat ca acela pe care îi fusese dat sa îi vada la curtea tatalui său: un armăsar înaripat, de culoarea focului, plin de energie şi putere, iar călaretul era în perfecta armonie cu el.

Zaronel privea pierduta mişcarea cadenţată a calului ce ieşea din pădure... dar deodată un iepure salbatic i-a ţâşnit la picioare. Armasarul parcă a explodat, răsucindu-se în loc şi avântându-se dupa el, gata să-şi desfaca aripile. Zaronel a tresărit, aşteptându-se sa-l vada pe calaret prabuşindu-se la pamânt... dar el a ramas mlădiat în şa, într-un echilibru desavârşit, anticipând parca fiecare mişcare a armăsarului. În câteva clipe, calul s-a redresat, şi-a arcuit grumazul şi a pufnit, scoţând aburi pe nari, paşind mai departe ca-ntr-un dans şi lăsând un alt şir de urme prin zăpadă.

Zaronel nu se mai uita la cal, ci la călăreţ. Probabil că era un servitor, trimis în zori sa facă încălzirea armăsarului ce-i aparţinea, fără îndoiala, vreunui nobil. Bărbatul avea capul descoperit, era îmbrăcat în nişte pantaloni din stofă ţesuta în casa şi cu o vesta din piele tocită. Într-o mână ţinea haţurile, iar cealalta, îndoită, părea sa adăpostească ceva la piept, sub faldurile pelerinei. Zaronel zâmbi. O mica vânatoare de iepuri, ilegala probabil, prin padurea regala. Dar ce calareţ, o asemenea măiestrie n-am mai vazut niciodata!

În momentul acela, trecând pe sub turn, bărbatul ridică privirea. Privirile li s-au întâlnit, pentru o clipa: ochii

mari şi cenuşii ai prinţesei ce-şi strângea şalul în jurul umerilor, simţind cum îi tresalta inima .. şi ochii căprui şi limpezi ai calareţului, de sub părul bogat şi ravaşit, aramiu cum sunt frunzele copacilor toamna.

Secretul lui Jamie

M-am frecat la ochi, uitându-ma buimăcit la foc... caci imaginile vii de altădata, trezite parcă în miezul taciunilor încinşi, începusera să palească şi sa se piarda printre umbre. Nu ştiu de ce, dar noaptea parea şi mai întunecată...

Am ridicat privirea. Cerul — senin când se apucase Jamie să citeasca — era acum brăzdat de norii aduşi de vânt dinspre mare. Discul lunii ramasese doar o pată difuza, iar stelele abia se mai vedeau.

Jamie tot se mai chinuia să vada ce scrie în carticică, de ajunsese cu nasul între pagini.

— Degeaba, spuse el cu părere de rău. Scrisul a disparut. Poate-i mai bine aşa. Ar trebui să aşteptăm pâna citim cu ceilalţi, în caz că nouă ne scapa ceva.

Jamie închise cartea şi mi-o dadu înapoi, cascând.

— Plus ca-s tare obosit.

Cu sacul de dormit strâns în jurul lui, s-a ridicat în picioare şi a ţopait vreo doi, trei paşi mai încolo, depărtându-se de foc.

— Adam, mai poţi să rămâi de paza?

— Da, sigur.

În locul neliniştii stranii de dinainte, acum mă simţeam puţin ameţit şi rupt de realitate, ca atunci când citeşti prea mult şi pierzi noţiunea timpului.

Jamie s-a aşezat cu mâinile sub cap, uitându-se la cer. Eu am mai luat vreo doi buşteni din grămada, i-am pus încrucişaţi pe foc şi am urmărit cum flăcările mari îşi schimba culoarea, iar unele mici şi galbene încep să mângâie lemnele.

Când văpăile s-au aţâţat, întunericul din jur a devenit şi mai dens. Tocmai voiam să mă duc sa-mi scot fluierul din rucsac, când Jamie a mai spus ceva, aşa de încet, că abia l-am auzit:

— Se vede că-i îndrăgostită.

— Poftim?

Se ghemuise pe o parte, ca o omida grasă, şi se uita la mine cu ochii mari. Vorbea serios.

— Cine?

— Prinţesa Zaronel. A venit în Karazan sa se marite cu unul dintre prinţi şi acum s-a îndragostit de tipul asta care trecea cu calul. Tu ce crezi c-o să facă?

După o scurta pauză, altă întrebare:

— Adam, tu crezi în dragostea la prima vedere?

Numai Jamie putea să vină cu aşa ceva într-o discuţie la miezul nopţii.

— Noo, am mormăit eu, facându-mi de lucru pe lângă foc. Nu sunt sigur nici dacă eu cred în dragoste, punct.

— E, fac pariu ca nici în lucruri fermecate nu credeai, până sa vii în Karazan.

Aici mă prinsese. Am ridicat din umeri.

— Eu unul cred.

— Pai foarte bine, Jamie. Ma bucur pentru tine. Hai, culcă-te.

— Adam... ţi s-a întâmplat vreodata... să-ţi placa mult de cineva?

— Normal. Îmi place de voi patru şi mai am un prieten pe care îl cheamă Cameron...

— Nu mă referam la asta.

— Jamie, mâine ne aşteaptă o zi lungă, i-am raspuns în şoapta, încercând să-i dau de înţeles că n-am chef de palavrageală şi astfel sa-l fac sa tacă. Serios, cred ca...

— Tu ai ieşit vreodata la o întâlnire? Cu o fata, vreau sa zic.

O amintire stânjenitoare a început să erupă dintr-un ungher al subconştientului meu. Cu vreo doua luni în urmă, la noi în şcoală s-a iscat o adevărata moda a întâlnirilor dintre fete şi băieţi. Ca din senin, toată lumea începuse să „iasă" cu toată lumea... toţi, mai puţin eu. Şi numai despre asta se vorbea. Pâna şi Cam a reuşit să mă convinga să îi transmit un mesaj unei prietene a lui Nicole,

ca o întrebe pe Nicole daca vrea sa iasa cu el... şi-a acceptat! Cu sifoanele lui înamate cu tot. Daca-l auzeai pe Cam, ziceai că-i idila secolului. De fapt, ideea era ca-şi petreceau amândoi pauzele la bibliotecă, stând faţă în faţa la masuţa din colţ, cu nasurile cufundate în carţi. Din câte ştiu eu, n-au schimbat niciodată vreo vorbă.

Şi-atunci, am primit eu scrisoarea. Am gasit-o pe banca mea într-o dimineaţă, când am venit la şcoală. Cineva o lasase la vedere, chiar pe dicţionar. Am văzut imediat hârtia de culoare galbenă, cu un pescăruş albastru desenat în colţ. Era împaturită în doua şi deasupra scria „Adam Equinox", aşa am ştiut sigur că-i pentru mine. Mi-am dat seama din start că e opera unei fete, după scrisul rotunjit, cu cerculeţe în loc de puncte deasupra i-urilor.

Am înhăţat-o cât ai clipi şi am bagat-o în buzunar, după care m-am dus ţinta la toaleta baieţilor, roşu ca racul. M-am încuiat într-o cabina şi m-am aşezat. Apoi, m-am ridicat sa scot scrisoarea şi m-am aşezat din nou. Ma holbam la ea neştiind ce sa cred. „Adam Equinox".

Un lucru ştiam sigur: era într-adevar de la o fată. Şi mai ştiam — absolut sigur — ca e pentru mine. Am deschis-o stângaci, cu mâinile parcă amorţite. La aşa scris mare şi rotund, se citea destul de uşor.

Cred că eşti draguţ. Ce zici, te intereseaza? Atunci vino în pauză la cişmeaua de lânga atelier. Te aştept — sper că nu degeaba! Christie.

După „Christie" mai era şi un X, de fapt, un x probabil. Desenat cu grijă şi încercuit.

Ştiam ce înseamna X.

Eu... drăguţ? Şi gândul ca era de la Christie Martin...

Păi, din câte ştiam eu, habar n-avea că exist. La facea parte dintr-o gaşca supercool de fete; dar ce zic eu că facea parte, era chiar buricul gaştii. Ele nu se jucau niciodată în pauze, ci se plimbau de colo-colo, privindu-i de sus pe ceilalţi copii, chicotind şi dându-şi ghionturi. Sau, daca nu, se adunau la una dintre bancile circulare de sub copaci şi nu-ş' ce făceau pe acolo, de-ale fetelor.

Iar Christie... era înalta — aproape la fel de înalta ca mine —, cu părul blond-deschis şi drept, de ziceai ca l-a netezit cu fierul de călcat. Avea genul ala de figură semeaţă şi indiferentă, despre care, daca ar fi zâmbit, ai fi zis că e drăguţa; obişnuia să poarte fusta cumva suflecata, să-şi etalèze picioarele lungi şi bronzate. Ori de câte ori treceam pe lângă ea — când mergeam spre vestiare, de exemplu — îmi arunca o privire peste umăr, scuturându-şi pletele, iar eu mă simţeam ca ultimul om.

Şi uite că, acum...

Nu-mi venea a crede. Nici nu m-am clintit când a sunat clopoţelul, acolo am rămas, ca o stană de piatră, holbându-ma la bileţel. În cele din urmă, am intrat ameţit în clasa, bombănind o scuză către domnişoara McCracken... şi m-am încumetat să arunc o privire spre banca lui Christie, pe rândul de

la uşă, nădăjduind că va schiţa un zâmbet ori să-mi facă cu ochiul sau cine ştie ce alt semn. Dar ea şi-a văzut de corectarea temei şi nici măcar n-a ridicat privirea din caiet.

Cam a zbughit-o la biblioteca imediat ce a sunat clopoţelul, cu lentilele aburite de amor. Ceilalţi baieţi au luat o minge de baseball şi duşi au fost spre terenul de joacă. Iar eu... m-am târât pe lânga laboratorul de chimie, am trecut şi de atelier şi m-am strecurat afară, încercând să dau impresia că tocmai treceam şi eu prin zonă.

După vreo zece minute, am început să ma întreb dacă nu citisem aiurea bileţelul ala.

După douăzeci, deja mă pregăteam să plec.

Iar după o jumătate de ora, pauza se terminase.

Am intrat în clasa fără să-mi dezlipesc privirea din podea... am trecut pe lângă banca lui Christie şi am ajuns în dreptul băncii mele, în faţă, sub privirea atentă a domnişoarei McCracken.

O rafală de chicoteli m-a acompaniat până la locul meu. Mi-am tras scaunul, înfuriat de scoteam fum pe urechi. Din spate mi-a şoptit cineva:

— Adam, te-ai distrat bine în pauza?

Nu eram furios pe ele pentru ce au făcut, ci eram furios pe mine că am fost aşa de bleg cât să le iau în serios.

Am revenit alaturi de Jamie. Se pare că el nici nu aştepta vreun raspuns; turuia mai departe, prea absorbit de ceea ce povestea încât să-i mai pese dacă-l asculta cineva.

— Clar că aş intra în pamânt dacă ar afla cineva, chiar şi ea. De fapt, *mai ales* ea. Adam, îmi promiţi ca n-o să spui niciodată nimanui despre asta?

— Hm?... am bâiguit eu, pierdut. Despre cine vorbeai?

— Ştii tu cine! Tocmai ţi-am spus!

Luat ca din oală, am încercat să derulez în minte conversaţia din care n-auzisem nicio vorba. Dar de ce-şi bătea gura cu chestia asta, de ce tocmai acum şi tocmai cu mine? Până una alta, ştiam că s-ar simţi ranit dacă şi-ar da seama că nu l-am ascultat deloc...

— Jamie, stai liniştit, n-o să spun nimănui secretul tău, am zis eu cu o voce joasă, ca de la barbat la barbat.

„Nici cu cleştele nu l-ar putea scoate de la mine", mi-am zis eu cu un gust amar.

Dar Jamie încă nu terminase.

— E ca şi cum celalalt e mai important decât tine însuţi... şi ştii că ai face absolut orice pentru acea persoana, dar absolut orice, fără sa mai stai pe gânduri. Adam, tu ai simţit vreodata asta pentru cineva?

M-am făcut că mă gândesc puţin. Treaba e că genul ăsta de conversaţie misterioasă şi confesivă mă depaşea şi gata. Şi în momentul acela, din senin, mi-a răsarit în minte o imagine, dar nu a lui Christie Martin, nici macar nu aducea cu ea. Era năzdrăvana

de Hannah, categorica şi delicata, cu ciuful ei ca pufuşorul de papadie, cu zâmbetul ei stralucitor — aşa mititică, de cinci ani, cum e ea. Nu m-am putut abţine sa zâmbesc în întuneric. Da, trebuia sa recunosc ca m-aş fi dat peste cap şi m-aş fi facut luntre şi punte pentru zâmbetul ala şmecheresc. Jamie, însă, vorbea despre cu totul altceva.

— Noo, i-am raspuns. Ma vezi tu facând de-astea? Cred că pur şi simplu nu-s eu aşa romantic. Bun. Şi-acum, Jamie, pentru Dumnezeu, întoarce-te şi tu pe partea cealalta şi culcă-te!

Floare la ureche

În răcoarea zorilor, am pornit la drum, lasând în urmă Lacul Neclintit, în oglinda căruia se răsfrângea, trandafiriu-auriu, răsăritul de soare.

Am mers şi am mers, aşteptând în fiecare clipă ca la orizont să licărească malul mării. Soarele urcase sus pe cer şi începuse să ne ardă umerii, când, într-un sfârşit, am ajuns pe o culme ce ne-a dezvăluit priveliştea: un albastru orbitor încingea curba orizontului, iar brazdele valurilor se repezeau înspumate spre ţarmul neted, scăldat în lumina soarelui.

La stânga se vedea râul. Kenta ne spusese că estuarul era o întindere mare de apă. Şi aşa avea să fie, când venea mareea. Acum, însă, râul azuriu se vărsa în mare într-un evantai leneş de ape despletite, ce se prelingeau printre bancurile de nisip.

— Acesta e râul în care pătrunde fluxul, ne-a spus Jamie în stilul lui atotcunoscator. Aşa se explică de ce paianjenii de apă nu sunt o problemă pe-aici — apa e prea sărată în imediata apropiere a mării.

— Ce mai tura-vura, e clar ca n-o să putem traversa vâslind, zise Rich vesel, chiar daca am găsit până şi faimoasa barcă a Kentei. Uite-o colo!

Într-adevăr, destul de sus, pe malul nostru, se vedea o barcuţa cu vâsle, rasturnata într-o parte şi uscată de ţi-era clar ca n-o mai folosise nimeni de nişte ani buni.

— Vestea buna e că nici n-avem nevoie de ea. Plaja-i netedă, cât poate sa dureze şi fluxul ala? Fac pariu ca până coborâm noi la apă şi-o traversăm fluierând, nici măcar n-o să ne udăm pe picioare!

Avea dreptate Rich. Chiar şi în răstimpul cât statuserăm noi de vorba, marea se retrasese binişor.

Ne-am uitat unii la alţii, zâmbind încântaţi. Dar, deodată, Gen a spus cu o voce cam înecată:

— Ştiu şi eu?... Mie nu-mi place deloc râul ăsta, Richard. De Kenta ştim că l-a traversat fără probleme cu barca; cred ca ar trebui să mai aşteptăm până creşte iar apa şi sa facem şi noi la fel. Nu pot să uit ce-am paţit în vad, cu păiajenii ăia... râul Ravven e nemilos, chiar şi aici, la ţărmul marii.

Rich a dat ochii peste cap, semn că-şi pierde răbdarea.

— Aiureli aiuritoare! Eu zic ca am avut baftă sa prindem momentul ăsta. Oricât de uşor o fi fost să-l

traversezi cu barca, e şi mai uşor sa mergi frumuşel pe jos. Kenta, ce zici? Tu eşti experta!

Kenta i-a pus o mâna pe umăr lui Gen şi a strâns-o uşor.

— Gen, eu te înţeleg foarte bine, îi zise ea împăciuitor, însa râul chiar e altfel aici, la mare. Uită-te şi tu, abia daca se mai vede, nu mai sunt decât nişte apeline şi deloc adânci, nu e niciun pericol.

— Păi da, nu-s decât nişte pâraie şi cred ca pe majoritatea le sări pur şi simplu! insistă şi Jamie. Ce-ar fi sa coborâm toţi şi sa ne uitam de aproape, ce zici, Gen? O sa ne uitam şi la barca, să ne asigurăm ca nu sunt semne de... mai ştiu eu ce... din apă.

În nici jumătate de ora ne strânsesem toţi în jurul barcii şi o studiam cu mare atenţie. De la distanţa părea puţin bătută de vreme, dar încă bună. De aproape însa, am descoperit ca îmbinările nu mai erau aşa bune, cleiul uscat şi scorojit căzuse pe ici, pe colo, încât apa s-ar fi putut infiltra cât ai bate din palme. Iar asta nu era tot; ceva mai încolo am descoperit — pe jumătate ascunsa în nisip — doar o vâsla, cam crapata şi nici urmă de cea de-a doua.

— Şi, uite-aşa, ne-am lămurit cum e cu barca ta, Kenta, zise Rich satisfăcut.

S-a trântit pe nisip şi a început să traga de un bocanc, strâmbând din nas şi zâmbindu-ne de jos.

— Nu ştiu voi ce parere aveţi; mie unul mi-ar fi surâs sa vâslesc puţin, dar şi talpilor mele o să le surâdă o băiţă!

Am oftat uşurat şi m-am aşezat şi eu la umbra unor plante destul de ciudate. Aveau tulpinile groase şi suculente, iar în vârf creşteau nişte frunze mari şi baţoase, cât nişte urechi de elefant. Când venea fluxul, cred că pluteau ca nişte frunze de nufar, dar acum se înălţau pe pamântul zbicit, ca nişte umbrele imense. De cealalta parte a estuarului se vedeau şi mai multe, ca nişte perechi ce jucau polca pe panta lina a malului.

Mi-am scos şi eu bocancii şi mi-am scos cu grija şosetele, pe care le-am pitit într-un colţ al rucsacului. Când am ridicat privirea, am descoperit ca Jamie deja începuse să lipaie prin apă cu tălpile goale şi tocmai se întorcea sa ne cheme şi pe noi.

— Gen, apa e foarte curată şi nu e deloc adâncă. Se vede fundul apei fără probleme, n-ai de ce să-ţi faci griji!

M-am ridicat şi eu, mi-am potrivit rucsacul în cârcă şi m-am dus dupa Jamie. Avea dreptate: apa, neagră şi soioasă — din cauza căreia râul parea aşa ameninţator în amonte —, strălucea acum cristalina. Unduirile nisipului fin ca o pudră îmi răcoreau şi-mi alinau talpile înroşite. Am zabovit cu talpa deasupra apei şi m-am hotărât să o încerc doar cu un deget: era rece ca gheaţa, ca o sticla fluida.

— Pai în zece minute am terminat bâlciul, zise Rich încrezător. V-am zis eu, e floare la ureche.

Dar în clipa în care rostea cuvintele astea, m-a străbătut fiorul unei presimţiri: un vertij, ca şi cum

ma clatinam nesigur pe marginea unei stânci, lângă neantul ce aştepta să mă înghită.

— Rich, stai puţin.

A întors capul şi s-a încruntat. Ceilalţi deja începuseră să ţopăie pe nisip, printre ochiurile de apă.

Am ezitat. Din tunetul groazei mai rasuna în mine doar ecoul ei, o neliniştе surdă. Sa mi se fi parut mie?

— Hei, staţi puţin!

M-au ascultat şi s-au oprit, uitându-se unii la alţii, nedumeriţi. Am dus o mână la tâmplă, să domolesc senzaţia de ameţeala, şi m-am uitat de jur împrejur. Am privit din nou la estuarul unde firişoarele de apa împleteau leneş stralucirea soarelui în bancurile de nisip cafeniu-deschis, apoi m-am oprit asupra malului. Urmele paşilor noştri mi-au condus privirea spre locul unde ne-am aşezat şi ne-am scos încălţările, sub plantele înalţate ca nişte umbrele verzi, neclintite în aerul amiezii. În zare, marea parea doar o panglică stralucitoare, pierdută dincolo de deşertaciunea nisipului, iar freamatul îndepărtat al valurilor abia ajungea până la noi.

Da. Mareea. Avea dreptate Richard, aici, la gura de vărsare a râului, pământul era neted, aproape plat. Apele care se retraseseră aşa de repede spre mare se vor napusti înapoi ca un tren; iar când se va întâmpla asta, apa va inunda estuarul în câteva minute.

Şi nu puteam şti când anume.

Dar, aşa cum spusese Rich, în maximum zece minute traversăm râul şi gata. Şi chiar daca ne

prinde fluxul, în cel mai rău caz vom avea parte de înot neplanificat. Cu cât şovaiam mai mult... Am mai aruncat o privire spre mare şi am început să merg pe nisip, dupa ceilalţi.

În apropierea malului, albia râului era tare şi aproape uscată, cu doar câteva ochiuri de apă încercuite de nisip şi înlanţuite vag de firişoarele ce se scurgeau spre mare. Am ajuns repede la primul râuşor ce îşi croise drum prin nisipul moale. În faţa mea, Rich îl traversase pleoscăind vesel şi s-a întors spre Jamie şi spre fete să le zâmbească încurajator. Am strabatut şi eu apa după el, bucurându-ma de răcoarea ce-mi mângâia tălpile.

Pe măsură ce ne apropiam de mijlocul albiei, apa se împletea în râuşoare mai mari şi mai adânci. Deşi îmi sumesesem pantalonii până la genunchi, n-a trecut mult şi am simţit că s-au udat. Din câte puteam să-mi dau seama, nimic nu părea mai firesc decât curentul — cât era el — mai puternic spre mijlocul albiei; dar, chiar şi aici, apa nu atingea un nivel care sa o îngrijoreze pe Gen. Cu toate astea, m-am uitat în urma să ma asigur că e bine, iar ea înainta fericita prin apă; cu o mâna îşi ţinea poalele tunicii, să nu se ude, şi cu cealaltă îl stropea pe Jamie. „Cine-ar fi crezut că ea era puştoaica îngrozită de nemilosul râu Ravven?!" mi-am zis eu, clătinând din cap.

De-acum ne răzleţiserăm fără griji care încotro. Rich ramasese în frunte, parcă pus pe demonstraţii cum că apa-i face bine, şi tot sărea peste râuşoarele şi râuleţele care-i ieşeau în cale. Îl şi auzeam numarând

fiecare fir de apa pe care-l sărea pleoscăind. În stânga mea era Kenta, în spate Jamie tragea din greu să se ţină aproape, ocolind anevoie ochiurile de apă, în loc să le traverseze, baletând printre pâraie în încercarea de a se uda cât mai puţin. În dreapta lui, Gen mergea mai la marginea grupului, înspre mare. Ciripea vesela şi se uita după dansul auriu al nisipului de sub ape, ca un prichindel în excursie la mare.

Deja ne apropiam de malul celălalt. Am traversat şi ultimul râuşor mai lat, delectându-mă cu atingerea înviorătoare a apei şi cu îmbucătura lenevoasa dintre degetele mele şi nisipul ud. În faţă zaream picioarele lungi şi subţiri, ca nişte beţe, ale păsărilor de apă, care ciuguleau printre ierburile de pe mal. Deasupra noastra se roteau scâncind pescaruşi argintii.

„Avea dreptate Rich", mi-am zis eu. „E floare la ureche. Ne-am facut griji degeaba."

Şi-n clipa aceea s-a auzit strigatul lui Gen.

Absolut orice

N-a fost decât un ţipat sfâşietor.

M-am răsucit imediat. Gen stătea pe o insuliţă de nisip, între doua şiroaie de apă. Înţepenise locului, cu mâinile sus, ca şi cum ar fi prefăcut-o cineva în stană de piatră în timpul unui dans. Se uita în jur cu ochii holbaţi de groază.

Cu respiraţia taiată, mă pregăteam sa-i strig ceva, orice, dar nu-mi venea nimic în minte. Înainte să articulez eu vreun sunet, trupul ei s-a zvârcolit într-o mişcare nefirească.

Avea gleznele scufundate în nisip. Iar când se mişca — nişte smucituri dintr-o parte într-alta, ca şi cum ar fi încercat să se apuce cu mâinile de nişte crengi nevazute — parea să alunece şi mai mult. În clipa următoare, a încremenit din nou, gâfâind.

Cu ochii căscaţi de uimire, o priveam parcă nereuşind să înţeleg ce vad. Mai înainte nu i se vedeau gleznele, iar acum era scufundata în nisip până la genunchi.

Adevarul m-a izbit ca un şuvoi de aşchii îngheţate. Deodata, totul a început să se deruleze cu încetinitorul şi într-o linişte deplina. Jamie alerga spre ea. De sub talpile lui ţâşneau stropii de apa, ca nişte evantaie ce se proiectau în sus într-un şir de milioane de picaturi... şi ramâneau suspendate în aer, în afara timpului. Îi vedeam muşchii feţei încordaţi şi buzele mişcându-se fără glas.

Strigatul lui Rich m-a readus la realitate.

— Jamie, nu te duce acolo! Gen, nu te zbate... Stai... nemişcată...

Rich ajunsese lângă mine, însă picioarele mele rămaseseră inerte... nu-mi puteam dezlipi privirea de la Gen. Chipul ei era de nerecunoscut, nici nu mai semana cu cea pe care o ştiam eu. Ca un animal subjugat de propria spaima, cu faţa palidă, cu privirea aţintita spre ceva invizibil nouă, a suspinat încetişor, ca un caţeluş... şi-apoi iarăşi s-a smucit, disperat, ceea ce a îngropat-o în nisip până la şold.

Abia atunci am rupt-o la fugă.

Jamie ajunsese în râuşorul din faţa ei şi-i întindea mâinile... totuşi, se afla departe, mult prea departe ca să se poata prinde. El tot bâiguia ceva, iar şi iar. Gen a întins mâinile spre el, mai mult, şi mai mult, cu degetele tremurânde, şi aerul dintre ei vuia ca un abis.

Atunci a şoptit, încet de tot:

— *Ajută-mă…*

Fără nicio şovaială, Jamie s-a repezit spre ea. Un pas… doi… trei. Mâinile lor s-au încleştat în sfârşit. Jamie a tras cu toata puterea. Pentru o clipa — nesfârşita — Gen a părut să se întindă puţin, pe masura ce strânsoarea nisipurilor mişcatoare se îmblânzea. Dar tălpile lui Jamie au început sa alunece, pierzându-şi şi el echilibrul pe nisipurile înşelatoare… şi am vazut cum chipul lui ca de ceara se topeşte înspaimântat, simţind cum îi fuge pamântul de sub picioare şi prabuşindu-se în gol.

S-a smucit pe spate. În primul moment am crezut ca nu era decât un efort supraomenesc de a se smulge din nisipul ce-l înghiţea, dar apoi am vazut ca o trasese şi pe Gen spre el. Acum, ea ajunsese pe jumătate deasupra lui Jamie, agaţata de el cu puterea neverosimila pe care ţi-o da groaza.

— Gen… ieşi… târaşte-te… pe deasupra mea, şopti el cu răsuflarea taiata. *Haide*!

Apucându-l cu degetele raşchirate ca nişte gheare, cu o privire salbatică, a reuşit sa se agaţe de vesta lui şi s-a ridicat din capcana încleiată a pamântului, caţarându-se deasupra lui Jamie.

— Jamie, întinde mâinile şi picioarele! m-am auzit strigându-i. Întinde picioarele, dacă poţi… ca sa nu te scufunzi…

… *atât de repede*, am adaugat în gând. Eu şi Rich ajunseseram destul de aproape, simţind mâlul înşelator printre degetele de la picioare… Destul de

aproape cât sa vedem cu ochii noştri cum, sub greu tatea lui Gen, Jamie se îngropase deja în nisip şi con tinua să se scufunde.

Abia îndraznind sa respire, suspinând, Gen s-a târât pe pieptul lui Jamie până când a ajuns chiar deasupra feţei lui, împresurate de nisip. Totuşi el a schiţat un zâmbet de încurajare, de mi-a rupt sufletul.

— Hai, Gen, şopti el. Aproape că ai reuşit. Eu scap uşor de aici, dupa ce eşti tu în siguranţa.

Mi-am zvârlit dintr-o mişcare pelerina pe jos şi m-am aruncat peste ea, simţind cum dedesubt nisipul freamătă lunecos.

— Rich, apucă-ma de glezne! Gen, ia-ma de mâini! Hai, *repede*!

Tot cu respiraţia întretăiată, Gen s-a târât pe nisip. Am crezut că a reuşit, dar încă nu puteam să ajung s-o prind. Am înaintat şi eu, ca un şarpe, simţind mâinile lui Rich încleştate pe glezne; sub pelerina mea, pamântul începuse sa cedeze... iar în secunda aceea, degetele lui Gen s-au apucat strâns de degetele mele, aşa de încrâncenat de am crezut că o să se sfarâme.

— Rich, trage!

Am simţit cum mi se disloca braţele din umar. Apoi, nici nu ştiu când şi cum, Gen s-a prelins alături de mine, pe nisipul uscat.

— Kenta...

Nici n-a fost nevoie să zic mai mult. Kenta ţinea deja pelerina ei uscată gata să o înfaşoare pe Gen.

Gâfâind, m-am întors spre Jamie. Părea aşa departe, incredibil de departe. Avea capul întors spre noi, cu fruntea sus. Nisipul îl acoperise şi urechile, şi barbia, mai tot parul... iar acum ajunsese şi în colţurile ochilor. El se uita în sus, spre cer; atunci, mi-am dat seama că pescaruşii se roteau în continuare deasupra noastra, ţipând. Privirile ni s-au întâlnit când ochii lui s-au întors catre mine, cu o expresie ce m-a copleşit. În afară de faţa ca o semiluna, doar burtica, o insulă rotunjoară, i se mai vedea. Ceva mai încolo, i se iţeau şi degetele mari de la picioare, ca nişte ciuperci rozalii crescute în mijlocul bancului de nisip.

— Macar pare sa se scufunde mai lent, mormai Rich, acum că Gen... Cred c-ar fi timpul să...

— Adam, Richard, şopti Kenta.

Deşi a vorbit încet, am simţit ceva în vocea ei...

Gen trebuie sa fie... M-am întors. Gen stătea ghemuita, înfofolita bine şi cu capul rezemat pe braţe. Dar Kenta... Kenta ne arata ceva. I-am urmărit mâna cu privirea... şi mi-a stat inima în loc.

O pânza mare şi strălucitoare plutea spre noi. Clipocitul apei înspumate se prelingea hoţeşte, ireal, pe nisipul ce ne despărţea, şi fiecare dintre valurele se rostogolea peste cel dinainte, aducând marea mai aproape, tot mai aproape.

Mă înşelasem. Marea nu se năpustea ca un tren.

Venea ca orice maree: domoală, tăcuta, implacabilă, ucigătoare.

Jamie

Am reuşit să-mi smulg privirea de la apă şi să mă uit iarăşi la Jamie.

— Ce... ce se întâmplă? întrebă el, cu vocea tremurată. Ce-aţi văzut?

Mi-am închipuit cum trebuie sa se simtă ţintuit acolo, absolut neajutorat, urmărind cum groaza ne îngheaţă chipurile...

M-am uitat spre Rich cu coada ochiului. El a clatinat din cap, aproape imperceptibil. Am înţeles imediat ce vrea să spună. Dacă îi marturiseam adevărul lui Jamie, sigur intra în panică... şi începea sa se zbată şi... Cel mai bine ar fi fost să inventăm o poveste care sa-l liniştească. Dar Jamie nu merita să fie minţit, nu acum, după ceea ce facuse el pentru

Gen. Dacă Jamie era în pericol de moarte, merita să ştie adevărul şi să i se dea şansa să n facă faţa, dupa puterile lui.

— Nu uita că trebuie să ramâi nemişcat, i-am spus cu o voce egală, inexpresiva. Jamie, e fluxul. Vine fluxul.

Mă uitam la chipul lui şi mi s-a parut ca s-a mai scufundat puţin. A închis ochii pentru o clipa. Când a vorbit, mai mult i-am citit cuvintele pe buze decât le-am auzit:

— Cât... de departe...

— E, mai are destul, i-a răspuns Rich într-o doară, fulgerându-mă cu privirea.

— Nu-i prea departe.

Deodată, văzându-l cum stătea întins, mic şi curajos şi deznădajduitor de neajutorat, mi-am dat seama că nu pot — ca nu vreau — să stau cu mâinile în sân. Că nu-i voi îngădui râului Ravven să-l ia pe vreunul dintre noi — nici pe Gen şi nici pe Jamie — nici acum şi niciodată.

— Jamie, stai liniştit, te scoatem noi de-acolo.

Şi nu minţeam. „Am eu grijă să fie adevărat".

Dar n-aveam nicio clipă de pierdut.

Pelerina mea rămăsese întinsă pe jos, între mine şi Jamie, udă, şi deja începuse să se afunde în nisip. Ea-mi ţinuse greutatea când o trăsesem pe Gen din nisip şi abia rezistase. Însa nu puteam spera că o sa reziste şi la greutatea mea şi a lui Rich la un loc, să-l scoatem pe Jamie la liman. După cât se mai scufundase, era nevoie să fim amândoi lângă el, ca sa-l

putem trage afara. Iar daca mergeam prea aproape de el, atunci ne scufundam şi noi.

Aveam nevoie sa stam pe ceva solid. Ceva tare şi plat... nişte placi de lemn... oare barca?... Dar era mult prea departe... şi marea se apropiase binişor.

Atunci sacii de dormit? Rucsacurile? Nu, n-aveam nimic potrivit...

Jamie a scâncit încet. Apa îi clipocea la picioare.

M-am rasucit instantaneu cu faţa spre mal, uitându-mă dupa ceva, orice, pe care să ne putem baza şi-n clipa urmatoare deja alergam şi le strigam peste umăr lui Rich şi Kentei să vina şi ei. Am rupt-o la fugă pe nisip, sarind peste râuşoarele care crescuseră în buza fluxului şi alergând ţintă spre mal. M-am repezit la prima plantă cu frunzele ca o umbrelă imensă. Am apucat-o de tulpină, chiar sub o frunza, şi am smucit-o cu toată puterea şi am răsucit-o... până s-a îndoit şi s-a rupt cu zgomot, iar din ea a ţâşnit un lichid verzui, ce mi-a udat palmele. Frunza imensa a căzut deasupra mea, dar tulpina aţoasă şi aspra nu ceda cu niciun chip. Am dat s-o smulg, dar fibrele, în loc să se rupă, au sfâşiat în jos tulpina... Am tras de ele, scrâşnind din dinţi. Din spatele meu a răsarit Rich cu un briceag în mâna. O crestătura... şi încă una... şi frunza, în sfârşit, s-a desprins.

Ne-am napustit amândoi asupra altei frunze, apoi încă una şi încă una... Oare de câte o fi nevoie?

— Gata... trebuie să ne ajunga! Nu mai avem timp!

Frunzele erau grozav de mari şi alunecoase şi cumplit de grele. Le-am pus gramada şi le-am ridicat, trei dintre noi, alergând apoi anevoie cu ele deasupra capului, în jos, spre albia raului, ţopaind pe nisip şi pleoscăind prin apa, bălăbănindu-ne ca nişte beţivi.

Din fericire, Gen ne-a venit în întâmpinare, a apucat frunzele şi le-a tras pe jos; pareau ca nişte lespezi verzi, enorme, ce ne pavau drumul catre Jamie. Ciuful lui blond şi moale plutea prin apa, ca o anemonă-de-mare bizara. Statea cu ochii închişi şi avea pe chip o seninatate stranie.

Daca rezistau frunzele, toate vor fi bune şi frumoase; dacă nu, bafta noastră. Aveam sa ne ducem toţi la fund odată cu Jamie. Am alergat pe frunze, simţind sub picioare cum se lasa sub apa şi se opresc pe nisip. M-am lasat în genunchi, săpând nebuneşte prin capcana de nisip, să dau de mâna lui Jamie. Gen scobea şi ea cu mâinile pe sub capul lui Jamie şi l-a ridicat cât sa respire — macar pentru moment. Căci nivelul apei creştea de la o clipă la alta.

Pe neaşteptate, am simţit ceva rece şi inert, ca un peşte mort; l-am apucat cu putere. M-am ridicat şi am simţit cum frunza se înclină cu mine. Am tras cât am putut de tare. Rich se ridicase şi el şi tragea la fel; Gen şi Kenta reuşiseră sa-i ţina capul la suprafaţa şi încercau — cu toata forţa lor — sa-i ridice şi umerii.

Şi gata. Râul şi-a recunoscut înfrângerea şi ni l-a redat pe Jamie; corpul lui s-a dezlipit plescaind din

îmbucătura nisipurilor mişcatoare. Gâfâind, l-am purtat spre mal, când pe sus, când târâş.

Am mai aruncat o privire peste umăr, doar una. În urma noastră, apa se întinsese peste estuar ca un cearşaf mătasos, în care se reflectau cerul azuriu şi câţiva nori pufoşi. Câteva fruze de nufar pluteau la întâmplare, luând pulsul fluxului. Pentru o fracţiune de secunda, am văzut cu ochii minţii ce-ar fi putut sa fie... chipul rece şi senin al lui Jamie, sub apele limpezi care-i ciufuleau părul ca pe nişte alge, sub puterea fluxului de nestăvilit.

Mi-a venit în minte discuţia cu el din seara trecuta şi ceea ce-mi spusese. Abia acum înţelegeam ce a vrut sa spună. Şi n-am putut sa nu mă întreb... dacă nu cumva avusese un fel de premoniţie că azi se va întâmpla ceva... şi cât de puţin a lipsit...

Am lasat în urmă râul Ravven şi am luat-o spre nord, pâna când estuarul ne-a ieşit din câmpul vizual. În spatele nostru, marea şuiera şi ofta, dar noi ne îndepartam şi o auzeam tot mai încet... până când n-am mai auzit-o deloc. Între timp, lumina caldă a soarelui ne-a zvântat şi hainele.

Plutea între noi o oarecare stingherealã, ca şi cum ne uitaserăm prea de aproape la ceva mai presus de înţelegerea noastră; ne uitaserăm drept în ochii abisali a ceva neguros şi fara nume, care ne va fi schimbat pentru totdeauna.

Am mers şi am mers, a trecut şi prânzul, şi lunga după-amiază, şi s-a lasat seara. Când umbrele vineţii ale sfârşitului zilei s-au topit în umbrele şi mai întunecate ale copacilor, ne-am domolit şi noi pasul şi ne-am oprit; ne-am scos bidonaşele cu apa şi am început să scotocim după harta.

— Cred că suntem la est de Padurea Larmei, spuse Rich, căznindu-se să distinga harta prin întunericul ce se închega în jurul nostru. Ce-aţi zice daca am înnopta noi aici? Suntem suficient de aproape de pădure încât să adunăm uşor lemne pentru foc, dar în acelaşi timp ceva mai depărtişor de maimuţele trancanici. Iar locul ăsta nici nu se vede dinspre Drumul de Nord.

Eram aşa de ostenit, că nici nu-mi mai simţeam picioarele. M-am uitat la Jamie — cenuşiu la faţă şi parca gata să se prăbuşească dintr-o clipa în alta —, apoi la fete — cu figurile crispate şi sleite de oboseala. Numai Richard ramăsese voios şi plin de energie; el a adunat lemnele pentru foc, pe care l-a şi aprins practic singur, tachinându-ne tot timpul cu glume proaste şi făgaduieli de mare festin.

Şi uite că mâncarea caldă şi flăcările jucauşe n-au întârziat să-şi facă efectul, iar, pâna sa mergem noi la culcare, oboseala se transformase într-un sentiment de tihnă şi optimism.

— Ia uitaţi-vă ce frumoasă e luna! murmură Gen, contemplând vrăjită cerul argintiu. Unde-i jurnalul, să vedem şi noi dacă se leagă iarăşi vraja de care ne spuneaţi voi.

Am scormonit prin rucsac după jurnal şi i l-am dat. L-a deschis imediat şi am vazut cum se luminează la faţă:

— Da, este! Uite scrisul...

Eu şi Jamie le povestiseram şi celorlalţi de ceea ce citiserăm cu o noapte în urma. Iar, acum, Gen dadea grabită paginile de la început; încântată, a ridicat privirea spre noi:

— Jamie, cred că voi cam până aici aţi citit, nu? Vreţi sa citesc eu mai departe?

Cu o voce blajina, a început să citeasca. În jurul nostru, părea că noaptea tremură şi se destrama şi, din nou, şoaptele trecutului ne-au prins în vraja lor... Gen dădea grai gândurilor scrise de Zaronel cu multa vreme în urmă, iar noi, toţi, eram purtaţi în trecut şi povestea ei se desfăşura chiar sub ochii noştri.

Cele trei daruri

Covorul roşu care ducea spre marea sala a tronului era străjuit de curteni în straie stacojii cu auriu, după cum cerea tradiţia casei regale a Karazanului. Fiecare ţinea într-o mână o trâmbiţa argintie şi în cealaltă drapelul înfaşurat.

În lungul covorului, la un capat erau nişte uşi duble înalte, pe unde urma să intre prinţesa. În celalalt capat se vedea tronul gol, aşa cum rămasese de la moartea batrânului rege, în urmă cu două luni-pline. Pe tron se afla o pernuţa de catifea, brodată cu fir de aur, iar deasupra, coroana Karazanului — două cercuri, unul de aur şi celalalt de argint, care se îmbinau ca într-o împletitură măiestrita, dar simplă, fără pietre preţioase — şi Însemnul Suveranităţii.

Zaronel şedea pe un jilţ de lemn sculptat, alături de tronul regal. Potrivit obiceiurilor din Karazan, era îmbrăcată cu o rochie simplă, albă, simbolul purităţii. În părul ei castaniu avea împletite flori — ultimele flori ale toamnei, ce străluceau în nuanţe de roşu şi auriu.

În spatele ei, la mai puţin de un pas, stătea un munte de om, cu mâna strânsă pe teaca sabiei, cu platoşa de aramă şi coif împodobit, cum se poartă în Antarion. Era Zagros, pe care Giuvaierul Antarionului îl avea drept străjer.

La un semn nevăzut, cincizeci de trâmbiţe s-au înălţat şi cincizeci de drapele s-au desfăcut scoţând la iveală blazonul regal: două luni încadrate de coroana împletită. Un corn a răsunat. Când s-au stins şi ultimele lui ecouri, uşile duble s-au deschis larg şi în cadrul lor s-a ivit o siluetă întunecată, cu privirea aţintită asupra prinţesei Zaronel.

— Alteţa Sa, prinţul Zeel!

Zaronel l-a urmărit cum înaintează semeţ, fără să arunce măcar o privire în stânga sau în dreapta. Când, în sfârşit, a ajuns la prima dintre cele trei trepte din faţa jilţului ei, s-a plecat până la pământ.

Prinţul Zeel era, fără doar şi poate, foarte chipeş. Cu ochii de culoarea cerului, adânciţi în orbite, cu părul negru, pieptănat pe spate şi strâns pe ceafă, dupa cum cerea eticheta nobiliara în Karazan. Cu pielea măslinie, cu obrazul tânar şi proaspăt ras. Dar la privirea lui goală şi la vederea liniei buzelor lui, inima prinţesei Zaronel se înfioră.

Trebuia să surâdă şi a suras, întinzându-i graţios mâna.

— Alteţă…

Vocea ei firavă a răsunat însă în toate colţurile încăperii.

El s-a ridicat, a făcut un pas înainte şi a dus la buze mâna delicată a prinţesei. Deşi ea s-a cutremurat când răsuflarea lui fierbinte anunţa atingerea buzelor, chipul n-a tradat-o.

— Fii bine-venită la curtea regală a Karazanului, zise el fără grabă, cu un zâmbet pe care probabil oglinda i-l văzuse des. Prinţesă Zaronel, cu toată cuviinţa, îţi cer mâna. Te rog să primeşti acest dar modest.

Doi paji au adus imediat o măsuţă aurită, pe care Zaronel a descoperit cea mai frumoasa blană, cum nu mai văzuse vreodata alta. Era mai albă ca neaua, mătăsoasă şi bogată… şi-a plimbat uşor degetele prin ea, ca şi cum ar fi mângâiat un norişor.

— De mai multe luni-pline vânatorii mei caută în tarâmurile din miazănoapte ale regatului Karazan puii lupului alb cu ochi de jăratic. Întru bucuria domniţei noastre, ei au reuşit să-i găsească, prin locuri neumblate de om; întru plăcerea domniţei noastre, când i-au aflat, i-au înjunghiat pe toţi, până la unul. Primeşte, dar, această mantie ca semn al preţuirii mele şi a dorinţei sincere de a-mi fi soţie.

Zaronel a simţit cum se albeşte la faţă, mai-mai să leşine.

— Iertare, Alteţa, zise ea încet, deschizând ochii şi silindu-şi vocea să rămâie domoala, netulburată.

Marite prinţ Zeel, îţi mulţumesc pentru darul pe care l-ai adus.

Masa a fost mutata deoparte şi cornurile au început iaraşi sa răsune. Înainte de a se termina cântarea, a intrat un bărbat, care a venit pâna în faţa ei. Zaronel nici nu mai auzit când s-a anunţat ca intră prinţul Zane al Karazanului; ba a mai şi uitat ce a fost învaţata o viaţa întreagă: ca la curte nu-i este îngaduit unei doamne sa uite fix la cineva.

În faţa ei statea un tânăr înalt, zvelt şi cu pieptul lat. Avea fruntea înalta, sprâncenele drepte şi privirea limpede; se uita drept în ochii ei. În colţul buzelor, un pic cam mari, înflorea discret un zâmbet. Barbia puternica, oarecum patrată, obrazul dârz şi puţin aspru, neras... şi parul aramiu, ca frunzele toamnei, prin care pieptenele trecuse în graba.

Pe braţ, ţinea pelerina pe care o purtase mai devreme, strânsă neglijent. O ţinea totuşi cu o grijă exagerată, ca şi cum ar fi ascuns în ea ceva foarte preţios sau foarte fragil.

A facut o plecaciune — şi nu una dintre cele mai reuşite, pesemne din cauza pelerinei pe care o strângea la piept. Zaronel i-a întins mâna, cum făcuse şi mai înainte pentru fratele lui. De astă dată, mâna-i tremura uşor. El a prins-o şi abia a atins-o cu buzele.

— Fii bine-venita la noi, prinţesă Zaronel, spuse el cam neprotocolar. Ţi-am adus un dar. Sper sa-ţi placă.

A pus uşurel pe covor pelerina înfaşurata şi a desfacut-o cu mare atenţie. Ceva s-a foit puţin, foşnind şi pufnind. Parea o vietate. Zaronel a facut ochii mari de

umbre și de bucurie. Pe covorul roșu, un animal micuț părea că chinuia să se ridice în picioare. Oare era un porcușor? Nu părea să aibă mai mult de câteva ore. A ieșit la iveală, ca un ghem învelit într-un puf mătăsos, așa de scurt și mititel, de i se vedeau doar codița încâlcită și, la capătul celălalt, boticul turtit caraghios. Urechile maricele, ca niște vele... ochii strălucitori, ca două mărgele... și capul rotund de bolovănos. Prințesa n-ar fi putut spune dacă e cea mai urâtă sau cea mai drăgălașă creatură pe care o văzuse vreodată.

— L-am găsit în pădure, a spus prințul Zaronel, se rătăcise și era speriat. Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă... și m-am gândit...

Ea s-a uitat la prinț și, când privirile li s-au întâlnit, a simțit cu certitudine că ochii îi erau chiar poarta sufletului.

— M-am gândit că s-ar putea să te bucuri să ai un prieten.

Și s-a făcut din nou dimineață. Ajutată de camerista ei, prințesa Zaronel s-a îmbrăcat cu o rochie strălucitoare, simbolizând luna argintie a Karazanului și argintiul din coroana regatului.

Karris i-a împletit prințesei în păr niște fire de argint. Zaronel stătea tăcută la fereastră, uitându-se la neaua purtată de vânt încolo și-ncoace. În spatele ei, micuțul purceluș sforăia încetișor.

Şi iarăşi prinţesa şi-a luat locul în sala tronului; şi iarăşi au rasunat trâmbiţele, iar o silueta şi-a facut apariţia în cadrul uşii. Zaronel a simţit cum îi tresare inima dar cel care se apropia pe covorul roşu era prinţul Zeel urmat de un servitor care şchiopăta şi care purta o pelerină neagră şi lungă.

Zeel a urcat şi cea de-a doua treaptă. Zaronel simţea mirosul greu al uleiurilor cu care era uns parul prinţului lui... abia se abţinea să nu tuşească din cauza lui.

Privirea lui a lunecat leneş pe deasupra ei. Când a început sa vorbească, şoapta lui era atât de tainică, încât numai ea o putea auzi:

— Preafrumoasa prinţesă Zaronel, niciun alt giuvaier nu ar putea împodobi mai bine coroana unui rege. Astăzi îţi aduc în dar ceva minunat, care însa paleşte în faţa desăvârşirii tale.

Servitorul lui a făcut un pas înainte. Ţinea pe braţe o perniţă, acoperita cu un brocart sclipitor. Cu un gest maiestuos, prinţul Zeel a dat la o parte brocartul şi l-a lăsat să cadă pe jos.

Toată asistenţa s-a aplecat să vadă mai bine. În mijlocul perniţei se afla o piatră nestemată de o frumuseţe copleşitoare. Era o sferă perfectă, cât o nucă, de culoare gri-argintie, iar strălucirea ei fascinantă părea să izvorască dinauntru, ca din unduirea unei raze întunecate.

Prinţul Zeel s-a întors pe jumătate, iar vocea lui a rasunat în toate colţurile sălii:

— Prinţesă Zaronel din Antarion, în cea de-a doua zi îţi aduc în dar Perla Neagră a lui Karazeel — căci acesta

este numele pe care mi-l voi lua când voi fi încoronat rege. În ultimele două luni-pline, la porunca mea, oamenii s-au scufundat şi au scotocit roadele scoicilor. Mulţi au pierit în apele reci, răpiţi de curenţii înşelători ai mării de la miazăzi. Dar, în cele din urmă, au găsit scoica neagră şi inima întunecată s-a rupt din carnea care a crescut-o de mai bine de o sută de solare. Acesta este darul meu.

Dinspre curteni s-au auzit foşnete şi murmure. Zaronel a simţit o arşiţă ce-i uscase gura toată. Însă, chiar cu teama că vorbele ei s-ar putea poticni fără glas, s-a forţat să spună ce trebuia spus:

— Îţi mulţumesc, prinţe Zeel, se auzi vocea ei limpede, uşor tremurată.

Zeel a făcut un pas într-o parte. S-a lăsat o linişte apăsătoare. Aliniaţi, aşteptând cel mai mic semn să înceapă să sune din corn, vestitorii păreau încremeniţi.

Zaronel a simţit un zvâcnet în coşul pieptului şi apoi un val de roşeaţă în obraji.

Tăcerea se prelungea... ca şi cum timpul stătuse în loc. Iar el nu mai apărea.

Învelită în blănuri, Zaronel stătea nemişcată şi rece. Lumina palidă a lunii se revărsa prin geam, peste patul prinţesei. Purceluşul dormea la picioare. Visa, ea-i simţea tresăririle şi-l auzea respirând repezit, ca un chiţcăit. Ieri,

sunetele acelea ar fi făcut-o să râdă. Acum însă, doar o lacrimă i se prelingea din colţul genelor lungi şi negre.

Deodată s-a auzit o muzică. Cântul unui fluier ca de pe alta lume razbatea până la geamul lasat deschis.

Inima i-a tresarit. S-a ridicat imediat şi s-a dus fuguţa la fereastră, aplecându-se în afară. Jos, armasarul auriu strunit, sufla aburi în aerul rece al serii. Prinţul Zane s-a uitat la ea şi i-a zâmbit, lăsând sa se topească în aer şi ultimele acorduri ale serenadei lui.

— Mi-era dor de o plimbare în inima nopţii, zise el. Vrei să vii cu mine?

Zaronel n-a stat nicio clipa pe gânduri. Şi-a aruncat şalul pe umeri şi a mai înşfacat o pelerina de lână în drum spre uşa. A deschis-o încetişor... şi a dat de chipul înnegurat al lui Zagros, a carui sabie era pe jumatate scoasa din teacă.

Zaronel s-a uitat la el şi inima-i bătea să-i sparga pieptul. Uitase ca o să-l găsească de strajă la uşa ei, cum statea în fiecare seară. Şi când el i-a spus pe numele pe care obişnuia sa o cheme din copilarie, tot tunata i-a fost vocea.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai speriat?

— Eu... a, nu, Zagros, îi răspunse ea cam de sus. Lasa sabia în teaca, n-are cine sa-mi faca rau! Pur şi simplu... pur şi simplu nu puteam să adorm. Şi m-am gândit... să ies la plimbare puţin.

Şi-a bagat sabia în teaca şi, cu buzele strânse şi sfredelind-o cu privirea, i-a spus:

— Atunci, te însoţesc.

— Ba nu! Adica… vreau sa ma plimb singura.

— Dacă-i pe aşa, nu te vei plimba deloc, Zaronel. Rogu-te, du-te înapoi în camera.

A simţit cum o năpadesc tot felul de sentimente. Şi furie, şi frustrare… şi altceva, mai puternic decât amândouă la un loc.

Pe lânga Zagros, ea parea mititica şi fragilă. Dar când s-a îndreptat şi l-a privit semeaţa în ochi, oricine ar fi ştiut ca e o prinţesă în toata puterea cuvântului.

— Prinţul Zane mă va lua într-o plimbare cu calul, a şoptit ea. Ma aşteaptă în faţa turnului.

Zagros a rămas cu gura căscată.

— Cum? Vrei să călăreşti noaptea? Cu un prinţ? Singură? Zaronel, nu se poate să nu-ţi dai seama ca…

— N-am spus că aş vrea să călaresc, rosti ea dârză. Am spus ca mă duc şi gata. Zagros, nu-mi sta în cale. Nu uita cine porunceşte şi cine ascultă.

Mânia şi orgoliul rănit i-au întunecat chipul, dar în adâncul ochilor lui mai vedeai şi altceva, ca o durere rascolita, de parcă îi răsucise cineva un cuţit în inimă. Ea a înţeles şi ştia de mult.

— Zagros, a continuat ea cu o voce blânda, grija ta e să fiu în siguranţă, şi cu el voi fi în siguranţa. Nu mai visa la ceea ce nu e cu putinţă. Iar acum, dă-te la o parte şi lasă-ma să trec.

Fără nicio vorba în plus, el a făcut un pas înapoi şi a lasat-o. A ramas ţintuit locului, ca o statuie cu inima de piatra, ascultând cum se stinge ecoul ropotelor cailor în noapte.

Prinţul Zane a strunit armasarul şi acesta s-a oprit pe culmea unui deluşor. Obrajii lui Zaronel erau îmbujoraţi de muşcatura frigului, iar goana de până atunci îi răvăşise parul. Simţea energia calului gata sa ţâşnească din nou într-o fuga nebuna. Ea statea cuibarita în şa, în faţa prinţului; braţele lui puternice o aparau de vântul ce şuiera napustindu-se în vale. Cât despre prinţ, cu o mâna înmănuşata ţinea frâul, domolind armasarul ce tropotea ca-ntr-un dans, nerabdator să porneasca; iar cu cealalta a tras pelerina lui aspră pe umerii prinţesei.

— Zaronel, şopti el.

Simţind pe grumaz vibraţia caldă a vocii lui, ea se înfioră uşor.

— Zaronel, ţi-e frig?

— Nu, nu frig, răspunse ea încet.

— Asta este darul meu. Ridica-ţi privirea, prinţesa. Darul meu e sus, în înaltul cerului.

Supusa, s-a uitat către cer. Deasupra lor — şi parca atât de aproape — se roteau milioane de stele. Aşa cum stătea, în braţele lui, simţindu-i rasuflarea în păr, avea senzaţia ca ei doi erau chiar centrul universului, pe însăşi axa lumii, şi toate constelaţiile se învârteau în jurul lor.

— Uite! zise el aratându-i ceva la orizont.

Niciodata nu mai vazuse ea o stea aşa strălucitoare, a cărei sclipire nu semana nici cu argintul, nici cu aurul. Atunci şi-a dat seama că steaua se mişca, alunecând încetişor pe bolta nopţii. Şi-n mişcarea ei descria un arc luminos, iar pulberea înfiripa o trena mirifică.

— Steaua nu e a mea, ca să ți-o pot dărui, îi spuse el, dar de acum înainte i se va spune Steaua lui Zaronel. O asemenea stea îndeplinește orice dorință, oricât de mare. Acesta este darul meu.

Zaronel a închis ochii și și-a lăsat capul pe spate, rezemându-se de pieptul lui. Și în acea liniște desăvârșită, sub lumina stelelor fără număr, și-a pus o dorință.

În cea de-a treia zi, camerista prințesei Zaronel i-a adus un veștmânt de aur, cu un val auriu, ce strălucea ca soarele printr-o perdea de apă.

— Astăzi o să mă îmbrac singură, i-a spus prințesa, zâmbindu-i și luându-i hainele din brațe.

S-a spălat și s-a pregătit ca prin vis, cu gândurile aiurea. Părul pieptănat alene curgea ca-ntr-o cascadă strălucitoare. Și cum stătea ea în fața oglinzii ovale, s-a uitat la reflexia ei, la ochii cenușii și visători. Apoi și-a tras vălul pe față și a ieșit pe hol, unde Zagros o aștepta.

Un bărbat înalt, cu o mantie de culoarea negurii, stătea alături de tron. Nu arăta nici tânăr, nici bătrân, părul negru cu șuvițe albe îi cădea pe umeri și, în ochii săi, prorocul purta umbra lumii răsfrânte lăuntric.

Vocea lui gravă, dar clară, răsuna până în cele mai îndepărtate colțuri ale uriașei săli a tronului. Și totuși,

atunci când a început a grai, lui Zaronel i s-a părut că doar ei îi vorbea:

— Sunt Meirion, profetul magician al Karazanului. Eu păstrez Însemnul Suveranităţii. Astazi este cea de-a treia şi ultima zi, ziua în care darurile se oferă, dar nu se primesc. Numai darul celui care va izbândi în Întrecerea Regilor va ajunge în mâinile prinţesei Zaronel. Şi în această a treia zi se va dezvălui şi în ce constă, mai precis, întrecerea.

Trâmbiţele au rasunat.

Prinţul Zeel a înaintat trufaş de-a lungul covorului roşu, cu mâna goala şi fără a fi însoţit de servitori. A urcat şi cea de-a treia treaptă şi a rămas în picioare în faţa prinţesei. Ea a simţit puterea voinţei lui şi s-a înfiorat. A simţit golul, pustiul dinlăuntrul lui şi pofta neostoită de posesiune şi putere.

Buzele lui abia s-au mişcat când a şoptit cele patru cuvinte:

— Vei fi a mea.

Şuierul oţelului a însoţit sabia scoasa din teacă, iar prinţul a aşezat-o pe ultima treaptă, la picioarele prinţesei.

— În aceasta a treia zi, îţi ofer şi ultimul meu dar. Sabia mea îmbătată de cât sânge a vărsat şi veşnic însetată. Este Vărsătoarea-sângelui, Solul-durerii, Blestemul-vaduvelor. O depun la picioarele tale şi în slujba Antarionului.

Zaronel şi-a plecat privirile către sabie. Avea mânerul dintr-un metal închis la culoare, forjat, incrustat cu nestemate negre. Chiar şi lama de oţel era neagra.

Prinţesa nu a spus nimic.

Şi iarăşi au sunat trâmbiţele. În timp ce prinţul Zane venea cu pas grăbit spre tron, prinţesa Zaronel simţea ca îl trage spre ea cu un fir de matase înfăşurat în jurul inimii ei.

Când a ajuns în faţa tronului, a îngenuncheat. Daca întindea mâinile, putea să-l atinga. Ar fi putut sa-i mângâie părul arămiu-auriu ce-i cadea la întâmplare pe frunte. Prinţesa şi-a prins mâinile într-un gest delicat şi a aşteptat.

Din faldurile pelerinei, el a scos la iveala un trandafir roşu şi i l-a pus la picioare. Iar când i-a vorbit, parca nu mai erau decât ei doi în toată încăperea:

— Îţi aduc în dar inima mea... dragostea mea... viaţa mea.

Zaronel s-a uitat la sabia neagra şi la trandafirul roşu. Nu şi-a ridicat privirea nici măcar când Evor a rupt tăcerea.

— Întrecerea Regilor va începe mâine, la răsăritul soarelui. Va consta într-o cursa de calarie ce va începe de la poarta dinspre răsarit a Arakeshului, mergând până la hotarul de miazăzi al Padurii Umbrelor. Acolo creşte un pom singuratic, iar pe crengile lui sunt patru frunze de aur. Prinţii trebuie să ajunga la el, să ia câte o frunză şi sa vina în Arakesh, apoi sa se întoarcă la pom şi sa revină, fiecare, şi cu cea de-a doua frunză. Prinţul al carui cal va trece ultimul de linia de sosire va câştiga coroana împletita a Karazanului, mâna prinţesei Zaronel şi titlul de protector al Antarionului.

Pentru o clipa, s-a facut liniște, după care un murmur a cuprins sala tronului, ca și cum ar fi fost napădită de un roi de albine.

Zeel a facut deodata un pas înainte.

— Dar, marite profet Meirion, își începu el vorba, cum adică… nu cumva ai vrut sa spui…

— Prințul al carui cal va ajunge ultimul *va fi câștigatorul întrecerii. Cei dintâi vor fi cei din urmă și cei din urma vor fi cei dintâi, grai Meirion și pe fața lui nu se putea citi nimic în plus. Așa a grăit Oracolul. Deci mâine în zori.*

Grămăjoara zdrențuită

Ne-am trezit înainte de răsaritul soarelui, înghe-ţaţi şi înţepeniţi. Jamie insistase să facă el ultimul rond de noapte, iar acum sforăia într-un colţ al cor-tului special pe care l-am pus deasupra bagajelor noastre, să le protejăm de eventualele raiduri ale trăncănicilor. Focul se stinsese, iar planul lui Rich de a fixa marginile foii de cort cu însăşi greutatea trupurilor noastre — în sacii de dormit — a funcţio-nat: lucrurile noastre erau în siguranţă.

Eu credeam că o să adorm buştean când o sa pun capul jos. Dar n-a fost aşa, toată noaptea am visat — cioburi de nelinişti tulburi şi care încă mă urmareau şi după ce m-am trezit. Visasem că veniseră nişte maimuţe la marginea pădurii, lângă noi, făcând o

galagie cumplita... ca se tot apropiau în întuneric şi chiar auzeam cum scormoneau pe lângă sacul meu de dormit. Apoi, cum se întâmplă prin vise, feţişoarele lor tivite cu smocuri de blaniţă s-au transformat în nişte capete acoperite cu glugi ce se învârteau deasupra mea, cu adierea lor înfiorătoare, de mormânt... şi-atunci, am zvâcnit în somn şi m-am trezit simţind şi-n urechi zbuciumul inimii, gata sa-mi spargă pieptul.

Aerul proaspat al dimineţii m-a trezit. Iar acum obosit şi morocanos, îi urmaream pe ceilalţi către marginea padurii, în căutare de crenguţe uscate. Sentimentul apăsător al zilei de mai-nainte se risipise peste noapte; şi, în timp ce scormoneam prin padurea nu prea deasă, văicarelile haioase şi chicotelile celorlalţi pluteau în aerul proaspăt al începutului de zi.

— C-ar fi fost păcat să scapi de nisipurile mişcătoare şi să te sufoce dup-aia fetele în îmbrăţişarea lor, nu, Jamie? Ce-i drept, nici focul nostru nu s-ar mai fi stins în tura de noapte...

— Richard!!!

— Bine, Kenta, gata... De jurnalul ăla ce ziceţi? Zane ăsta mi se pare cam zgârie-brânză... adică darurile lui Zeel erau mult mai mişto, dupa mine...

Dar părerea lui s-a lovit de un val de proteste.

— Problema ta e că n-ai nicio farâmă de romantism în tine... sau dacă o ai, o fi înecata în grasime! riposta Gen.

— Adică muşchi...

— Pe mine m-a intrigat cursa de cai, spuse Jamie, gânditor. Trebuie să recunosc că aici avea dreptate Zeel: n-are nicio logică.

— Şi de când e asta o problema? mormai Rich.

— „Cei dintâi vor fi cei din urma şi cei din urma vor fi cei dintâi" — nici nu ma mira, în Karazan, spuse Gen.

— Poate asta-i şi ideea: e un joc în care trebuie sa desluşească ei sensul, aşa cum şi noi ne caznim de fiecare data, sugera Kenta.

— Hmmm. Adică sa pui caii sa mearga cu spatele sau ceva de genul asta? Chiar aşa, se poate?

— Nu-i aşa greu să ieşi ultimul la o cursă, eu ştiu cel mai bine, zise Jamie necăjit. Dar nu şi dacă toata lumea încearcă sa ajungă la urma.

Discuţia a fost curmata de un zbieret ascuţit, un ţipăt în care se simţea şi şocul, şi dezgustul.

Era Gen. Printre umbrele copacilor, abia se vedea, aşa ghemuita cum stătea; se uita în jos la ceva. Ne-am repezit toţi catre ea şi pe drum Richard mi-a făcut cu ochiul, zâmbind:

— Probabil ca-i vreo râmă. Ştii cum e Gen...

Am găsit-o cu faţa schimonosita, gata-gata sa plânga. M-am apropiat şi eu, dupa Rich, neştiind ce-ar putea fi. În orice caz, înţelegeam foarte bine cum de ajunsese Gen pe-aici: de jur împrejur erau multe crenguţe uscate, numai bune pentru focul nostru. Dar ea se uita fix într-un loc, arătându-ne şi noua cu degetul un buştean putrezit şi acoperit cu muşchi de pamânt... Deodata am priceput ca nu putea fi

vorba de râme. De când mă trezisem simţeam un nod în gât, iar acum senzaţia devenise şi mai puternică. Mi s-a zbârlit parul pe ceafa şi am simţit cum mi se face pielea găinii pe mâini.

— Rich, stai aşa, ai grija...

Abia atunci a văzut şi el. Pe jumatate ascuns în spatele buşteanului, se vedea o gramăjoară de zdrenţe murdare.

Kenta o privea şi ea din spate, peste umarul meu. Rich a zâmbit nătâng şi mi-am dat seama ca şi el s-a speriat puţin.

— E, hai, Gen, nu te înmuia aşa! Nu-i decât o pereche de ciorapi gauriţi sau aşa ceva.

Dar n-aveau cum să fie nişte ciorapi, ghemul era prea mare. Mai degrabă o pelerină... sau o traista zvârlită din cine ştie ce motiv.

Rich s-a aplecat şi a luat un baţ mai lung. Ciorapi neciorapi, nu prea-i venea sa puna mâna pe ei. Tot dându-le târcoale, s-a apropiat gata sa împunga puţin gramajoara aia ciudata.

Strigătul Kentei ne-a făcut pe toţi să tresărim îngroziţi:

— Richard, stai! Lasa-l... E... of, e...

Am prins-o de braţ, s-o opresc sa se repeadă la zdrenţele alea:

— Ce e? Kenta, să n-o atingi, n-ai de unde să ştii...

Dar ea s-a smucit şi, pâna să fac eu vreo mişcare, s-a şi repezit spre buştean, a îngenunchcat şi a întins mâinile spre grămada aia murdară.

— Kenta, ce faci? o întreba Rich, dar îşi racea gura degeaba.

— Oh... suspină ea. E un trancanici! E un trancanici mort.

— Îhh! făcu Jamie. Adam are dreptate, sa nu pui mana pe el! Probabil că-i plin de viermi.

— Ba nu, e călduţ încă, uite! spuse Kenta ridicând corpul inert al trăncăniciului.

Ni-l arata cu ochii înlacrimaţi.

— Acuma, zău, Kenta, mormăi Rich cam stingherit, n-are rost să plângi. Asta-i viaţa în pădure, ce sa-i faci? Nu supravieţuiesc decât cei puternici. Întreaba-l şi pe Jamie, el ştie chestii de-astea. Probabil ca e la ordinea zilei în Padurea Larmei.

— Doar că...

Kenta înghiţi în sec, uitându-se la trupuşorul moale.

— Doar că seamănă aşa de bine cu Blue-bum!

A urmat o tăcere lunga şi grea. Ne uitam toţi la animaluţul mort din braţele Kentei.

Jamie a fost cel care a spus-o:

— Păi, chiar e Blue-bum. L-aş recunoaşte dintr-o mie. E chiar prietenul nostru, Blue-bum. Cine ştie ce grozavie i s-a întâmplat de-a murit aşa.

Blue-bum

Ma uitam la faptura aceea marunţică şi neînsufleţita. Nu puteam, nu voiam să cred ca-i adevarat. Un trancanici care arata la fel ca oricare altul. Plus ca în padure mişunau cete întregi de asemenea animaluţe care semanau cu maimuţele — indiferent ce-or fi fost ele înainte să bea din izvorul ce şoptea: *Cine bea din apa mea se va preface în trăncănici…*

Deci putea fi oricare dintre ei… nu?

Ma amageam şi o ştiam prea bine.

Iar el zacea în braţele Kentei, ca o jucarie veche, aruncata la gunoi. Blaniţa lui — cândva strălucitoare şi matasoasa — era încâlcită şi îmbâcsită cu praf şi ceva ce parea sânge închegat. Mutrişoara îi era încreţită toata, ca şi cum cineva ar fi stors viaţa din el.

Rich spunea ceva, dar vocea lui părea îndepărtată.

— ... aşa că, daca ar fi într-adevar Blue-bum — şi eu unul nu prea cred sa fie —, atunci înseamna că el se afla în Pădurea Larmei când ne faceam griji că ar putea să ne vândă regelui Karazeel.

— Şi atunci nu Weevil l-a ajutat sa intre în programul calculatorului, zise Gen încet.

— Păi, şi-atunci cine să-l fi ajutat? obiectă Jamie. Că singuri n-aveau cum sa-şi dea seama... nici într-un milion de ani!

— V-am zis eu că nu ne-ar trada! scrâşni Kenta. Bietul de el, probabil că a încercat să se alăture celorlalte maimuţe şi a fost alungat şi atacat...

Vocea sa se frânse şi o lacrima cazu pe ghemotocul de blăniţă din jurul mutrişoarei.

— Asta dacă nu..., continuă Rich.

— Asta dacă nu ce? vru să ştie Kenta, care-l fulgeră cu privirea.

— Asta dacă nu i-a ajutat, totuşi, din cine ştie ce motiv. Adam, ştiu ca ţie niciodată nu prea ţi-a inspirat încredere băiatul asta. Poate că, odata ce şi-au terminat treaba cu el, l-au dat afara... şi el s-a întors aici.

— Nu i-ar fi ajutat! Poate la început, nu ştiu, pe când era încă Weevil... dar s-a schimbat. Ştii bine ca s-a schimbat! insistă Kenta printre sughiţuri. Doar s-a sacrificat ca noi să reuşim să scăpăm... sau ai uitat cumva?

— Ia staţi puţin, şopti Gen cu o expresie ciudată. Uitaţi-vă la el, dar uitaţi-vă bine. Uitaţi-va în ce hal e

şi... gândiţi-va ce înseamna asta. Da, e clar ca a fost atacat — omorât — de celelalte maimuţe. Totuşi unele lucruri, mai spuse ea şi apoi ezită... unele lucruri nu pot fi opera maimuţelor. la uitaţi-vă în ce stare îi sunt labele!

M-am uitat. Şi am simţit cum mă albesc la faţa. Avea pumnişorii strânşi, dar am descoperit îngrozit că şi braţele şi degetele erau răsucite într-un mod grotesc. Nu-mi puteam imagina cruzimea cu care îi deformaseră degetele, cum ajunseseră unghiile lui atât de încovoiate, ca şi cum cineva încercase sa le smulgă.

— L-au torturat, zise scurt Jamie. L-au torturat rau de tot, sa-l facă sa mărturisească.

— Şi blaniţa, mai spuse Gen. Îi lipsesc smocuri de blăniţă pe tot corpul, pe unde i le-au jumulit.

Ce-i drept, din blăniţa lucioasă a lui Blue-bum ramasese ceva jalnic, chel şi răpanos.

— Şi-apoi faţa... pâna şi acum i-a ramas întipărita durerea.

Şi aici avea dreptate. Aşa se explica de ce nu-l recunoscuserăm noi la început. Atât de schimonosită şi de ridată era mutrişoara lui brună, că părea mai batrân cu o suta de ani faţa de cum îl ştiam noi.

— Oricum nu mai contează, conchise Kenta. Orice ar fi facut sau n-ar fi facut el — şi indiferent din ce motive — acum s-a terminat.

— Şi noi ce facem? întrebă Richard sec.

Am înghiţit cu greu. Cineva trebuia să o spuna cu voce tare. Dar parcă-mi scoteam vorbele cu cleştele:

— O să-l îngropam. E tot ce mai putem face pentru el acum.

L-am privit pentru ultima oara. Era şi nu era Blue-bum. „Probabil că asta face moartea din noi toţi".

O lacrimă grea s-a rostogolit pe obrazul Kentei şi a picat pe faţa lui; apoi încă una.

Şi pe chipul lui mi s-a parut ca zaresc un fel de tresărire.

L-au înfăşat bine pe Blue-bum în pelerina Kentei, de nu i se mai vedea decât faţa. Ne-am adunat toţi la caldură, în jurul focului. Avea gura întredeschisa şi, când am pus mâna în dreptul ei, abia se simţea un suflu firav. Deşi nu deschisese ochii, înca nu murise. Totuşi, dupa câte puteam sa-mi dau seama, nici nu mai avea mult.

Chiar şi o singura picatură de viaţa ar însemna ca...

— Rich, dă-mi Poţiunea Tămăduirii! E la mine în rucsac, înfăşurată în şal. Hai, repede!

Nu mai rămăsese mult în sticluţa, dar poate ar fi fost destul pentru a salva un mic trăncanici.

Kenta a desfăcut puţin strânsoarea pelerinei care-l înfaşa şi l-a ţinut drept. Am simţit cum toţi ceilalţi se adunaseră în spatele meu şi-l priveau. Am înclinat sticluţa cu lichid sidefiu. Mai erau câteva picături, în caz că aveam nevoie. Aşteptam cu linguriţa pregatita, urmarind licarirea licorii argintii.

— Gata, Kenta, eşti pregatita?

În clipa aceea, pleoapele lui Blue-bum au tremurat şi apoi s-au dezlipit puţin. Ne-a privit ca prin ceaţă pe rând, parând că nu ne recunoaşte.

Kenta s-a aplecat deasupra lui şi i-a şoptit:

— Blue-bum, adica Weevil, suntem noi: Kenta Gen şi baieţii! Oh, Blue-bum, ce au putut sa-ţi faca' Hai, rezistă, te rog! Uite, avem şi Poţiunea Tama duirii. Doar să sorbi puţin şi o sa-ţi revii.

Sub ochii noştri, privirea a început sa i se limpezească şi de acum parea că ne recunoaşte. Iar daca mai aveam nevoie de vreo dovadă că este într-adevăr Blue-bum, am găsit-o chiar în zâmbetul lui şters. Dar deodata chipul i s-a schimonosit. În loc să deschidă gura, cum ne-am fi aşteptat, a strâns buzele şi mai tare... şi a întors capul într-o parte, cu ochii bine închişi, ca şi cum ar fi vrut să-şi refuze nu numai realitatea prezenţei noastre, ci şi pe aceea a tot ce-l înconjura.

— Ce-ai paţit? Nu înţelegi că noi suntem? Singura ta speranţă. Hai, bea puţin, de dragul meu, te rog, îl implora Kenta.

Mintea mea se învârtea ca un mosorel. Blue-bum ştia de poţiune şi de puterile ei. Să fi fost în locul lui, aş fi sorbit imediat fiecare picătura de care aveam parte. Iar el ştia sigur că e la un pas de moarte. Atunci de ce...

— *Tu chiar vrei să mori*? se tângui Kenta.

Deodata Gen s-a lăsat în genunchi alături de ea şi a întins braţele spre Blue-bum pentru prima oara.

— Bietul nostru prieten! Asta e, nu vedeţi? zise ea ridicând privirea spre noi, cu ochii înlacrimaţi. Într-adevar, asta vrea! El simte ca ne-a tradat. Oh, Blue-bum... am văzut ce ţi-au facut la mâini, am vazut cum te-au chinuit. N-ai avut de ales. Cine ar putea sa te condamne? Noi nu vrem sa ramânem fara tine, ar fi de neînchipuit. Bea poţiunea, te rog, de dragul nostru...

Încet de tot, Blue-bum s-a întors cu faţa spre noi. Deşi nu părea convins, a deschis ochii şi s-a uitat şovăitor de la unul la altul, ca şi cum n-avea curaj sa înfrunte ce ar fi putut descoperi pe chipurile noastre. Iar noi îl urmăream cu sufletul la gura.

În cele din urmă, s-a uitat şi la mine. O privire plină de căinţă, din care înţelegeai ce nici cuvintele n-ar fi grait-o mai bine: „Şi tu, Adam? Tu ce crezi? În sufletul tău mă poţi ierta... pentru tot ce-am făcut?"

M-am uitat adânc în ochii lui. Prin nu ştiu ce unghere ale minţii încă mă urmareau ecouri obsedante, dar le-am amuţit. Şi mi-am impus sa zâmbesc.

— Hai, Blue-bum, bea tot, ca un baiat cuminte, i-am spus ferm. Ce-a fost, a fost! Nu-ţi port pica, niciunul dintre noi nu-ţi poarta pică.

Bietul nostru prieten

Dacă ne imaginaseram cumva că poţiunea o sa-l prefacă pe Blue-bum în cel pe care-l ştiam noi, ne înşelaserăm. În câteva clipe era pe picioarele lui, se uita vioi de jur împrejur şi se îndopa cu mâncarea pe care i-o pregatiseră fetele, de parca nu mai mâncase nimic de un an. Toate rănile — tăieturi, muşcături, zdrelituri — se vindecaseră şi nu mai ramăsese nicio urma, dar a fost nevoie de o oră de muncă — başca săpun, prosop, toata sticla de apă a Kentei şi un pieptăn — ca sa arate iarăşi îngrijit.

Totuşi, poţiunea nu reuşise să şteargă complet urmele lăsate de experienţa prin care trecuse. Pe lângă faptul că era înfiorător de slab, cu blăniţa ca roasa de molii şi cu mâinile contorsionate, în ochii lui

vedeam ceva nou, ce nu mai observasem înainte. Privirea lui strălucitoare şi curioasă dispăruse complet. Îi luase locul o permanenta pândă tematoare, ca a unui câine vagabond, care nu ştie dincotro ar putea veni urmatorul şut. Partea cea mai trista era ca, de unde înainte se mişca lejer, facând salturi uimitoare, unduind şi zvâcnind printre copaci ca o maimuţica nebunatică, acum abia se târa, balabanindu-se.

Cu bagajele făcute, gata de plecare, eu şi Rich ne uitam tacuţi cum Jamie şi fetele se tot învârteau în jurul lui. După cum a ieşit la iveală, Jamie urmarea ceva foarte clar.

— Blue-bum, daca tot veni vorba, zise el ca într-o doară, în timp ce-i ţesala codiţa, ce mai pun la cale amicii Karazeel şi Evor? Şi mai ales pentru când? Că ne-ar fi de mare ajutor să ştim şi ar putea fi şi modul tău de a ne mulţumi pentru...

Dar maimuţa a început să faca gălăgie. De îndată ce a auzit numele lui Karazeel şi al lui Evor, Blue-bum s-a ghemuit de parca l-ar fi plesnit cineva. Iar acum tremura şi se dădea cu spatele înapoi, sucindu-se nevricos pe dosul lui albastru, pâna când Jamie l-a apucat bine de coada şi l-a facut să stea locului.

În clipa în care a văzut că ne uitam spre ei, Jamie i-a dat drumul şi s-a înroşit până în vârfurile urechilor.

— Scuze, mormăi el. Voiam doar...

Kenta i-a tăiat vorba:

— Păi sa nu mai vrei! Nici nu ne putem imagina prin ce-a trecut bietul Blue-bum. Nu-i drept să-i ceri acum să retraiasca momentele alea de groază.

Blue-bum s-a dus la ea, şchiopatând, şi s-a agăţat de piciorul ei, ca şi cum ar fi vrut să-i ceară ajutorul. Ea l-a luat în braţe, protectoare, şi l-a fulgerat cu privirea pe Jamie. Eu şi Rich ne-am uitat unul la celălalt. La drept vorbind, şi eu avusesem aceeaşi idee ca şi Jamie, doar ca ma gândeam să-i las lui Blue-bum un scurt ragaz, sa-şi mai revină, înainte sa îl interoghez ca lumea. După figura lui Rich, mi-am dat seama ca şi el îşi pusese în minte cam acelaşi lucru. Dar uite că Jamie a dat-o-n bară... daca o fi fost vreo minge de dat în bară în toată chestia asta. Blue-bum putea să scoată tot felul de zgomote: să geamă, să ţipe, să chiăie, sa măcăne, adica orice, mai puţin să vorbeasca, aşa că tot ce-am fi putut noi spera era să-i pregătim un chestionar de vreo douăzeci de întrebări la care sa raspunda cu „da" sau „nu".

Acum puteam sa ne luam adio şi de la planul asta!

În cele din urmă, s-a făcut prânzul cel mare până am reuşit noi să ne urnim la drum. Kenta, care îşi luase în serios rolul de asistentă principală, îl înfaşase cu pelerina ei şi-l ţinea în braţe ca pe un bebeluş. Iar Blue-bum se culcuşise confortabil, cu capşorul scos afara, privind — cam prea încântat, aş zice — cum noi, ceilalţi, împărţeam bagajul Kentei ca sa i-l cărăm.

— Trebuie sa recuperam timpul pierdut, bombani Rich, în timp ce ne puneam în cârca bagajele devenite mai mari şi mai grele.

Ma încerca o senzaţie ciudata — o emoţie, o nelinişte care-mi sporea bătaile inimii —, ca atunci când ştii că o să întârzii rău la şcoala.

— Mai bine nu mai fi aşa morocanos, spuse Gen iritata, scuturându-şi pletele blonde. Aşa-s barbaţii, nu suporta sa vadă ca şi alţii au parte de atenţie. Hai, Kenta, mergem noi în faţa şi daca voi, baieţii, puteţi să ţineţi pasul, o să ma declar impresionată!

Zis şi facut, ea şi Kenta au marit pasul, într-un ritm de care eram sigur ca o sa le epuizeze într-o ora. Jamie se rostogolea şi el pe lângă fete, aruncând din când în când catre mine şi Rich câte un:

— Hai, domnişoarelor!

În scurt timp padurea a ramas în urmă şi am început sa urcam uşor-uşor muntele. În faţa noastra, departe, abia se vedeau Jamie şi fetele, înaintând cu ultimele puteri.

Noi mai veniseram pe aici o dată, toamna, când din cauza ceţei abia vedeam cărarea. Acum însa ardea soarele, simţeam cum mă bronzez pe ceafă şi cum, sub rucsac, bluza mi se lipea de spatele transpirat.

În urma mea, Rich gâfâia şi sufla din greu. În faţă se înălţau şirag dealuri verzi-cenuşii, iar la orizont se zareau crestele abrupte. M-am oprit să-l aştept pe Rich; cât ma prefăceam că admiram priveliştea, mi-am mai tras şi eu sufletul.

Munţii se ridicau în stânga şi-n dreapta; la est, culmile se domoleau în linia blânda a câmpiilor liliachii cu pâlcuri de padure şi se sfârşeau cu stralucirea îndepărtata a mării. În partea cealalta se întindea lanţul muntos principal, nord-sud, faţă de care deluşorul nostru era mic şi prapadit. Soarele după-amiezii cobora încet spre spinarea zimţata a muntelui, iar, în lumina razelor sale piezişe, vaile deveneau semitransparente ca nişte marame.

Rich a ajuns lânga mine şi şi-a şters fruntea cu mâneca.

— Data trecuta nu era aşa greu drumul ăsta, zise el după ce şi-a mai tras răsuflarea, tu ce zici?

M-am uitat în urmă. Ce-i drept, părea mai abrupt. Pe ici, pe colo, din cauza alunecarilor, devenise şi mai păcătos, pe pantele mai mici. Nu-mi aduceam aminte nici sa fi fost înainte tot pietrişul ăsta zdrumicat şi alunecos, plus că pe cărare mai crescuseră tufe şi iarba.

Dar mai era ceva. Înainte, simţisem tot drumul un fior, ca o furnicatura pe şira spinării, senzaţia că în orice moment putea sa se iveasca din spate careva. Şi pe bună dreptate: doar era drumul pe care treceau carele între Arakesh şi Shakesh, fortificaţia regelui Karazeel. Acum nu mai aveam senzaţia asta. Cât vedeai cu ochii, în urma noastra, pâna la Padurea Larmei, era pustiu. Şi simţeam până în măduva oaselor că aşa va rămâne.

Am ridicat din umeri, încercând să-i zâmbesc.

— Se poate. O fi şi din cauza căldurii. Oricum ai da-o, nu există vreme perfecta sa urci ditamai muntele, nu?

Şi-am pornit din nou la drum, de data asta cu Rich în frunte, eu încheind coloana. Un gând nu-mi dadea pace şi mă apăsa mai tare decât greutatea din spate.

— Rich, am început eu cam nesigur pe mine, ţie cum ţi se pare Weevil? Blue-bum, vreau sa zic.

— Cum adică, cum să mi se pară? facu el încruntat. Pai, cred că a trecut prin multe, bietul de el. Dar o să-şi revină. Nici nu se poate altfel, cocoloşit cum e.

Am mai făcut câţiva paşi în tacere.

— De ce? Ţie cum ţi se pare?

Nu-mi venea să spun. „Altfel." Doar ştiam amândoi că e altfel, era evident, dureros de evident. Şi ştiam şi ce-ar zice Rich dacă aş fi încercat să-i descriu senzaţia ciudată pe care o aveam.

„Ai grija să nu te auda Kenta", ar fi fost raspunsul lui. „Adam, să fim serioşi, ţie niciodată nu ţi-a fost prea simpatic. Bietul nostru prieten."

Dar nu era adevarat. Mie-mi fusese simpatic din clipa în care ne-am trezit că i-a crescut o coadă din dosul lui albastru. Mi-a fost simpatic din clipa în care nu m-a mai urmarit şi a devenit haios şi vesel şi plin de energie. Acum nu mai găseam nici urmă din felul lui de-a fi, cel puţin deocamdata, şi nu din cauza lui. Şi-atunci, ce nu-mi ajungea? Oare să fiu eu genul de tip care nu poate sa-i ierte altuia ca a făcut ce-aş fi făcut şi eu dacă aş fi fost în locul lui?

Am dat cu piciorul într-o piatra şi m-am uitat cum sare din loc în loc pe marginea drumului, rotindu-se în aer pâna disparu înghiţita de prapastie.

Spre surprinderea mea, Rich tot mai aştepta un raspuns:

— Da, am mormait eu. Se pare ca i-a fost tare greu. Bietul nostru prieten!

Glugile pustii

În scurt timp, eu şi Rich i-am ajuns din urmă pe Jamie şi pe fete. Eram împreună când, în sfârşit, spre seară, am urcat — pentru a nu ştiu câta oară — pe „vârful" muntelui. De data asta, în faţa noastră se întindea cerul alburiu, ca o coaja de ou sparta pe linia zimţată a crestelor.

De aici înainte, drumul era mai neted şi unduia leneş printr-o curmatură înainte de a se afunda în vaile cu grohotiş şi să dispară în Pasul Draken. În stânga noastră se vedeau nişte căsuţe mititele, ghemuite în umbra crestelor ce se înalţau de o parte şi de alta, şi-n spatele lor se întindea, ca un fundal verde, o pădure de brazi.

Drakendale.

Un drumeag se desprindea de carare şi o lua la stânga, spre sat.

— Bun, zise Rich. Am ajuns. Şi acum ce facem?

— Păi, poate găsim un sătean mai prietenos şi intram în vorba cu el, spuse Jamie, fără să pară nici el prea convins. Îl întrebam de unde vine numele satului, chestii de-astea.

— Problema e ca nu prea vad sateni, nici prietenoşi, nici neprietenoşi, spuse Rich.

Şi avea dreptate, nu se vedea niciun suflet... iar casele acelea părasite nu-ţi dădeau deloc sentimentul ca ai fi bine-venit. Din vreo două hornuri se înalţau fuioare de fum. Altminteri, nu era niciun alt semn de viaţa. „Uite ca am ajuns în sfârşit şi aici", mi-am zis eu, chinuit de gândul ca rostul venirii noastre nu-mi mai părea aşa clar. Oare chiar să fi bătut noi atâta drum doar pentru ca doua versuri din poezie sugerau că prinţul Zefir s-ar ascunde în ochii unui dragon... şi cuvântul „draken" fusese confundat cu „dragon" de nimeni altul decât de mine, cel mai jalnic cititor din toate timpurile?

Împrăştiaţi care încotro, ne-am apropiat de sat şi am descoperit că la unele ferestre strălucea câte o luminiţa — o lumânare sau poate focul la care satenii găteau. Majoritatea caselor — care sa fi fost maximum 12 la numar — se aflau în jurul a ceva ce-mi imaginam că trebuie să fie pajiştea satului, daca-i puteam spune aşa. De fapt, o bucată de pământ cu smocuri de iarba maronie şi colţuri de piatra. În mijlocul ei se înălţa un pom noduros cu doar câteva

frunze, uscate. Alaturi, dintr-o pompa manuala ruginita picura apa într-o troaca de piatra.

Unele dintre clădiri erau evident locuinţe propriu-zise, cu forma lor dreptunghiulara şi o uşiţa nu prea înaltă, cu ferestre mohorâte de o parte şi de alta. Când am trecut pe lângă prima casa, am simţit înfiorat că ne urmăreşte cineva cu privirea. Am mers mai departe, rezistând ispitei de a ma uita în urma. Şi am luat-o pe lânga uşile duble ale unei fierarii, pe lângă lespezile înnegrite de funingine, pe lânga cuptorul rece şi nicovala tacuta... Am trecut şi pe lângă nişte grajduri darăpănate dintr-o curte părasita. Alături era o casa cu doua etaje, şubredă ca vai de ea, cu o placuţa agăţată într-un cui ruginit, deasupra uşii. Placuţa se legăna în vânt, scârţâind ciudat, ca nişte articulaţii îmbatrânite sau ca sunetul îndepărtat al unui fierastrau: sus şi jos, înainte şi înapoi.

Gluga pustie.

— Ce fel de gluga?! întreba Rich în şoaptă.

— Şşşş! şuieră Gen.

— Goala pe dinauntru, uită-te la desenul de pe plăcuţă, suflă Jamie.

M-am uitat. Palida ca o stafie, s-a înfiripat imaginea decolorată a unei... glugi cenuşii dinauntrul căreia nu te privea un chip, ci neantul.

„Gluga pustie". M-a trecut un fior pe şira spinării. Asta simţisem — şi nu doar eu, ci şi ceilalţi — când am luat-o pe drumeagul ce ducea spre sat. Colcăia de Cei-fără-chip. Acum nu erau aici, altfel n-ar fi trecut mult până sa aflăm. Simţeam mai degraba o umbra a

prezenţei lor... miasma raului pe care o lăsau în urma.

— Mie nu-mi place locul ăsta, şopti Gen cu voce tremurată, uitându-se speriată în toate părţile.

Dupa figurile lor, îmi dădeam seama că şi ceilalţi îi împartaşeau aceasta senzaţie. După atâta amar de drum ajunseseram în sfârşit aici...

— E, hai, fiţi optimişti, le-am spus eu mai înviorat. Plăcuţa aia înseamnă doua lucruri: ori e un magazin naş cu haine, ori e un han. Şi cred că ştiu care e răspunsul corect, am spus scotocindu-mă prin buzunare.

Am scos unul dintre galbeni, l-am aruncat în aer şi l-am prins.

— De data asta platim şi gata. Care vrea o masa caldă? Gătită cu tot dichisul, nu la focul de tabără. Ba poate o să avem parte şi de un pat, să înnoptăm ca lumea. Eu zic să intram şi mai departe vedem noi.

Au fost de acord, dar fara mare tragere de inima. Trebuia să căscam bine ochii şi să ciulim urechile, sa nu scoatem nicio vorbă în plus şi, mai cu seamă, daca ne venea vreo idee, trebuia să ne asigurăm că şi ceilalţi ne susţin.

— Adam, eu zic sa vorbeşti tu, spuse Jamie privindu-l cu subînţeles pe Rich. Tu pari cel mai mare, dar chestia e ca tu vorbeşti şi cel mai puţin.

Parca trecuse o veşnicie de la episodul vizitei la Drojdia Berarului, unde Rich şi-a intrat în rol mai mult decât trebuia; dar oricât timp trecuse, nu uitaseram niciunul care au fost urmările.

— Kenta, n-ar fi rau să-l ţii pe Blue-bum mai ferit de ochii lumii, replică Rich zâmbitor. S-ar putea ca oamenii locului să nu se dea în vânt după animalele de companie.

Gălăgia indignată ce răzbătea din străfundurile cocoloşului aflat în braţele fetei ne-a făcut pe toţi să zâmbim, chiar şi pe Gen. Mi-am potrivit binişor gluga mai pe ochi şi m-am uitat dacă şi ceilalţi au făcut la fel. Apoi, am tras aer în piept, am deschis uşa şi am intrat.

Ne-am pomenit într-o încăpere plină de fum, luminată de câteva lămpi agăţate pe tavan — tavan care era foarte jos. Focul ardea mocnit în capătul celălalt al încăperii. Am mai făcut un pas pe lespezile ce ţineau loc de podea. Dintre cele şase mese, la cea mai aproape de foc stăteau trei bărbaţi aspri, bărboşi, cu pielea smeadă. Lângă noi, la perete, se afla o masă lungă de lemn; pe ea se găseau nişte butoiaşe cu cercuri de fier, în care am socotit că trebuie să fie bere sau vin, nişte ulcioare, cupe şi nişte sticle cam prăfuite. La tejgheaua de lemn stăteau doi bărbaţi şi, în spatele ei, un altul, cu un şorţ pătat care vreodată o fi fost alb şi curat. Hangiul.

Când am intrat noi, s-a făcut linişte. Toate capetele s-au întors alene spre noi şi pe fiecare chip am citit acelaşi lucru: neîncredere şi ostilitate. Mi-am tras şi eu o figură încruntată. Instinctul îmi spunea că n-aş avea nimic de câştigat cu manierele elegante pe care ni le propovăduia Directoarea de la Highgate, sa ne fi aliniat toţi şi să venim cu băscuţa în mâna ca

nişte puştani şi sa cerem o favoare. Nu i-am bagat în seamă pe cei de la mese şi m-am dus fără grabă spre o masa lânga geam, am dat jos bagajul din spate, m-am aşezat cu faţa la incapere şi le-am făcut semn şi celorlalţi să se aşeze lânga mine.

— Adam! şuieră Jamie cu ochii bulbucaţi de indignare. Nu poţi să intri aşa, e nepoliticos! Ar trebui să...

— Ce-ar trebui? i-am tăiat-o cu o uitătura aspra, tipică pentru Karazan. Ăsta-i han, nu? Sa vină hangiul la noi.

Într-adevar, dupa ce a şuşotit ceva cu tovarăşii lui, hangiul s-a apropiat de noi, cam pieziş şi numai primitor nu parea.

— Da? mârâi el. Voi ce vreţi?

— Mâncare şi paturi pentru noaptea asta, am mârâit la rândul meu, aruncând cu zgomot galbenul pe masă.

Nu puteam decât să sper că o sa ne ajunga. Ochii hangiului neîncrezător au urmarit banul sunator, îngustaţi ca nişte lame... ca deodată să-i caşte într-o expresie atât de uimita, că te umfla râsul. Ramasese chiar cu gura căscată.

Pe faţa lui citeam acum un amestec de viclenie şi lăcomie.

— Multe solare au trecut de când n-am mai vazut o coroana de aur prin parţile astea... mai ales în mâinile cuiva aşa tânăr. De unde îl ai?

„Hai că începe sa ne descoasa", mi-am zis. „Dar un lucru-i sigur, banii ăştia ne-ajung cu vârf şi îndesat."

Tacerea încordata a celor din camera şi bunul-simţ m-au încredinţat că cea mai buna soluţie e sa raspund la cât mai puţine întrebari. M-am uitat în ochii lui ca de la egal la egal.

— Mâncare şi o odaie, am zis.

Lungă a fost clipa cât toate privirile au stat aţintite asupra mea, socotind şi cântărind. Iar când şi-au luat ochii de la mine, s-au uitat toţi la galbenul de pe masa. Ramăsese între noi pe masa de lemn, grosolana şi plina de crapături, stralucind ca luminat de ceva launtric, cu profilul semeţ al regelui ce scruta neînfricat veşnicia. În momentul acela am simţit ca aş vrea sa nu fiu nevoit să ma despart de galbenul ăsta. Îmi doream cu ardoare să-l păstrez, mai mult decât orice mâncare, pat bun sau somn tihnit.

Dar cel mai mult îmi doream să aflu adevarul, sa descopar ce s-a petrecut cu Zane şi Zaronel; sa-l gasesc pe Zefir, nu numai pentru a salva lumea noastră, ci şi să îndrepte nedreptatea ce li se făcuse lor şi tuturor celor din Karazan.

— Adam, cere şi ceva de baut, şuiera Jamie. Ceva fierbinte, o ciocolata calda, ceva...

M-am uitat la prietenii mei: istoviţi, jigariţi, speriaţi... înseninaţi în sfârşit de o rază de speranţa. Am împins galbenul catre hangiu.

— Şi ceva cald de băut.

N-a trecut mult şi o femeie cam neîngrijita, cu părul creţ, a venit balabanindu-se din bucatarie cu o tava plina. Dupa înca doua ture, masa noastra gemea de bunătaţi — o pâine mare de casa, cu o coajă

neagră şi crocanta, o roată de brânza de culoare chihlimbarului, fărâmicioasa şi cu miros iute; cinci castronaşe cu o mâncare de legume înăbuşite, cu un sos ce mirosea grozav şi câte o bucata de carne fragedă, care se desprindea de pe os.

La ultimul drum ne-a adus şi „ciocolata calda": nişte căni de cositor pline ochi cu o băutură rubinie. Aburii ei îmi dadeau târcoale şi trecând de nările fremătătoare îmi intrau direct în sânge, cu un gust dulce-amarui. Avea gust de struguri şi mirodenii, şi caldura ei ma cotropea pâna în vârfurile degetelor, ca un val catifelat.

— Aşa ceva aş putea sa beau toată noaptea, zise Jamie sorbind şi ultima picatură şi râgâind.

Nu-i trebuise mult timp bauturii sa-l înveseleasca.

— Poate ar fi fost mai bine să nu bei deloc, i-am răspuns facându-i cu ochiul lui Rich. Iar acum, dacă am terminat cu masa, eu zic ca ar trebui să ne căutăm odaia şi să tragem un somn bun.

Simţeam eu ca, în curând, gazda noastră o să-şi faca de lucru pe la masa noastra şi o sa vrea sa mai sporovaim puţin — acum ar fi găsit mai multe limbi dezlegate de licoarea pe care ne-o servise.

Într-adevar, deja îl vedeam cum se îndreaptă spre noi, ştergând câte o masă ca sa se apropie neobservat.

M-am scuturat sa-mi treacă puţin euforia, m-am îndreptat în scaun şi l-am interceptat:

— Cred că ai uitat ceva, i-am şoptit încet.

— Ce sa fi uitat? tuna el. Nu ştiu ce vrei să spui...

— Eu cred că ştii, i-am răspuns pe un ton egal, întinzând palma.

— A, da, sigur...

S-a repezit la tejghea şi a facut galăgie, foindu-se prin spatele ei. În cele din urma a scos la iveală o punguţă cu şireturi, a scos câteva monede şi mi le-a numărat în palmă.

Puteau sa fie şi aur, şi fise fara valoare de la jocurile pentru copii, oricum nu m-aş fi priceput. M-am uitat la ele încruntat, prefacându-ma ca verific atent cât mi-a dat înainte să bag restul în buzunar. De multe, erau multe. Şi, chiar daca încerca sa ne traga pe sfoară — ceea ce n-aveam nicio îndoială că ar fi făcut-o, dacă ar fi ştiut că poate scapa, ajutat şi de puterile băuturii rubinii —, după câte îmi dadeam seama, nu aveam nevoie să mă despart de cea de-a doua coroană prea curând.

În clipa aceea s-a crapat o uşă în spatele meu şi am simţit o adiere rece pe ceafă. M-am rasucit şi toate spaimele alungate de căldură şi de mâncarea buna m-au năpădit din nou. Dar nu era decât un batrân venit sa bea o ulcică de vin, sa-şi mai alunge frigul din oase. S-a strecurat înăuntru şi a închis uşa în urma lui. Eu m-am întors cu faţa la masă şi încercam sa-i conving pe ceilalţi sa ne urnească, în timp ce îl urmaream pe bătrân cu coada ochiului. Avea ceva ciudat omul ăsta...

La masă, Kenta le şoptea celorlalţi ceva cu multa însufleţire:

— Ba el e, va spun eu ca-i el! L-aş recunoaşte oricând şi oriunde!

Iar ei se uitau când la ea, când la batrânul care se retrăsese în colţul celalalt, lângă foc, şi trăgea de un fular de lână încolacit la gât. Până şi Blue-bum îşi iţise capul iscoditor, din rucsacul Kentei, cu ochii mari şi ţinând într-o labuţa o bucăţica de brânza ciugulită pe jumatate.

— Aţi uitat? *Drakendale*! şopti Kenta cu ochii stralucitori, îmbujorându-se.

Rich se foi puţin, stingherit.

— Kenta, vezi-ţi de treaba! spuse el pe un ton ce spera să o calmeze. Cam toţi bătrânii arată la fel, mai ales daca-i vezi încotoşmanaţi aşa. Plus că a trecut o groază de timp de atunci...

— Richard, nu-mi spune mie ce să cred! sari ea, amintindu-mi de ieşirile lui Gen. Ştiu foarte bine când am dreptate! N-ai cum să mă opreşti!

Tocmai dadeam s-o întreb „De la ce să te oprească?" — dar prea târziu.

Cu gura cascata, am urmarit-o — şi eu, şi ceilalţi prieteni — cum traverseaza ţanţoş camera, se trânteşte fix pe banca de lângă el şi începe să turuie, zâmbindu-i moşului încruntat, de parca-şi reîntâlnea dupa multa vreme bunelul.

Ashling

— Cu asta ne-am lamurit şi cum e cu întrebatul celorlalţi, în caz ca-ţi vine vreo idee, mormăi Rich.

Lucrurile se întâmplau prea repede. Adică ce-o facuse pe Kenta să creadă că l-a recunoscut pe batrân? Ca doar nu aveam o gramada de cunoştinţe în Karazan; din câte îmi aduceam aminte, noi nu ştiam decât un bătrân pe-aici, pe Meirion. Şi clar că nu de el era vorba.

— Eu nu înţeleg, le-am spus. Pai cine-şi închipuie ea…

— Las' că-ţi spune personal, uite-o că vine, zise Rich rânjind.

La masa de lânga cămin, bătrânelul se ridicase iar în picioare, cu fularul uitat într-o mână. Ne privea cu

o expresie ciudata. La bar, hangiul şi amicii lui urmăreau scena cu un interes nedisimulat.

Kenta se strecura printre mese bălmăjind fără nicio grijă spre noi, de la câţiva paşi:

— Chiar el e! Ştiam eu! Danon din Drakendale, aşa-l cheamă! Adam, sigur îţi aminteşti de el, este sarmanul care avea o fetiţa bolnava!

Cum să nu-mi amintesc de el? Batrânelul care tragea din greu de o roaba în sala mare a templului sfânt din Arakesh... care a căzut în genunchi înaintea dregătorului sănătaţii, implorându-l să-i dea din poţiunea magică pentru a-i salva viaţa fiicei lui... şi gramăjoara de sub păturica tocita, o moviliţă mica şi fără vlagă. Îmi aminteam şi cuvintele lui: „Ne-am îndatorat la toate neamurile mai apropiate şi mai îndepărtate, am vândut tot ce-am avut şi-am rămas doar cu streaşina sub care sa dormim, numai ca să strângem bani pentru poţiunea care să o tămăduiască". Şi tot n-au fost de ajuns. L-au alungat fara sa-i dea absolut nimic.

— ... o cheama Ashling şi încă mai traieşte — adică nici vie, nici moarta — şi i-am spus ca-l putem ajuta. Să nu vă aud că nu!

— Păi Kenta..., începu Jamie.

— Păi ce? îi curmă ea vorba şi vedeam cum îi sticlesc ochii. James Fitzpatrick, vrei cumva să-mi spui că ai o reţinere sa-i dai lui Ashling ce ne-a mai rămas din Poţiunea Tamaduirii?

Jamie s-a înroşit şi, cu ochii în pământ, se foia de pe un picior pe celălalt.

— E, nu-i vorba de asta. Numai ca...

— Numai că ce?

— Numai că... mă rog, în Karazan te pasc pericole la tot pasul. Şi... s-ar putea să mai avem şi noi nevoie.

— Kenta, Jamie are dreptate, interveni şi Rich, pe un ton scazut. Trebuie să te calmezi puţin şi sa vezi lucrurile logic. Îmi pare rău pentru moşulica, tuturor ne pare rău. Dar nu e problema noastra. I-am dat din poţiune lui Blue-bum pentru că... ma rog, pentru că el e de-ai noştri. Nu avem cum sa-i servim şi pe toţi necunoscuţii care ne ies în cale. Jamie are dreptate, daca o sa mai avem şi noi nevoie dupa ce ramânem fără ea?

Kenta s-a aşezat pe scaun, atât de lent, încât ai fi zis că-i data cu încetinitorul. S-a uitat la Rich, apoi la Jamie şi iarăşi la Rich.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie, şuiera şi Gen, furioasa. Voi, baieţii, sunteţi incredibil de egoişti! Poate aţi uitat cum ne simţeam când l-am văzut pe bietul batrân tragând din greu de roabă, când ieşea din templu, cu lacrimile şiroind pe obraz? Aş fi dat orice sa-l pot ajuta, iar pe atunci credeam ca şi voi simţeaţi acelaşi lucru. Iar acum, când avem într-adevăr posibilitatea sa o facem... Nu-mi vine să cred!

— Gen, linişteşte-te! încercă Rich să o calmeze, uitându-se îngrijorat la pumnii ei încleştaţi. Nu am spus că...

— Şi nu ne mai spune tu sa ne liniştim! se rasti ea. Dacă nu *asta* ai spus, atunci ce?

— Doar ca trebuie sa ne gândim bine, morm[illegible] Rich necăjit.

— Iar tu, Kenta, nu aveai niciun drept sa-i promiţi ca-i dam poţiunea fara să ne consulţi şi pe noi [illegible] dojeni Jamie. Acum cine o sa-i mai explice că nu [illegible] poate, după ce şi-a facut speranţe?

Ne-am uitat toţi spre Danon. Rămăsese în picioare, cu umerii lasaţi, cu ochii în podea şi fularul vechi răsucit în mâini. Se vedea că încercase sa nu asculte ce vorbim, dar, dupa expresia de pe chipul lui, auzise tot.

— Eu zic să votam, spuse Jamie într-un sfârşit părând sa cedeze. Nu uitaţi că este vorba despre. despre mult mai mult decât viaţa unui copil, continuă el în şoaptă, cu toate că ea însăşi este foarte importanta. Suntem în misiune, toţi suntem conştienţi de lucrul asta, şi avem nevoie de orice atu posibil. Kenta, îmi pare tare, ţare rau, dar eu votez să pastrăm ce ne-a mai ramas din poţiune pentru noi, pentru orice eventualitate.

— Şi eu la fel, spuse Rich sec.

— Kenta, eu sunt de partea ta, şopti Gen, prinzând-o de mâna. Adam, se pare ca votul tau e decisiv.

Mă uitam în gol spre masa noastra. Era adevărat ce zisesera baieţii. Daca unul dintre noi va avea un accident — cum s-a întâmplat cu Jamie — şi ramâneam fara poţiune... ce ne făceam? Judecata mea îmi spunea ca, la câte erau în joc, am fi nebuni să renunţam la un atu atât de preţios.

Atunci, mi-au rasunat în minte vorbele lui Q, sfatul pe care ni-l daduse cu multa vreme în urmă, când ne aflam la Quested Court şi ne pregateam pentru prima noastră calatorie în Karazan: „Rostul multor lucruri poate fi tainic şi abia mai târziu va ieşi la iveală".

Mintea îmi spunea să votez cu baieţii, dar inima îmi şoptea altceva.

Am ridicat încet fruntea din pământ, trăgând aer în piept să răspund ceva, deşi încă nu ştiam ce.

Dar batrânul plecase.

Fără sa mai stau pe gânduri, am sărit în picioare şi am traversat camera, conştientizând vag ca în urma mea ceilalţi trageau de scaune să vina dupa mine. Am dat uşa de perete şi m-am repezit afara, uitându-ma în toate parţile fara să reuşesc sa vad mare lucru. Se lăsase noaptea; în zare, peste vârfurile brazilor, strălucea o semiluna subţire. Cerul zornaia de stele şi parca vazduhul tot crăpa de frig; undeva, departe, vântul gemea printre stânci.

Bătrânul nu era de găsit.

Apoi, am vazut puţina lumină, când s-a strecurat încetişor într-o casa, ultima. În câţiva paşi am ajuns acolo şi am ciocănit în lemnul uşii butucănoase. O dată, de două ori, şi am aşteptat.

Din spate, am simţit cum cineva ma ia de mână şi o strânge, încurajator.

Uşa s-a deschis.

Ashling zacea nemişcată într-un pat scund pe rotiţe, într-un colţişor al cămăruţei. Prima oară abia dacă văzusem în roaba o grămăjoara despre care ştiam că e un copilaş învelit. Acum am descoperit că era o fetiţa adevărata, cam de vârsta lui Hannah. Feţişoara ei ar fi fost dragalaşă, dacă n-ar fi avut acea inexpresivitate stranie, aproape înspaimântătoare. Livida, fara vlaga, ca o pată cenuşie sub parul negru şi ciufulit, ai fi putut crede ca dormea, dar încremenirea ei nu semana deloc a somn. Cu trupul se afla printre noi, dar spiritul ei era departe.

— Aşa e din ziua în care a cazut bolnava, şopti Danon. Nu pare să se trezească, nu se mişcă deloc. Şi-au trecut multe luni-pline de-atunci.

Mama ei statea la capul patului şi nu-şi dezlipea ochii de la chipul fetiţei ei. Ţinea mâinile strânse în poala, iar pe faţa-i brazdată de griji şi înnegurată de durere, domnea o rabdare sfâşietor de neputincioasa. Chiar şi când i-a spus Danon de ce am venit noi, expresia ei a ramas aceeaşi. A clatinat din cap şi apoi a întins mâna sa-i aşeze fetiţei parul pe frunte.

— A obosit sa spere, murmură Danon, nici nu mai cutează sa nadăjduiască.

Am mângâiat-o pe obrazul palid, dar fetiţa era rece ca gheaţa. „Trebuie sa te întorci. Oricât ai fi de departe şi oricât de multa vreme a trecut de când ai plecat în călătoria asta grea."

Am scos şalul şi l-am desfacut încet. Sticluţa de cristal strălucea în lumina blânda a lumânarii. Am ridicat-o şi m-am uitat la poţiune: un lichid sidefiu în care sclipea făgaduinţa unui nou început.

Am îngenuncheat lânga mama şi, cu blândeţe, i-am desfăcut mâinile încleştate. Erau uscate, aspre şi foarte reci. I-am pus sticluţa în palma, i-am strâns degetele în jurul ei... şi am simţit cum fiorul lucrului fermecat trece şi el la ea.

A făcut ochii mari, parând sa-şi revina în simţiri, ca după un somn lung. A întors capul, încet, foarte încet, şi m-a privit. M-am uitat şi eu drept în ochii ei şi am zarit prima licărire a speranţei şi apoi focul nădejdii.

M-am ridicat şi m-am uitat la amândoua preţ de câteva clipe. Câte zile şi câte nopţi vor fi petrecut ele aşa, mama şi copila, învaluite în lumina tacuta a lumânării? Dar lucrurile aveau sa se schimbe acum.

M-am întors şi i-am lasat aşa, facându-le semn şi celorlalţi sa ma urmeze afara, în noapte. Rich m-a ajuns imediat din urma şi ne întorceam toţi spre han.

— Ce atâta gargara că-i frumos sa faci pe bunul samaritean?! bombani el. Nu tu „mulţumesc", nu nimic, nici macar n-am vazut şi noi daca s-a rezolvat problema!

Nu i-am raspuns. De data asta, chiar ca nu aveam chef de fanfaronada şi bravada lui. Nu voiam decât să rămân puţin singur.

— Mergeţi voi înauntru, le-am spus celorlalţi în faţa hanului. Eu o sa mai...

Dar n-am putut să continui.

— Adam, vrei sa stau şi eu cu tine? s-a oferit timid Jamie. E târziu şi poate-i periculos...

I-am zâmbit şi am dat din cap că nu vreau. Când au intrat, lumina s-a revarsat câteva clipe în noapte şi, în cele din urma, am ramas singur.

Luna se ridicase pe cer, ca o seceră strălucitoare printre stelele argintii. Vântul se potolise în acea noapte liniştită. M-am dus până la copacul noduros şi uscat. Cu pelerina strânsă în jurul meu, sprijinit de trunchiul copacului, mă uitam pierdut la bolta cerului.

Şi cum ma uitam eu, un punct luminos a stralucit în întuneric, trasând pe cer o linie fina ca un fir de păr, ca imediat să piara în neant. Poate-i spiritul lui Ashling, care a ţâşnit dintre aştri, să se întoarca şi să redevină ea însăşi, un om în toată puterea cuvântului? Am zâmbit. Se vede treaba ca statusem prea mult în Karazan. Nu era decât o stea căzătoare. Mi-am adus aminte şi de steaua lui Zaronel şi darul prinţului Zane: „îţi poate îndeplini absolut orice dorinţă"...

Demult, într-o alta noapte, tot în Karazan, tot la lumina lunii, şi noi vorbiserăm despre ce ne-am dori fiecare cel mai mult, daca ni s-ar fi putut îndeplini o dorinţa. Şi fiecare spusese ceva, mai puţin eu. Ma întrebam daca pot să-mi pun acum o dorinţă la steaua căzatoare şi dacă s-ar îndeplini cu adevărat. Şi de-aş fi avut aceasta posibilitate, ce mi-aş dori? Nu ştiam. Uneori — ca acum — simţeam un dor straniu,

un dor ce parca-mi pârjolea sufletul, ca un gol mistuitor. Mi-aş fi pus dorinţa sa am parte de acel ceva care sa-mi aline dorul şi sa ma faca sa mă simt împlinit; problema era că nici măcar nu ştiam ce să fie acel ceva.

Ma uitam pierdut în locul unde disparuse steaua căzatoare, când am auzit foşnetul unor paşi ce se apropiau.

M-am întors imediat, cu sufletul la gura. O silueta întunecata, cu pelerina, venea spre mine. Şi ţinea ceva în mâna...

— Îmi pare rau daca te-am speriat cumva.

A trecut o fracţiune de secunda pâna i-am recunoscut vocea. Era bătrânul de la han, Danon. Glasul lui rasuna altfel, mai puternic, mai sigur pe el. Chiar fericit.

— Te-am văzut pe geam. Voiam să-ţi spun că... s-a trezit şi, deşi e foarte slabită, ne-a recunoscut şi ne-a zâmbit. Nu vom putea niciodată să va răsplatim, pe tine şi prietenii tai, pentru ceea ce ne-aţi dăruit.

— Din toată inima.

— Nu, lasa-mă sa-ţi spun. Nu numai pentru Ashling, ci şi pentru noi, acum exista o şansa, un viitor. Drakendale a devenit salaşul morţii. A trecut multa vreme de când n-a mai însemnat decât un popas pentru... pentru cei care călatoresc pe Drumul de Nord, spre Shakesh. Eu sunt tâmplar, chemarea mea e sa dezvalui lucruri frumoase din lemn, să scot la lumina formele sale tainice, cu dalta şi fierastraul.

Dar în toata vremea asta — şi multe solare au trecut de atunci, de când am intrat în slujba regelui Karazeel am facut şi am reparat vagoane, juguri, care... şi cuşti

— Şi ce s-a întâmplat?

— Pai, acum se zice ca fortăreaţa cea nouă a regelui e gata. Drumul asta nu mai e folosit, iar noi putem pleca. Mulţi dintre sateni au plecat deja, caci peste Drakendale s-a lasat o umbră ce întuneca inimile celor ce ramân aici. Pentru noi, cu Ashling aşa bolnava... nu se punea problema să razbim la un drum atât de lung şi greu. Dar acum, în câteva zile se va înzdraveni şi ea încât sa putem porni.

— Şi unde veţi pleca?

— În Arakesh, în portul Kaladar, cine ştie? Dar macar suntem liberi. Poftim, spuse el strecurându-mi ceva în mâna. E tare modest darul nostru, însa e tot ce avem de daruit.

M-am uitat în palma. Era o sticluţa mica şi de culoare închisa, cu dop.

— Va mulţumesc, am bâiguit eu.

Cu tot întunericul, îi vedeam expresia de pe chip, un fel de mândrie, ca şi cum ceea ce-mi daruia era mult mai preţios decât zisese, cel puţin pentru el avea o valoare mult mai mare.

— Dar ce este? am îndraznit eu să întreb.

— Eu îi spun ulei revelator. El dezvăluie textura tainică şi din lemnul cel mai obişnuit. Nu-l mai gaseşti altundeva în tot Karazanul, caci îl prepar din seva unui copac doar de mine ştiut, ce creşte în adâncurile padurilor din munţi.

— Păi... asta e...

Nu ştiam ce să spun. N-aveam idee la ce ne-ar putea folosi. Totuşi, după cum ar fi zis Hannah, gestul contează. Am scos dopul şi am adulmecat apreciativ. Mirosea ca brazii dupa ploaie — o mireasma proaspata, raşinoasa, aurie.

— Mmmm, e ceva cu totul deosebit. O sa-l preţuim cum se cuvine.

— Tare aş fi vrut sa va pot darui mai mult de atât. Dar acum...

S-a întors să plece.

— Danon, stai puţin... Mai e ceva.

Nu-mi venea să cred ca nu-mi trecuse prin minte mai devreme. Nu apucasem să-i consult pe ceilalţi, de fapt nici n-am avut când.

— Ştii cumva...

Scormoneam prin minte sa reuşesc sa întorc întrebarea în aşa fel, încât să para întâmplătoare, ca şi cum atunci mi-ar fi ieşit de pe buze.

— Ai idee dacă sunt cumva... ă... nişte dragoni pe aici? Adică nu neaparat un dragon adevarat, am adăugat amintindu-mi de teoria complicată a lui Jamie. Pur şi simplu ceva care... sa semene cu un dragon? Sau cu un „draken"?...

Simţeam cum îmi ard obrajii, ma înroşisem la faţa.

Danon mi-a aruncat o privire iscoditoare şi hâtră. Pentru o clipă, am fost sigur că m-a crezut dus cu pluta. Apoi a zâmbit ca şi cum i-aş fi raspuns deja la întrebarea lui nerostită.

— De, spuse el, recunosc ca m-am întrebat ce cauta niște drumeți așa tineri pe meleaguri așa îndepartate de casa lor. Bag de seama că ați plecat într-o expediție, sa cautați dragonul mitic de la care-și trag numele munții!

A râs, iar râsul lui rasuna ciudat, aproape ruginit ca și cum n-ar fi fost folosit multa vreme. Atunci mi-am dat seama ca nici nu era atât de batrân pe cat crezusem eu. Cu fața luminata de zâmbet, înalt și drept cum era, parea cu totul alt om decât sărmanul pe care-l întâlnisem la han cu o ora înainte.

— Ehe, de câte ori n-am cutreierat și eu munții aștia pe când eram copil, pornind pe urmele viselor trezite de poveștile depănate în jurul focului... dar asta a fost demult.

Inima mi-a tresărit.

— Deci și tu l-ai căutat? Și ai gasit vreodata ceva? l-am întrebat cu rasuflarea tăiată. Cel mai mic semn orice, cum ca ar fi un dram de adevăr dincolo de povești?

— Ba, zise el clatinând din cap. Deși din batrâni se povestește ca ar fi pe aici, în ținuturile dinspre mia zanoapte; ca dragonul doarme în pântecul muntelui. Se spune că de mai bine de cinci sute de solare doarme și nu se va trezi decât la venirea adevaratului...

S-a oprit brusc.

— Decât la venirea... am repetat eu, fara prea mare nadejde că va spune mai departe.

De fapt, mai mult nici nu trebuia banuiam ce urma sa spuna.

A clatinat din cap, zâmbind trist:

— Am spus destul.

— Dar crezi că e adevarata? Legenda dragonului, vreau sa spun.

— Asta nu pot şti. Ce ştiu e ca orice legenda dintru adevăr izvoraşte, că are un sâmbure de adevar, cum se spune.

— Şi dupa cât ai cutreierat, am continuat eu, după câte locuri ai văzut... sigur ştii munţii aştia mai bine decât aproape oricine. N-ai găsit, în cautarile tale, nici măcar ceva cât de cât promiţator?

A stat puţin pe gânduri, apoi a surâs.

— Multe ascunzişuri şi locuri tainice, fagaşe vechi şi râpi adânci sunt şi pe-aici, şi în munţii cei mari, de la apus. Dar, dintre toate locurile pe care le-am batut cu piciorul, cele mai mari speranţe mi le-au dat unele care-s departe, spre miazănoapte, şi cărora li se zice Peşterile de Pucioasa. Ocoliţi muntele şi mergeţi pe la poalele lui spre apus, n-aveţi cum să nu nimeriţi. E cale lungă, dar drumu-i drept şi simplu... şi munţii or sa va ocrotească.

— Sa ne ocrotească? Pai de cine?

— De cei ce umblă între Ţinutul Însorit şi Faţa Întunecată.

— Ce-i aia Faţa Întunecată?

— E partea cealalta a munţilor, zise el posomorât. Acolo e noua cetate întarita a regelui Karazeel, Fortăreaţa Arraz. Acum trebuie sa-mi iau rămas-bun. Mergeţi cu bine şi cele două luni să va fie călăuze...

M-a prins puţin de încheietura mâinii, apoi s-a întors şi a plecat. M-am uitat lung în urma lui. A mers repede şi pe când se pregătea să intre în casa l-am auzit — sau mi s-a părut că aud — „şi Zefir sa vă aibă în pază".

O cursă de-a-ndoaselea

— Nu v-am zis eu? spuse Richard victorios.

Stătea cu mâinile sub bărbie, întins pe patul de lângă geam din cămăruţa noastră de la mansardă.

— Vedeţi că până la urmă există? Mâine pornim la vânătoare de dragoni!

— Se pare totuşi că-i mult de mers, zise Gen. Am sentimentul ca de data asta suntem contracronometru şi ceasul tot ticăie, fără ca noi sa ştim când o să bată gongul, ca-n jocurile cu Omul Negru.

Kenta se strâmbă.

— Da, te înţeleg perfect. Noi trebuie să facem tot ce ne sta în putinţă, mai mult de atât n-avem cum. Noroc cu Adam, ca acum măcar ştim de unde să începem căutatul.

Jamie era singurul care deja se bagase în pat şi statea într-o râna, cu patura trasa pe cap şi ochii strânşi.

— Şşş, încerc şi eu sa adorm, tacu el.

— Eu, dimpotriva, încerc sa n-adorm, zise Gen rasucindu-se, cu ochii pironiţi în tavan. Prea s-au întâmplat multe azi, simt ca-mi vâjâie capul.

I-a aruncat o privire lui Rich, cu părul lui blond şi ciufulit, ce stralucea în lumina lunii ca un aur prafuit

— Adam, ia dă-i lui Richard jurnalul. Ne cram ponam atâta de partea cu dragonul ca uităm de restul poeziei şi de „glasul trecutului". Vreau să aflu ce s-a mai întâmplat la cursa de cai.

Jamie a facut imediat ochii mari şi, din câte am văzut, era la fel de treaz ca oricare dintre noi. Ce-i drept, parea cam încordat, ca şi cum îi venea sa vomite şi nu ştia cum să se ferească de noi. Probabil ca se tot gândea la dimineaţa ce urma şi, mi-am dat eu seama, la dragonul pe care trebuia să-l gasim. El nu încercase să adoarmă, ci doar sa se ascunda în spatele ochilor strânşi. Şi eu simţeam un gol în burta. Adică mi-ar fi convenit sa pot sa-mi închipui că nu va fi un dragon adevarat, dar aici, în Karazan, totul era cu putinţă.

Gen avea dreptate să caute ceva care să ne distraga atenţia de la gândul ca mai urma un drum lung şi cine ştie ce ne aştepta la capatul lui. I-am dat lui Rich *Cartea zilelor*. El a rasfoit-o puţin, căutând pagina unde-şi întrerupsese Gen lectura, noaptea trecută.

Blue-bum se furişa într-un colţ al patului Kentei, sari jos, apoi ţopai până la Richard şi se aşeza lânga el.

— Ia uitaţi-vă la micul Blue-bum, zise Kenta râzând. Vrei sa-l ajuţi, nu-i aşa? Ce mult mi-aş fi dorit să poţi vorbi şi tu, sunt sigura ca ai multe idei folositoare.

— Ia cară-ţi tu dosul albastru cu codiţa, cu ideile tale folositoare cu tot, şi fugi de-aici, făcu Rich pe un ton simpatic. E rândul meu la citit şi n-am nevoie de ajutor din partea nimanui, dar mersi ca te-ai oferit.

Jamie şi fetele au facut galăgie, indignaţi; Gen a aruncat cu perna în Rich şi tarăboiul care a urmat s-a oprit brusc când Jamie ne-a atras atenţia ca jurnalul ar putea sa se rupa.

Aşa că ne-am aşezat, fiecare la locul lui, gata sa ascultam povestea. M-am culcat rezemat şi eu într-un cot şi-l aşteptam pe Rich să găsească pagina unde ramaseserăm cu cititul; m-am uitat cu coada ochiului la Blue-bum. Se culcuşise iarăşi lânga Kenta, cocoşat şi cu ochii ca două margele aţintiţi spre Rich. Mi-a aruncat scurt o privire, ca şi cum ar fi simţit că ma uit la el. Buzele i s-au laţit într-un rânjet familiar; am încercat sa-i zâmbesc, la rândul meu.

Să mi se fi parut mie, totuşi? Când Rich i-a zis în gluma să se dea mai încolo, reacţia lui Blue-bum n-a fost sa-şi ceara iertare, pe limba lui de trancanici, ci în ochii lui a străfulgerat mânia.

Cea de-a patra zi, ziua în care urma Întrecerea Regilor, a fost declarata sarbatoare pe tot cuprinsul Karazanului. Când primele raze au luminat cenuşiu pereţii cetaţii, la

miazazi, deja se adunase multa lume, toţi îmbrăcaţi bine, cu haine călduroase, şi murmurul vocilor lor acoperea cântecul păsărilor.

Aproape de poarta cetăţii, pe un tapşan, era înalţat un cort de matase, pentru curtea regală. Zaronel a fost dusă la pavilion într-o şaretă, ferita de privirile norodului în spatele draperiilor groase de catifea. Când şareta s-a oprit şi draperiile au fost trase în laturi, încet şi maiestuos, Zaronel şi-a luat locul alături de magician, iar Zagros la un pas în spatele ei.

De-acum întrecerea putea sa înceapă. Ochii erau aţintiţi spre poartă şi urechile aşteptau sa prinda de veste ropotul cailor.

Şi-ntr-un sfârşit au venit: armăsarul auriu, înaripat, al prinţului Zane, şi iapa neagră, cu ochii salbatici, a prinţului Zeel. Veneau alaturi. Mulţimea i-a întâmpinat cu murmure de uimire. Armăsarul şi-a scuturat coama şi a mai făcut un pas, fornăind şi spumegând în colţul zabalei. Calareţul l-a strunit cu braţe de oţel.

Zaronel îi privea cu ochii mari.

Cei doi cai mergeau alaturi, la pas, venind spre tapşan dinspre răsărit, ca nişte stihii scăldate în lumina dimineţii.

Atunci a batut clopotul, semnul începutului de zi. Cei doi cai s-au avântat deodata şi calareţii cu pelerina s-au aplecat în faţa, mânându-i înainte. Ropotul tunator s-a stins în zare când au înconjurat padurea şi duşi au fost.

Inima lui Zaronel batea în piept ca o pasare prinsa în cursă. S-a încumetat sa-i arunce o privire lui Meirion. Dar el rămăsese nemişcat, cu chipul neclintit şi ochii închişi.

Cei dintâi vor fi cei din urma şi cei din urmă vor fi cei dintâi...

Şi-atunci de ce prinţii îşi îndemnau caii sa goneasca de parca însăşi viaţa lor ar fi depins de faptul ca trebuie sa ajungă primii la linia de sosire?

În faţa tăpşanului se întinsese o masă pe iarba. Pe masa era un singur obiect, cupa de aur. De o parte şi de alta, pe iarba, se vedeau mulţimile de oameni care strigau şi aplaudau, care mai de care lungind gâtul să zareasca primul cum se întorc călăreţii.

A urmat tacerea. În liniştea care se înstapânise, a început să se audă — la început mai slab, apoi din ce în ce mai tare — duduitul cailor ce se întorceau. Deopotriva batea tot mai tare şi inima lui Zaronel; din mulţime s-au pornit uralele când a aparut în zare primul cal, napustindu-se naucitor spre masa pe care se afla cupa.

Era calul negru şi venea ţâşnind spre ei ca un fulger.

Abia acum a reuşit prinţesa sa-l vada şi pe armăsarul auriu, departe, foarte departe...

Cel negru creştea ca o umbra gata să-i înghită. Din goana calului, prinţul s-a rasucit în loc, strângând cu toata puterea frâiele cât sa întoarca şi să-şi pastreze viteza, caci nu era decât jumatatea cursei. Calareţul a saltat din şa, pentru a pune frunza de aur în cupă... şi duşi au fost, lăsând în urmă doar mirosul de piele şi transpiraţie, printre bulgarii de pământ ce scapărau de sub copitele calului.

Dar Zaronel căzuse şi chipul călăreţului... şi abia atunci a înţeles...

Prinţul al cărui cal va ajunge ultimul va fi câştigătorul întrecerii...

Iar acum venea ca vântul şi armăsarul înaripat al prinţului Zane, spumegând şi cu ochii ca scoşi din orbite. Marginile catifelate ale botului său erau zdrelite. Pe coaste, pielea lui de satin fusese bicluita până la sânge. Dintr-un galop monoton, călareţul şi-a aruncat toata greutatea pe spatele calului, strângând de frâu. Calul a alunecat pe spate, gata-gata sa cadă, întinzându-şi aripile să-şi ţină echilibrul. Scrâşnind, călareţul a aruncat frunza zdrenţuită în cupă şi apoi şi-a înfipt nemiloşu pinteni argintii în burta armăsarului. Calul înaripat a săltat să scape de muşcătura colţilor de argint şi duşi au fost.

Călareţul din urmă fusese Zeel.

Prinţesa Zaronel se uita pierduta în urma lui. „Da Doamne, să se întoarcă iapa. Da, Doamne, să câştige iapa neagră".

Mulţimea aştepta cufundata în tăcere. Minutele se scurgeau unul câte unul, ca nişte picături ce cadeau în cercuri mari, tot mai întinse, într-un lac adânc. Viitorul întregului Karazan, al lui Zaronel şi al Antarionului atâr na de ce urma să apara la orizont: calul auriu sau cel negru.

Norodul îmbulzit acoperea cotul pe care-l aveau de parcurs cei doi prinţi la întoarcere. Mai întâi, s-a auzit ropotul copitelor, apoi rasuflarea de uşurare a poporului.

Când, în sfârşit, l-a văzut şi ea, calul parcă se mişca încet de tot, ca-ntr-un vis, şi fiecare picior pus în pământ îi sfârteca o particică din inima ei; simţea că totul se învârteşte cu ea şi toate se risipesc precum coamele albe ale valurilor în nemărginirea mării.

Coama calului ce gonea spre ei nu era albă, ci aurie… armasarul înaripat al prinţului Zane, purtându-l spre victorie pe fratele acestuia.

Zaronel şedea pe un scăunel în camera sa. Îl aştepta pe Meirion, profetul magician al Karazanului. La asfinţitul soarelui urma sa-i aducă şi cel de-al treilea dar, darul noului rege. Iar ea îl aştepta, rece şi neclintită ca marmura, privind cum lumina soarelui păleşte şi înserarea se furişează prin colţuri, ca un tâlhar.

Cineva a ciocanit şi uşa s-a deschis. În cadrul ei, Meirion o privea senin, cu mâinile întinse. În palmele sale se afla doar un trandafir roşu.

Camera a început să se învârtească şi sângele i-a năvălit în obraji.

— Dar… nu înţeleg, îngaima prinţesa. Prinţul Zeel… la întrecere…

— Prinţesa mea draga, îi răspunse Meirion blajin, în Karazan lucrurile au mersul lor tainic. Ca regină, vei ajunge sa le înţelegi tâlcul cu vremea. Întrecerea nu a însemnat o singura încercare, ci trei. Prima a fost să-ţi cucerească inima. A doua, să desluşească ce înseamna cursa. Iar cea de-a treia a fost cursa însăşi, mai spuse el şi

facu o pauză. înnegurat la chip. În cea de-a doua parte a cursei, când oamenii nu-l mai puteau vedea, prinţul Zeel a zburat, calare pe armasarul auriu, pe furiş, la adăpostul padurii. A reuşit să o depăşească pe iapa neagră şi a ajuns primul, dar a învins prin vicleşug şi înşelaciune. Prinţul Zane nu mi-a spus nimic despre toate astea. Dar Oracolul... Oracolul vede cu ochiul său tainic, chiar şi prin vălul întunericului. Unele lucruri se pot vedea fara sa poată fi schimbate, prinţesă Zaronel; altele însă nici măcar nu se văd.

A ieşit şi uşa s-a închis în urma lui.

Când a ciocănit a doua oara, Zaronel stătea la fereastră şi se uita la trandafirul roşu. Negura înserării a supt culoarea şi strălucirea petalelor, iar acum nu mai era decât o floare cenuşie într-o mână cenuşie.

— Intra, şopti ea.

De data asta, în cadrul uşii nu se mai vedea decât profilul întunecat al lui Zeel.

— Într-o buna zi, şuieră el, într-o buna zi, Zaronel, a mea vei fi. Şi tu, şi coroana pe care o aduci. Şi-n ziua aceea toţi caii din Karazan vor fi casapiţi, iar stârvurile lor arse. Şi fumul acela va îneca cerul şi va întuneca stelele. Fii gata... caci ziua aceea va veni negreşit.

Peșterile de Pucioasă

Am plecat din Drakendale înainte de rasaritul soarelui şi am mâncat nişte resturi de pâine uscata la poalele dealurilor, privind în zare oraşul Marshall. Ultima oara când statuseram în locul ăsta, giulgiul acoperea tot oraşul, înalţându-se pâna la cer. Acum pâcla grea dispăruse; dincolo de aşezarea parasita, se întindea o mlaştina fără sfârşit, cu ochiuri de apa ca nişte cioburi de sticla strălucitoare şi risipite, ce ne împiedicau sa vedem în zare fortareaţa din Shakesh.

Niciun semn de viaţă, nici în Marshall, nici pe întinderea mlăştinoasa, cu smocuri de iarba şi stuf, lăţită în vale. Când îmi spusese Danon de drumul pe care trebuia sa o luăm, mi-am imaginat ca va fi o cărare, o potecă. Nici urmă de aşa ceva. Mergeam

când eu, când Rich în frunte şi ma gândeam ce ciu dat e sa fii aşa singur, calauzit doar de şiragul cre telor muntoase şi de calatoria leneşa a soarelui, pe care îl urmam catre apus.

Când s-a lasat seara, am întins tabara în umbra unui munte imens, faţă de care toţi ceilalţi păreau nişte moviliţe. Vârful lui se pierdea printre nori şi parcă mai zăream înca unul, aproape la fel de înalt, în spatele lui. Ma uitam la ele şi ma încerca deznădejdea gândindu-mă ca e cu neputinţa, chiar şi cu sfaturile lui Danon, să gasim un dragon — presupunând ca exista un asemenea dragon — în salbaticia asta careia nu-i zăream marginile. De prinţ, nu mai vorbesc. Şi dacă îl gaseam, ce faceam mai departe? Oare o sa ştie Zefir ce să facă? O să aiba el o armată ascunsa, gata să vină la chemarea lui? Şi, cel mai important, o sa reuşească sa facă asta la timp... şi — mai îngrijorător — o să reuşim noi să-l găsim la timp?

A urmat o noapte fără luna. Vălurită ca o pătura, marea de nori negri înghiţise tot cerul. Tunetele şi trasnetele cadeau peste crestele munţilor, iar fulgerele despicau vazduhul, scaldând valea într-o lumină albastrie. Ne-am strâns toţi în jurul focului, tăcuţi şi osteniţi, aşteptând o ploaie care nu mai venea. Nimeni n-a zis o vorba despre jurnal sau despre drumul pe care apucaseram, nimeni n-a pomenit de dragoni şi prinţese, adevarate sau închipuite. Şi am bagat de seama ca nu eram singurul care se uita lung în sus, întrebându-se ce se întâmpla, nevăzut şi neştiut, dincolo de nori.

A doua zi, spre seară, Rich a strigat raguşit şi a rupt-o la fugă. Scos din toropeala mea, m-am holbat în jur să înţeleg ce a putut sa vada. A trebuit să alergăm după el, ceea ce a stârnit vaietele cu care ne obişnuise de-acum Jamie:

— Aşteptaţi puţin... staţi, mai încet!

Dealurile blânde de până atunci dezveleau deodată stânci abrupte; nu piatra tare ca granitul, pe care o ştiam la Steiul de Piatră, ci doar pietriş zdrumicat, un fel de piatră ponce, ce scrâşnea sub picioarele noastre ca o foaie boţită de şmirghel. Câteva smocuri de iarbă mai decolorată se îndărătnicisera sa crească ici şi colo, agăţându-se îndârjit de câte un pumn de pământ adus de vânt dinspre ţinuturile de la nord. În faţa mea, Rich disparuse după o stâncă ieşită mai în afară. M-am dus dupa el, gâfâind, şi-n spate îmi sălta rucsacul greu ca plumbul, unde-l căram pe Blue-bum. Am ajuns la colţul stâncii şi am îngheţat când l-am văzut.

Danon avusese dreptate, era cu neputinţă sa nu-l observi.

Lumina sfârşitului de zi cadea drept pe chipul uriaş ivit în stâncă, încreţit şi ridat de parca piatra aceea fusese odată lut moale. La baza stâncii, profilul se adâncea mult în carnea muntelui, cât o camăruţă mai joasă, cam de înalţimea mea. În pragul adânciturii şi deasupra ei, marginea crestata a pietrei

închipuia nişte colţi ciudaţi, ca dinţii unui rechin cu gura cascată.

Deasupra peşterii mici, stânca se înălţa dârz spre cer şi, acolo, sus, aproape de vârf, una lângă alta, se căscau două peşteri adânci. Păreau nişte ochi ce căutau în vale şi mai departe, văzând totul... sau nimic. Deasupra buzei stâncii se zăreau îngemănate culmile înzapezite ale altor doi munţi, pe lângă care trecuseram cu o zi înainte.

Am auzit în spate un geamăt: Jamie.

Am lasat sa alunece rucsacul Kentei din spinarea încovoiată de durere şi l-am aşezat cu grijă, desfacându-l la gura cât să poată să se strecoare şi Blue-bum afară. Am scotocit dupa sticla de apă şi am baut cu sete. Rich urcase deja deasupra peşterii colţate de jos, iar acum cobora şi venea spre noi, scuturându-se de praf şi arătându-ne nu ştiu ce de la distanţa. Palmele lui înroşite şi împunse de pietriş arătau ca după pojar.

— Te înţeapa piétrişul asta, zise el zâmbind, dar nici nu se putea ceva mai uşor de urcat, ai mereu de ce sa te apuci şi pe ce să te sprijini. Ca să vezi! Am găsit locul, Peşterile de Pucioasă! Aia de jos e ţeapa, pământul e în pantă şi tavanul coboară încet pâna se unesc în spate, dar alea două de sus sunt meseriaşe rău. Cum erau versurile alea „În găvanele goale sa cate..."

— „Taina din ochii dragonului s-o cate / În găvanele goale şi întunecate", declama Jamie cu o voce cam tremurata.

— Păi dacă astea nu-s găvane goale, spuse Gen, atunci chiar că nu ştiu ce-o fi.

— Înseamnă că..., spuse Kenta.

— Înseamnă că..., şopti şi Jamie înghiţind în sec.

— Înseamnă că şi dragonul e înăuntru! Buna treabă, Danon! chiui Rich. Hai să urcăm repede, cât e lumină! Ce ziceţi? Veniţi?

M-am uitat dupa soare, ezitând. Coborâse deja aproape de orizont. În cel mult o ora avea să se întunece. Pe de altă parte, în câteva minute razele soarelui urmau să bata aproape drept în peşteri. Dacă intram repede şi profitam de lumina naturală ne era mai uşor decât să ne chinuim dupa aceea cu lanternele.

— Cred că da, am spus, simţind un gol în stomac. Jamie? Fetelor? Voi ce părere aveţi?

Jamie s-a uitat pieziş la peretele stâncii. I-am urmărit privirea. Mi l-am închipuit cocoţat pe sus, laţit pe piatră, agăţându-se greu cu degetele lui durdulii. Îi şi auzeam ecoul prin haul cavernos: „Aşteptaţi puţin... mergeţi mai încet!"

Tăcerea se prelungea firavă, întinsă ca o gumă de mestecat.

— Ar trebui să căutam şi nişte lemne pentru foc, am mai spus încet, ca omul care gândeşte cu voce tare. Nu ştiu voi cum staţi, dar mie mi-ar surâde un grătărel cu fasole. Jamie, dacă vrei, ramâi cu fetele, să le ajuţi să pregătească masa...

În două minute curăţaserăm rucsacul Kentei de toate mărunţişurile şi-l umpluserăm cu echipament pentru caţarat: frânghie, lanterne şi bidoane de apă.

Când nu se uitau fetele, Rich şi-a strecurat în bagaj şi briceagul, „pentru orice eventualitate".

Daca asta însemna „în eventualitatea că dăm de dragon", nu mă îndoiesc că s-ar fi dovedit puţin cam mic briceagul lui.

Cum stăteam în căldura blândă a asfinţitului, parea imposibil. Dar, când am pus piciorul în peştera, lucrurile au început sa se vadă altfel.

Mi-o imaginasem ca pe o grota adâncă, larga şi luminoasă, strabatută de razele soarelui până în capat. Urcuşul durase mai mult decât socotiseram noi şi, când am ajuns, soarele aproape că disparuse. Era înca lumina, dar o lumină difuză şi prafoasă, ca şi cum razele de soare fuseseră pisate marunt şi amestecate cu întunericul.

Încet, atent, eu şi Rich ne-am croit drum pe fundul plin de gâlme al peşterii. Stalactitele scurte şi groase ne mai înghionteau din loc în loc, iar umbrele lor alungite păreau nişte degete ce ne indicau drumul. N-a trecut mult şi peştera a început să se îngusteze, iar cotiturile şi pereţii îngroşaţi sporeau întunericul.

— Ia uite, şopti Rich.

Ecourile lui se întorceau din toate părţile, ca şi cum ne-ar fi urmarit mai mulţi din umbra, batjocoritori. Mi-a aratat ceva cu degetul. La dreapta, se deschidea un tunel, care, din câte îmi dădeam seama, cotea şi ieşea iarăşi afară.

— Sigur duce la cealalta peşteră. Se unesc şi se afunda împreună în inima muntelui. Mişto, nu? făcu el, şi-i vedeam ochii strălucind de încântare.

— M-hm...m...hm...m...hm...

Ecourile dansau în jurul nostru ca un râs cavernos.

În faţă, tunelul se îngusta şi continua în jos, prin întuneric.

Am vrut să mă întorc.

— Rich, am început eu sa-i spun, eu zic sa...

— Şşşş, sa nu ne audă. Nu mai vorbi. De acum facem semne cu mâinile, da? Şi când îl gasim ne strecurăm cât putem noi de aproape...

Am simţit că-mi piere tot elanul. Cum scotoceam noi prin rucsacuri după lanterne, mă întrebam în sinea mea daca Rich o fi nebun de-a dreptul. Sau, poate, pentru el totul era doar un joc nemaipomenit. Ma târam dupa el, fara nicio tragere de inima, cu palmele asudate şi inima zvâcnind lent şi dureros; tare aş fi vrut să fiu şi eu măcar pe jumătate atât de curajos cât el.

Prin întuneric

În scurt timp s-a făcut întuneric bezna. Ţineam lanterna în jos, urmărindu-i paşii lui Rich, şi mergeam după el, străduindu-mă să nu fac zgomot. Bocancii lui aveau tocurile tocite şi marginea cusăturii în piele începuse să se desprindă. Imaginea cauciucului tocit, cu firul ieşit în afară, mă mai liniştea într-un mod ciudat.

Cufundaţi în întuneric, îi auzeam răsuflarea şi îi simţeam mirosul: un amestec familiar, miros de tălpi transpirate şi piele nespălată. Şi eu transpiram. Se făcea din ce în ce mai cald. Coboram şi tot coboram spre inima muntelui. Mă întrebam cât de departe o fi ajuns Danon în copilărie, când cutreiera locurile astea...

Am simţit ceva deasupra capului. Am tresărit şi mi-am încleştat fălcile să nu strig. Când am rotit lanterna în sus, am văzut ca era tavanul peşterii; parcă mă apăsa toată greutatea lui colosală. În cercul de lumină a licărit o fisură adâncă şi am zărit nişte forme ciudate şi osoase, agăţate ca nişte carcase uscate de perete, fluturând şi răsucindu-se în discul de lumină. Am răsucit lanterna şi, gârbovit, am mers mai departe grăbit.

După ceva vreme, ne-am oprit amândoi. Mă frigea spatele şi aş fi dat orice să stau drept, sa ma întind şi să simt pe faţă lumina caldă a soarelui. În faţa mea, Rich căzuse în genunchi şi se aplecase, rezemat în palme. Pentru o fracţiune de secunda, i-am surprins zâmbetul strălucind în întuneric. „Da, Rich, halal jocuri şi distracţie", mi-am zis înaintând anevoie în urma lui. „Dar e şi o parte bună: dacă există vreun dragon pe-aici, n-are cum să fie mai mare decât un papagal".

Probabil că ajunseserăm de-acum la nivelul pământului de afară când, pe neaşteptate, Rich s-a oprit, încât m-am şi izbit de el. Abia respiram, aşa de închis era aerul şi de cald. Iar sentimentul claustrofobic că eşti prins fără ieşire apăsa şi mai greu. Nu mai voiam decât să ies. Şi am aşteptat, cu respiraţia întretăiată, cu lanterna pironită în spinarea lui, rugându-mă sa facă odată ce semn o vrea el pentru „drum închis, ieşim afară".

Dar, în loc de asta, mi-a fost dat să aud un sunet straniu, ca un picurat. Instantaneu, inima a început sa bubuie şi adrenalina să curgă. Ce să fie chestia aia din faţă, care plescăia la Rich? Dragonul?

Atunci Rich mi-a şoptit, dar oricât de încet a suflat, a rasunat ca un strigat în tunelul sugrumat:

— E apa. Şi-i fierbinte.

M-am simţit brusc uşurat. „Am ajuns la capăt. Acum ne putem întoarce". Atunci am distins un alt sunet, un lipăit hotarât. Rich intra în apă.

L-am urmat. Nu aveam de ales.

Într-adevăr, apa era fierbinte. Ca apa de la duş, doar că, simţindu-i mirosul greu, ca de ou clocit, l-am suspectat pe Rich că s-a pârţâit. Coboram pe o panta destul de abruptă, iar tavanul peşterii cobora şi el, îngustând tot mai mult tunelul nostru. Dar Rich înainta voiniceşte.

Abia când mi-a ajuns apa până la piept s-a mai oprit o dată. Eu ţineam lanterna în dinţi, ca un câine cu osul în gura. O cam umplusem de salivă. Gata. Ajunseserăm la capat. Peretele denivelat se lăsa tot mai jos, până se întâlnea cu apa neagră. Adio, Peşteri de Pucioasă!

Rich bătea uşor cu palmele pe suprafaţa peretelui, ca şi cum spera să găsească vreun buton ascuns pe care să apese şi sa se deschida o uşa. Am dat din cap, neştiind dacă ar trebui să fiu furios sau frustrat sau

impresionat, sau toate trei la un loc. Tipul era clar uşchit.

S-a întors şi mi-a dat rucsacul lui.

— Adam, aşteaptă-mă aici. Eu intru.

„Poftim?! Unde sa intre?" Înainte sa-mi dau seama ce şi cum, înainte să încerc macar sa-l opresc, s-a auzit un pleoscait şi gâlgâitul unei scufundari şi dus a fost; în urma lui a rămas doar spuma urât mirositoare. Mă uitam — singur şi buimacit — la discul de lumina al lanternei. De trei ori am spus tare, printre dinţi, cel mai urât cuvânt pe care îl ştiam. Puţin îmi păsa dacă ma aude dragonul.

Am stins lanterna şi am băgat-o în buzunar, apoi am pus rucsacul într-o scobitură în piatra, suficient de sus faţă de nivelul apei. Am bâjbâit peretele şi pe sub apă. Cobora mai departe, în gol. Am descoperit ca făcea un unghi drept, dupa care tavanul se continua. Ca o treapta uriaşă... o încreţitură verticala a tunelului ce se prelungea pe sub apă... dar unde ducea? Urca din nou spre salaşul dragonului? Sau cobora, cobora la nesfârşit, înecându-se în întuneric? Sau pur şi simplu mergeai mai departe cu suişuri şi coborâşuri, pe sub apa, simţind cum aerul te frige şi plamânii te ustura, pâna când nu mai reuşeai sa-ţi ţii respiraţia...

Şi dacă Rich se dadea batut şi, când se întorcea, ne loveam unul de altul prin tunel?

Sau daca acolo, jos, era ceva sub apa neagra?

Dacă Rich avea nevoie de ajutor?

Am tras aer în piept, adânc, am închis ochii şi m-am avântat pe sub încreţitura din tavan, prin apa în tunel.

Înotam cu mâinile desfăcute la maximum, lovind cu picioarele în urmă. Apa era fierbinte, atât de fierbinte că simţeam cum îmi ies ochii din cap şi ma dor timpanele. Ma loveam cu capul de tavan, iar cu vârfurile bocancilor hârşâiam fundul apei la fiecare zvâcnire. Inima-mi bătea de parca tot creştea şi se umfla, mai mare ca tunelul, strivindu-mă ca pe o pasta de dinţi care n-are pe unde să ţâşnească din tub. Simţeam ca mi-au luat foc plămânii în strânsoarea tot mai aprigă a unui pumn de oţel... Unde era Rich? Să ma întorc înapoi? Aveam macar loc să mă întorc? Şi dacă ar fi fost loc destul, mai aveam rezervă de aer şi pentru asta? Panica mi-a fulgerat mintea, erupând mai rău şi mai des, într-un ropotit dement al inimii...

Deodată tavanul a dispărut. Am scos capul deasupra şi lumina roşie m-a orbit. Am înaintat cu greu pâna când apa mi-a ajuns la genunchi; mă feream de lumina ţinând braţele în dreptul feţei şi încercam să-mi trag răsuflarea.

Am lăsat încet mâinile jos şi m-am uitat în faţa.

Richard statea ghemuit pe marginea apei. Mi-a facut un semn cu aratătorul lipit de vârful degetului mare, în forma de cerc. Asta ce-ar fi trebuit să însemne? A dus mâna cealalta la gura, lipind degetul

de buze. Atâta lucru ştiam, nu mai era nevoie sa-mi aducă aminte. Apoi şi-a lipit degetele mari şi a fluturat palmele, „dragonul", rânjind strâmb.

Tunelul se largise şi era scaldat într-o lumina roşiatică — cea care m-a orbit când am ieşit prima oara din întunericul apelor. Razele se proiectau în sus, spre dreapta, dincolo de înca un cot ascuţit, într-un loc care de aici nu se vedea.

Dragonul se afla peste tot în jurul nostru. Rasuflarea lui îmi pârjolea obrajii şi acelaşi lucru îl vedeam şi pe faţa lui Rich, ud leoarcă şi toropit. Duhoarea ma sufoca, înecăcioasa ca un fum; avea aceeaşi miasmă sulfuroasă, de ou stricat, ca şi apa. De peste tot, rasuflarii aceleia îi răspundeau ecourile, ascultam sunetul aspru şi buhăit presărat cu râgâituri, sughiţuri, spumegări şi sorbituri. Jamie se înşelase. Aveam de-a face cu un dragon adevărat. Şi eu ma înşelasem, nu era cât un papagal. Ci cât un munte.

M-am uitat la Rich şi el la mine. N-aveam nevoie să-mi facă semne sa ştiu ce-i trece prin cap. Şi mie-mi treceau prin cap aceleaşi gânduri. „Putem sa ne întoarcem acum şi nimeni n-o să afle ce-a fost."

Dupa colţ, dragonul gâlgâia şi lipăia.

Cu mişcari cumpanite, m-am îndreptat şi am ieşit încet din apa, lasând urme pe piatra. Fara nicio vorbă, fara nicio şoapta, m-am dus lânga Rich. I-am facut un semn spre pieptul meu şi apoi spre cotitura tunelului. Înca un semn, ca o sa fie bine, dupa care

am încercat sa zâmbesc. „Ma duc eu, o să fie bine. De când aşteptam." Dar muşchii feţei îmi cam înţepeni sera, aşa ca ultima parte a mesajului se prea poate sa nu fi razbit. Am simţit cum mâna lui fierbinte se încleştează de a mea. Mi-a zâmbit şi el, mai mult ca un rânjet îndârjit. Şi ultimul semn.

„Suntem împreuna."

Şi aşa, de mâna, ca nişte copii de gradiniţa, cu inimile gata sa ne sparga pieptul, ne-am strecurat pâna la colţ şi ne-am uitat dincolo.

Pântecul fiarei

Dogoarea m-a izbit ca un pumn. M-am clătinat, încercând să apuc colţul pelerinei cu mâna liberă şi să-mi acopăr nasul şi gura. Era aşa de jilavă, că marginea ei picura, dar, în comparaţie cu aerul fierbinte care-mi pârjolea plămânii, părea răcoroasă.

Şi dragonul, unde era dragonul?

Scotoceam cu privirea înnebunit prin toate cotloanele peşterii care se căscase în faţa noastră. Semăna cu o catedrală, cu fiecare colţişor scăldat într-o lumină roşie ce palpita, revărsându-se mereu ca bătăile unei inimi uriaşe. Nicăieri nu mai găseai umbre; nici cea mai mititică fiinţă n-ar fi avut cum să-şi afle un ascunziş.

„Dar el unde e?"

Peste tot şi nicăieri. Rasuflarea lui înfocată se prelingea strălucitoare pe pereţi, parând să mistuie şi tavanul în naucitorul freamăt stacojiu. Duhoarea înabuşitoare îmi usca gâtlejul. Din fiecare ungher îmi răspundeau ecourile respiraţiei lui, ca un tunet pravălit prin sala imensă. Nu era un sforăit de fiară adormita, ci plescaitul monstrului ce-şi devora prada.

Căldura îmi ardea şi creierul; nu mai puteam sa gândesc. Cu ochii mijiţi, încercam sa-mi dau seama cât de lungă sa fie peştera. Vedeam că se continua pâna departe şi era pe puţin de patru ori mai lunga decât lată. În mijloc, piatra spintecată s-a dovedit a fi o crăpătura imensă. Ca şi cum doua mâini uriaşe ar fi apucat de pamânt şi ar fi tras cu putere până a plesnit într-o linie frântă ce străbătea peştera dintr-un capat într-altul.

De acolo veneau şi bolborositul şi lumina incandescentă — ca de la o suta de sori. Cum mă uitam eu în jos, cu ochii înroşiţi, dinăuntru, ca dintr-o fântâna, au ţâşnit scântei orbitoare, alb-albăstrui-aurii, şi au căzut la loc, iar câteva picături, ca nişte rubine lichide, s-au prelins pe marginea zimţată a pietrei.

Atunci am înţeles.

L-am strâns pe Rich şi mai tare de mână şi l-am tras înapoi în tunel. Înapoi în locul unde ne aştepta apa, ca o cerneală vărsată pe piatra înnegrită. El ma privea cu ochii buhăiţi şi injectaţi, cu părul zbârlit în toate părţile.

— Unde e, îngăimă el cu o voce răguşita. Unde-i dragonul?

— Nu e niciun dragon. Ce-am gasit noi aici... e inima muntelui. E inima lui topită.

Îmi simţeam gâtul uscat şi dureros, ca o rana. Chiar şi gustul metalic, ca de sânge.

— Cred că oamenii au crezut — cu multă vreme în urmă — că trăia într-adevăr un dragon ascuns în munţi. Din cauza focului şi a căldurii. „Orice legendă dintru adevăr izvorăşte." Numai că e o doar legendă, nimic mai mult.

— Nu se poate să fie doar o legenda! ripostă Jamie, ca într-un chiţăit furios. Trebuie să fie pe undeva un fel de dragon. Poezia — şi e un text profetic — n-are cum să mintă, fiindcă e fermecată!

N-am putut să nu zâmbesc în sinea mea în timp ce adunam şi ultimele urme ale sosului din farfurie, ca apoi să mă ling pe degete cu poftă. Pentru cineva care nu prea credea în lucruri fermecate cu ceva vreme în urmă, era impresionant cât de mult se încredea Jamie în ele acum.

— Şi sunteţi absolut siguri că nu era niciun dragon prin peştera? întrebă Gen pentru a nu ştiu câta oară. Măcar unul mititel, ascuns într-un colţişor?

— Da, Gen, suntem siguri, i-am răspuns cu aceeaşi răbdare. Eu unul sunt absolut sigur.

— Ce bine-ar fi fost să-l pot înregistra şi doar să apăs pe buton de câte ori întrebi, mârâi Rich.

— „Taina din ochii dragonului s-o cate / În gava nele goale şi întunecate", spuse Jamie bosumflat Adică asta a fost o aiureală şi atât?

Mă uitam la jocul flacărilor. Focul nostru părea o joacă pe lângă amintirile din infernul ascuns în pântecul muntelui. Puteam într-adevăr să spunem ca nu înseamnă nimic?

— Din păcate, da.

— Bun, şi-atunci unde am rămas? întrebă Gen. Ne întoarcem la partea cu „lacurile negre" şi habar n-avem unde sunt.

— Da, păcat că nu l-ai întrebat şi de astea pe Danon, daca tot ai deschis subiectul, mormăi Rich.

— Şi de „glasul trecutului". Că din jurnal nu se poate spune că am aflat prea multe, spuse Kenta, în timp ce aduna farfuriile. Adam, ştiu că e rândul tău să strângi masa, dar ai facut destule pe ziua de azi. Arătaţi destul de rău amândoi.

Cu toată toropeala din oase, am sarit imediat în picioare.

— Hei, Weevil... adică Blue-bum... unde te duci?

În penumbră, la câţiva paşi de focul nostru, începuse să o ia binişor spre rucsacul meu. A tresărit şi s-a întors repede spre Kenta, chiţcăind.

— Adam, nu ţipa la el! Încearcă şi el să ne ajute, nu-i aşa, Blue-bum? spuse Kenta. Adam, dă-i-l şi lasă-l să mi-l aducă el. Vrea să contribuie şi el cu ceva.

— Ce mai contribuţie! bombăni Rich. Ce-ar fi să strângă el masa, dacă-i aşa nerăbdător să ne ajute?

— Gata. Kenta, uite jurnalul.

Nu ştiu din ce cauză, mie nu-mi placea deloc ideea ca Weevil să pună mâna pe jurnal. Mi-am reprimat sentimentul şi mi-am compus un zâmbet, probabil neconvingător.

— Mulţumesc, Blue-bum. Îmi pare rău ca m-am răstit. Din cauza oboselii, cred.

— Bun. Unde ramăseseram? întrebă Kenta deschizând carticica şi înclinând-o încât lumina lunii sa cada pe pagini. Încoronarea...

Blue-bum s-a cocoţat la ea în poală şi se uita când la carte, când la ea. Tot mai zicea el ceva marunţel, pe limba lui... Apoi, a întins o labuţă strâmba şi a zgâriat pagina.

N-am mai spus nimic.

— Ce e Blue-bum? Ce încerci tu să-mi spui? Vrei sa întoarcem pagina asta? Crezi că ar trebui să citim mai departe, nu?

I-a raspuns cu un şir de plescăituri ritmate. Kenta s-a uitat apoi la noi.

— Blue-bum crede că ar trebui să citim mai departe, ne anunţa ea. Şi ştiţi ca are dreptate. E o idee foarte buna!

— Da, spuse Gen încet. Cred că ar fi o idee buna. Nu înţeleg cum de nu ne-am gândit la asta pâna acum.

— Trebuie sa aflam ce s-a mai întâmplat cu Zane..., spuse Jamie.

— Şi mai ales ce s-a întâmplat după aceea cu Zefir. Ia să vad dacă găsesc..., continuă Kenta rasfoind cartea.

Blue-bum mi-a aruncat o privire, cu un zâmbet şmecheresc de maimuţa. M-am prefacut că nu-l observ. Avea dreptate. Trebuia sa ne lămurim ce s-a întâmplat în urmă cu cincizeci de ani şi nu aveam timp de pierdut. Mă simţeam sleit, aveam o senzaţie ciudata şi mi-am spus că probabil e un sentiment de uşurare. Bineînţeles ca Blue-bum ramăsese de partea noastra. Îşi dorea la fel de mult ca oricare dintre noi sa-l găsim pe Zefir, iar reacţia lui de acum o dovedise.

— Ia staţi puţin, zise deodată Kenta. De aici e alt scris. Nu mai e scrisul lui Zaronel, ci al lui Zagros. Ia fiţi atenţi:

Sunt Zagros, un nobil cavaler, strajerul Giuvaierului Antarionului. Scriu la lumina lunii, caci stăpâna mea nu poate scrie…

Florile stacojii

Cinci ani lungi au trecut de când coroanele împletite au fost puse pe capetele regelui Zane şi al reginei Zaronel şi tot de atunci Însemnul Suveranităţii împodobeşte mâna noului rege. A fost o perioadă înfloritoare pentru Karazan şi tărâmul înfrăţit cu el, Antarionul. Au fost vremuri de pace şi belşug.

Şi, în sfârşit, după ani de aşteptare, a venit şi cel mai fericit dintre daruri. În pântecul reginei Zaronel se pârguia un prinţ, caci nimeni nu avea vreo îndoiala ca băiat va fi pruncul. Prinţul urma să se nască pe aripile vântului de miazazi, Zefir, care înclina cumpana anotimpurilor în trecerea de la nopţile lungi de iarna la zilele calde de vară.

Ar fi trebuit să fie prilej de fericire împlinită. Însa asupra Arakeshului se abatuse o umbra, un fel de presimţire, ca şi cum ceva necurat s-ar fi furişat într-un bârlog neştiut. Zagros a simţit-o şi a ştiut ca şi Zaronel la fel, fara ca ea sa-i fi spus vreo vorba.

Dar regele Zane nu ştia. Paşii sai rasunau pe lespezile palatului când alerga pe scari spre soţia lui; râzând senin, îngenunchea în faţa ei, cuprinzându-i pântecul cu mâinile, să simta zvâcnetul picioruşelor puternice ale fiului sau. În fiecare seară, de la fereastra camerei lor se revărsa dulce cântecul de leagăn ce-l cânta pentru regină şi prinţul nenăscut.

Zagros n-o pierdea din ochi pe Zaronel. Numai când ea se afla în Palatul de Vara, alaturi de regele Zane, îşi mai domolea straja. Altminteri, nici noaptea nu-şi parasea locul din faţa uşii lor. Şi ochii lui ageri priveghеau.

Mai cu seama pe prinţul Zeel îl urmăreau, caci era stranie liniştea pe care o arătase de la vestea sosirii pe lume a micului prinţ. Zâmbea mai des, dar zâmbetul lui îi amintea lui Zagros de şerpii din templul sfânt, cu ochii lor reci, dar veşnic la pândă.

În dupa-amiezile însorite, regele Zane şi regina Zaronel aveau obiceiul de a primi oameni la curte, în sala mare. Şedeau alaturi, pe cele două tronuri asemenea, şi ascultau jalbele supuşilor. De fapt, regele Zane îi asculta: dădea din cap, zâmbea şi uneori se încrunta, dar mereu facea judecata dreapta. Regina Zaronel şedea lângă el,

aplecata asupra lucrului său, cosând, croşetând sau brodând; mâinile-i zburau harnice şi uneori se întorcea către regele sau cu un zâmbet sau o şoapta de povaţa.

În vremea din urma, degetele ei graţioase pregateau un trusou pentru prinţul ce avea sa se nasca: veşminte mititele din cel mai moale bumbac şi cea mai delicata lână de miel, toate albe. Pijamaluţe, pantalonaşi şi boneţele; hainuţe cu perle în chip de năsturei, şaluri şi scutece pufoase în care sa-şi înfeşe pruncul.

Ca întotdeauna, Zagros statea de paza la un pas în spatele tronului ei.

Doi megieşi învrajbiţi din pricina pârleazului dintre pamânturile lor tocmai plecau din sală. Înainte sa intre, strajerii tocmai îi despărţiseră când voiau sa rezolve problema cu lovituri de pumni şi sabie. Acum, după sfatul primit de la rege, plecau la braţ, râzând, să-şi sarbătoreasca la crâşma prietenia reînviata.

Regele Zane a ridicat cana de cositor şi a baut puţina apă. Apoi s-a întins şi a cascat.

— Meirion, a fost o zi lungă. Câţi mai sunt?

Magicianul s-a uitat la pergamentul întins pe piedestalul de stejar dinaintea lui. Abia-şi ascundea zâmbetul, căci ştia bine ca orele petrecute la asemenea audienţe apasau totuşi pe umerii tânărului rege, caruia-i erau la fel de dragi ca pergamentul şi pana de scris: nişte îndatoriri necesare.

— Doar unul, Maiestate.

Zane schimbă o privire cu soţia sa şi în ochii lor zarea un fel de împăcare. Cu zâmbetul pe buze, regina Zaronel taie cu o forfecuţa de aur un fir de lâna alba ca neaua;

ridică puţin lucruşorul pe care tocmai îl terminase, sa i-l arate. Era o şosetuţa mititică, împodobită în partea de sus cu o dantelă şi la glezne, cu o panglică de satin. Regele a luat şosetuţa în mâinile lui maslinii şi a pus-o încet pe degetul mare. Abia încapea. Regele Zane o examina solemn.

— Este o opera de arta, draga mea Zara, spuse el ceremonios. Dar aş îndrazni să te întreb: aşa mica, este ea potrivită pentru piciorul viitorului rege al imperiului?

Râzând, i-a dat şosetuţa înapoi, iar ea a aşezat-o peste celelalte hăinuţe, în cutia din lemn de santal, lângă tronul ei.

Regele oftă.

— Prea bine, Meirion, cheamă-l înăuntru.

La un semn al magicianului, a apărut un om în celălalt capăt al covorului roşu; venea încet spre cele doua tronuri.

Era un om nici prea tânar, nici prea batrân, îmbrăcat cu un pieptar de piele şi nişte brăcinari pătaţi cu sânge. Pe masura ce se apropia, Zagros a auzit-o pe Zaronel cum îşi ţine respiraţia; ca apoi să-şi duca mâna la gât. Chipul barbatului fusese desfigurat de o rana adâncă: o taietură de la ochi pâna în bărbie, ce începuse sa prindă coajă; avea sânge închegat, puroi galben şi marginile vineţii.

— Măria Ta, spuse Zaronel în şoaptă, omul acesta ar fi trebuit să fie trimis mai întâi la templu şi, numai după aceea în audienţa, aici.

Înainte ca regele să-i răspundă, bărbatul s-a aruncat în genunchi pe treapta din faţa tronurilor, zicând:

— Preabunule rege Zane, începu el cu o voce sfârşită de durere, rogu-va sa ne ajutaţi. Sunt un padurar din

Codrul Umbrelor Nopţii, unde-mi duc traiul cu nevasta şi copiii mei, într-un cătun cu vreo douazeci de suflete. Noi avem o viaţă simplă şi nu vrem decât sa traim în pace şi feriţi de primejdii. Dar acum…

— Aşa…

— Acum a venit o creatură mai cumplită decât ce povestesc legendele şi muturile. E un vier uriaş, înalt cât un cal şi cât un bou de mare. Are colţii cât braţul meu şi mai ascuţiţi ca tăişul sabiei; carne de om cauta, şi nestăvilita îi e pofta. Sunt două zile de când nişte sătenu — şase la numar — încearcă sa-l răpună. Doi oameni au murit, iar altul nu va mai apuca răsăritul soarelui. Femeile şi copiii noştri tremura ziua, baricadaţi în casa, iar noaptea nu pot dormi, căci grozăvia ce s-a abătut asupra noastra îi urmăreşte şi-n vise. Am venit la regele nostru să caut ajutor, Maria Ta, până nu e prea târziu.

Regele Zane a sarit imediat şi, cu gesturi blânde, l-a ajutat să se ridice de jos.

— Gata, nu mai cere îndurare. Hai, ridica-te şi fii încrezător. Magicianul Meirion îţi va îngriji ranile, îţi va da şi pentru tovarăşul tău o sticla din Poţiunea Tămăduirii, merinde şi vin. Până la lasarea serii, vom trimite nişte vânatori care sa-i ia urma fiarei şi să-o ucidă. Să n-ai teamă, că vânătorii noştri nu-şi vor gasi liniştea până nu-şi duc la bun sfârşit sarcina. Ca rege, e datoria mea sa fac tot ce-mi stă în putere să scap Karazanul de rămăşiţele răului din trecut, indiferent sub ce formă se arată el. Şi nu uitaţi ca în regatul Karazanului nu sunteţi niciodata singuri: puterea coroanei şi forţa binelui va sunt mereu alaturi.

— Frate, de ce nu ne alaturam şi noi vânatorilor?

Ochii aprigi ai lui Zagros s-au întors spre uşa şi l-au vazut pe Zeel, în veşniccle lui veştminte negre, din cauza carora abia se zarea printre umbre. În spatele lui se afla nelipsitul său sfetnic cu pelerina neagra. Zeel facu un pas înainte, zâmbind.

— Zane, a trecut prea multă vreme de când n-am mai vânat împreună. Fiara asta pare un vânat pe cinste. Sau poate Maria Sa, regele, nu-şi mai poate murdări mâinile cu sânge de vânat?

Zane s-a întors spre Zaronel şi Zagros i-a surprins privirea în care stralucea bucuria lui de vânător. Ea nu a spus nimic. S-a uitat în ochii soţului ei; l-a privit lung, neclintit, mai presus de orice cuvinte.

Regele Zane se foi stingherit şi îmbujorat; şi-a plecat ochii, apoi a cutezat sa-i arunce o privire nesigură, dar în care licărea speranţa.

— Hai, Zara, încerca el sa o convinga, n-o să dureze mult. Mai avem de aşteptat două săptămâni până vine mogâldeaţa, mai spuse el zâmbind.

Avea un zâmbet strengaresc, care-i lumina toată faţa şi Zagros a ştiut imediat ca doamna lui a pierdut batalia.

— Lasa-mă sa plec, va fi ultima oara. După aceea, o vreme nici n-o sa mai vreau să plec la vânatoare. Jur.

Zaronel îi raspunse cu un zâmbet. Dar numai Zagros a vazut teama care i-a umbrit pentru o clipa privirea... fara sa-i scape în acelaşi timp că Evor a plecat imediat, şchiopatând, spre odaia sa din turn.

Vânătorii s-au dus chiar la apus de soare, iar pădurarul călărea la un pas, doi în urma regelui Zane. Vocile groase ale barbaţilor şi clinchetul hăţurilor rasunau în liniştea serii pâna la regina Zaronel, care ţinea o mâna sprijinita de piatra rece a crenelurilor, iar pe cealalta apasată sub piept.

— Ce crezi, Zagros? îl întreba ea, ştiind că e aproape şi fară să se întoarcă. O să dureze mult?

Zagros nu i-a răspuns. Ca şi Zaronel, se aştepta ca regele să mai arunce o privire în urmă, cum făcea mereu, sa-i încredinţeze vazduhului o sărutare pentru doamna lui. Dar calul regelui abia aştepta să ţâşnească; iar Zane îl strunea, râzând, şi le-a strigat tovarăşilor sai ceva, dupa care nu şi-a mai întors privirea spre turn.

Zeel însa, da. Cu ochii lui goi şi spalaciţi, cauta sa o vada pe Zaronel cea tacută, o umbră palida în turnul cel înalt ce se cufunda în întunericul înserarii.

A trecut o saptămâna şi vânatorii nu s-au întors. Apoi, s-au facut opt zile, nouă, tot fără nicio veste. De fiecare data, în zori, Zagros o urma pe Zaronel în turnul cel înalt dinspre apus, scrutând zadarnic, ca şi ea, pădurile întunecate. Zaronel a poruncit sa-i fie adus un scaun la creneluri, într-un colţ cu soare, şi acolo-şi petrecea toata ziua, cu mâinile în poala şi privirea pierdută printre copacii din zare.

S-au întors în cea de-a treisprezecea zi. Zaronel aştepta singură în sala mare, în capatul unei mese lungi. Ca întot deauna, avea întins înainte un ospaţ bogat, dar ea nu mâncase nimic.

Cele doua uşi masive s-au dat în laturi. În cadrul lor a apărut Zeel, iar privirea lui spălacita s-a fixat asupra chipului reginei ca o lipitoare.

— Gata.

Zaronel a dat sa se ridice, dar îndata s-a prăbuşit la loc, sfârşită de putere. Era lividă ca moartea.

— Unde e?

S-a făcut linişte. Apoi Zeel a rânjit.

— Fratele meu este aici. Doar că, din nefericire... îi e cam rău. Poate nu i-a priit ceva din ce a mâncat.

Fără să-şi dezlipeasca privirea de la ea, a ridicat braţul şi a pocnit din degete.

Doi slujitori ai lui Zeel au răsărit în cadrul uşii. Între ei se afla regele Zane, dar bărbatul zvelt arăta acum năruit, agăţat de gâturile lor. În clipa aceea, Zagros a alergat la el să îl sprijine, împingându-i deoparte pe cei doi slujitori cu priviri viclene. Nu-şi putea lua ochii de la stapânul sau; daca ar fi pândit din umbra Evor, nici măcar nu l-ar fi văzut.

Regele ajunsese de nerecunoscut. Pielea lui căpătase o paloare verzuie şi stralucea de transpiraţie. Avea părul răvăşit şi unsuros, dar mai avea şi un miros straniu, ca de ciuperci putrede. Ochii daţi peste cap şi, în colţul gurii molatice, un fir de salivă.

— Să vina Meirion, tună Zagros în timp ce îl aşeza pe rege în capul mesei, încet, ca pe un copil.

Un tremur i-a cuprins tot corpul şi ochii s-au deschis brusc, aţintiţi asupra lui Zaronel:

— Dragostea mea…

Chipul lui Zaronel a rămas neclintit, ca şi cum ar fi împietrit. Zagros a simţit cum i se zvârcoleşte inima în piept, gata sa plesneasca.

— SĂ VINĂ MEIRION! urlă el.

În ochii regelui Zane licărea sângele.

Dacă în timpul acesta Evor s-o fi strecurat afară din încăpere, nimeni nu l-a văzut.

Încet, încet, ca prăvălit sub greutatea unei mănuşi de oţel, regele Zane a întins mâna spre Zaronel. A tuşit o singură dată, mai mult ca un oftat.

Ca dintr-o fântână au ţâşnit din el stropi de sânge pe masa de lemn, pe talerele cu fructe şi dulciuri, pe colacii de pâine şi peste plăcinte, peste argintărie şi cristaluri, peste şerveţelele dintr-un brocart desăvârşit.

Au sărit şi pe pieptul şi pântecul mare al reginei, ca nişte flori stacojii, ca şi cum cineva îi strapunsese chiar inima ei, cu o lovitură ucigătoare.

Lucrarea sorții

M-am trezit când încă nu începuse sa se lumineze şi mă uitam cum licarirea stelelor se pierdea pe masura ce se apropiau zorile. Glasul trecutului îşi croise drum şi prin visele mele; firişoarele invizibile ale vremurilor de odinioară se prelungeau nedesluşit în prezent, ca o pânză de paianjen întinsă peste timp.

„Curând", aşa ne-a spus Karazeel. Dar cât de curând însemna asta? Eram în Karazan de câteva zile şi nu reuşiserăm să îi luăm urma lui Zefir, ca şi cum abia veniserăm. Simţeam ca orbecăim la întâmplare şi, din când în când, ne ieşeau în cale lucruri care ar fi trebuit sa ne ajute... şi chiar ne-ar fi ajutat dacă am fi ştiut semnificaţia lor.

— E ca un puzzle: avem în faţa toate piesele, însa nu reuşim să le îmbinam, a spus şi Gen la micul dejun.

— Hai să recapitulam ce avem şi ce ştim la momentul asta, sugera Jamie. Sa încep eu: avem jurnalul fermecat al reginei Zaronel.

— Mai ştim şi ca regele Zane s-a îmbolnăvit când a mers la vânătoare, chiar înainte să se nasca Zefir, adăugă Kenta.

— Mai bine zis, a fost otravit, a întrerupt-o Rich. A fost otravit de Zeel şi de amicul lui, Evor. Nişte nenorociţi.

— Avem şi cilindrul ăla, continua Jamie cam şovăitor, cel gasit în tunelul secret de la Palatul de Vară, mai ştiţi?

— Şi care habar n-avem ce e de fapt.

— Mai avem şi o sticluţă cu uleiuri pentru tâmplarie, o chestie absolut inutila, zise Rich.

— Şi un ban de aur... Şi o gramadă de marunţiş... Şi o hartă fermecata, am adaugat şi eu.

— Şi o poezioara care ar trebui să fie cheia problemei, dar pacat ca n-o înţelegem, încheie Gen.

— Nişte baliverne, ce să mai... mormăi Rich. Cel puţin partea cu dragonul.

— Timp nu mai avem, am murmurat eu. Probabil că nu mai avem.

S-a lăsat tăcerea.

— Hai să vedem unde ne aflam, spuse în cele din urmă Jamie. Kenta, ia scoate harta.

— Nu-i la mine. Am scos tot din rucsac sa-i fac loc lui Blue-bum, ai uitat?

— Şi la cine e?

— La mine.

Rucsacul meu ajunsese coş de gunoi pentru orice nu mai voiau alţii sa care. Cam tot ce scosese Kenta la mine aterizase, inclusiv harta şi pergamentul. Pe mine nu ma deranja sa duc ceva în plus, iar dupa anii petrecuţi la Highgate ma învaţasem să am grija sa-mi ţin lucrurile în ordine. Puteai sa ma întrebi de orice din rucsac şi-ţi ziceam imediat unde anume îl găseşti.

Dar acum toate erau de-a valma în geanta mea. Cineva umblase prin ea când dormeam sau când m-am dus dupa lemne. Sa fi fost Kenta, o fi căutat nişte chibrituri să aprindă focul? Sau...

Deodată am îngheţat. Şalul meu era umed.

Rucsacurile noastre erau impermeabile. Şi-atunci de unde... Încruntat, am scos şalul şi l-am dus la nas. Mirosea ca brazii după ploaie. Am bâjbâit dupa sticluţa de la Danon, am scos-o cu capul în jos. Nu mai avea dopul. Şi nici uleiul din ea.

Din fericire, jurnalul fusese ţinut chiar deasupra, deşi, la drept vorbind, nu acolo îl lăsasem eu cu o seara înainte. Kenta mi l-a dat înapoi când a intrat luna între nori şi ea n-a mai putut citi; iar eu l-am pus bine într-o parte, la locul lui, unde ţineam şi fluierul.

În rest, cam toate din rucsacul meu se umeziseră şi miroseau puternic a răşina. Clocoteam de furie, un sentiment otrăvit care nu-mi era necunoscut. Un

sentiment pe care nu-l mai simţisem de mult, de la episodul cu Weevil, la Highgate.

Dar acum nu mă aflam la Highgate şi nu Weevil mă privea cu ochii ca două mărgele, ghemuit într-un colţ. Ne aflam în Karazan, mă uitam la Blue-bum şi toate erau altfel... Sau nu?

Mi-am dat seama ca harta e distrusa dinainte sa o desfaşor. Absorbise soluţia ca un burete. Înainte, pergamentul fusese gros şi galbui. Acum, devenise transparent şi stralucea ca o hârtie de calc. Probabil că se mânjise tot de la cerneala.

Am desfăcut tacticos harta şi am întins-o. Ma înşelasem, nu era mânjita. Dar arăta altfel, cu totul altfel. Abia dupa câteva clipe m-am dezmeticit.

— Pata, am spus încet. Pata a disparut complet. Uleiul revelator de la Danon a scos la iveala toata harta!

Cred că ne-am pierdut mai bine de jumatate de oră adunaţi în jurul hărţii, sărind de bucurie ori de câte ori mai desluşeam un munte sau o pădure pe care înainte nu le puteam vedea. Toate erau marcate pe hartă: fiecare loc pe unde trecuseram şi fiecare loc pe unde — Slava Domnului! — nu eram nevoiţi sa trecem, precum Fortareaţa Arraz.

Ceva nu-mi dădea pace, totuşi. Şi-n timp ce-i ascultam pe ceilalţi ciripind fericiţi, încercam să-mi dau seama ce anume. Kai ne spusese cândva ca

degetul orbului
piatra pustiriciului
adâncul
deșertul morții
mlaștina cântătoare
ținutul dintre ape
SHAKESH
fortăreața din ARRAZ
marshall
drakendale
peșterile de pucioasă
podul urcușului
pasul drakon
pădurea întunecată
țara întunecată
Ceaunul lui Zeel
râul ravven
lacul necimțit
munții draken
ARAKESH
golful de lun
stânci de sa
codrul umbrelor nopții
stelul de piatră
pădurea întunecată
Fața întunecată
drumul de nord
ținutul însorit
portul la mare
câmpiile abundenței
KALADAR
dealurile laddim
promontoriul urlurilor
N
V
E
S
regatul
KARAZAN
lacul negru

formelor le e dat să prindă contur în lucratura sorţii, dar celor prinşi în ea le e greu sa le vada. Asta însemna că toate au un rost. Din puzzle-ul nostru lipsise o piesă... sau fusese o piesă pe care noi n-o văzuserăm. Iar acum, din întâmplare, ieşise la iveală toata harta Karazanului. Întâmplare să fi fost... sau soartă?

Mă uitam la hartă. Chiar arăta ca o ţesătura lucrata cu măiestrie, cu multe firişoare şi modele complicate. Oare să ne fi scăpat nouă ceva din lucrătura ei, eram încă prea prinşi sa-i vedem rostul? Ca în ghicitoarea pe care trebuia să o dezlegăm la şarpele puterii? Şarpele negru, al cărui corp încolacit tapeta toată camera, „nevăzut de mare", prea mare sa-l putem observa... Să fi fost noi aşa concentraţi asupra detaliilor încât să ne scape ceva atât de evident?

Şi în clipa aceea l-am văzut. Dragonul era adevărat.

Dar nu era cât un papagal de mare şi nici măcar cât un munte.

Dragonul era tot lanţul Munţilor Draken, tot şirul acela de culmi, tolănit ca un uriaş adormit, cu capul spre miazănoapte, unde-i mijeau colţii cei înfiorători, continuând apoi răsucit, cu coada zimţată ce se prelungea pâna departe, în unduirile dealurilor dinspre miazăzi.

Ochii dragonului

Urcuşul până la platou a fost mai uşor decât ne aşteptam, dar parcă a durat o veşnicie. Fetele au insistat să ne legăm unul de altul, sa fim în siguranţă, deşi Rich le-a spus că asta însemna doar că, oricare dintre noi cadea, ne duceam toţi. Până la urmă a fost bine aşa — fara liniştea ca are funia de nailon legată bine în jurul lui, mă îndoiesc că Jamie ar fi reuşit să se caţere macar pâna la jumatatea peretelui stâncos.

Până am reuşit sa-l tragem pe Jamie după noi, soarele ajunsese la amiaza şi eram toţi transpiraţi leoarcă. Iar daca speraserăm să vedem vreo priveliş-te, am fost dezamagiţi. Eram pe o şa larga şi, pe suprafaţa întinsa dintre doua creste, se zărea doar o colina. Crestele se înălţau de o parte şi de alta, cu

nişte profiluri zimţate, şi dincolo de ele, nevăzute, erau câmpiile de la nord; înspre sud ştiam ca e o vale. Acolo era Ceaunul lui Zeel, strajuit într-o parte de capul cutremurător al dragonului, cu nişte colţi ameninţători, iar în cealaltă de ghearele uneia dintre labele din faţă. La mijloc se afla castelul întărit al regelui Karazeel, Fortăreaţa Arraz.

Noi aveam în faţa ochilor doar un şes mare, brăzdat de pete solzoase de rocă impermeabilă, ici şi colo cu nişte petice de iarba verde-albăstrie şi, uscat şi marunţel, puţin nisip pribegit. În zare, cele două culmi înzăpezite se înalţau deasupra platoului, ca şi cum ar fi plutit pe deasupra aburului ce vibra în căldura amiezii. La dreapta lor, spinarea dragonului, cu zimţii ei mari, se arcuia pierzându-se în negura depărtării.

Simţeam pământul uscat şi tare; păsările ciripeau şi se roteau prin văzduh. Dar, mai presus de toate, aveam mulţumirea să ştim că suntem, în sfârşit, pe drumul cel bun şi că probabil ne apropiem de capătul căutărilor noastre.

Rich s-a şters pe fruntea transpirată cu mâneca şi a sorbit zdravăn din sticla de apă.

— Eu zic sa mergem direct la poalele celor doi munţi, spuse el arătându-ni-i cu mâna. Aţi văzut cum se înalţă deasupra dragonului, ca nişte urechi ciulite? Ce atâta socoteală ca să-ţi dai seama că de la noi până acolo, pe undeva, trebuie să fie şi ochii. Nici măcar nu trebuie să ne mai batem capul cu lacurile negre şi găvanele goale. Mergem la ţinta! Sunt sigur

că şi ochii dragonului sunt nişte peşteri şi ca acolo se ascund Zefir şi armata lui — e cea mai strategica poziţie din care pot sa-l zdrobească pe nemernicul de Karazeel şi să-i faca praf fortareaţa.

De-abia ne târam, dar am mers şi-am tot mers de s-a facut şi după-amiază, şi seara. Munţii erau mai departe decât ne paruseră la început şi, uneori, aveam senzaţia că batem pasul pe loc, că ne mişcăm, dar că în jurul nostru toate rămân la fel. Şi mintea mi-a luat-o razna, amagită de leganarea mersului. Iar gândurile mele se întorceau mereu la grămăjoara din rucsacul lui Rich; acolo dormea Blue-bum.

Tare mi-aş fi dorit ca sentimentele mele faţă de el sa fie simple şi clare, aşa cum pareau să fie ale celorlalţi. Dar nu puteam sa nú mă întreb dacă nu cumva el îmi cotrobăise prin geantă... şi daca uleiul revelator s-o fi varsat peste harta chiar dintr-o întâmplare. Oare încerca de-adevaratelea Blue-bum să ne fie de ajutor? A ghicit el, cine ştie cum — sau ar fi putut şti —, ce putere are uleiul? Nu-i vorbă, era mai capabil decât oricare dintre noi sa-şi dea seama, fiindcă fusese superdeştept pe când era Weevil. Să nu fi găsit el un mod mai direct de-a ne-o spune?

Mai erau atâtea alte lucruri pe care nu reuşeam să le înţeleg. Dar, pe masură ce soarele se apropia de asfinţit şi formele nesigure ale munţilor s-au prefăcut

în pereţi de stâncă şi pietriş, mi-am zis ca toate celelalte nici nu prea mai contau.

Drumul începea să urce încet, devenind tot mai dur şi mai anevoios pe măsura ce ne apropiam de munţi. Vegetaţia se împuţina şi răsăreau tot mai multe stânci, pleşuve şi crăpate, şi bolovani mari, prabuşiţi de undeva de sus. Ici şi colo, piatra se erodase şi scobiturile din stâncă arătau ca nişte gropiţe în obraji; de toate erau: şi crapături, şi crevase, şi colţuri, şi ridicaturi... numai peşteri nu.

În cele din urma, Rich a oftat din rărunchi şi s-a întors sa vadă cât ramaseserăm în urmă.

— Adam, eu unul m-aş fi aşteptat sa dau de peşteri înainte să ajungem aici, mormăi el. Am priceput că nu trebuie să luam chestia cu dragonul prea literal, numai că... nici aşa! Ar fi un dragon tare fistichiu să aiba ochii lipiţi de urechi.

Nu puteam decât să-i dau dreptate, nu avea rost sa mai urcăm. Mă uitam la ceilalţi cum îşi croiau drum printre pietroaiele mari şi mă întrebam dacă ar fi fost posibil să fi trecut noi pe lângă gura vreunei peşteri fară s-o fi observat. Trebuia să fie îngusta şi probabil bine ascunsa, din moment ce se ascundea acolo regele alungat.

Gen era ultima şi abia-şi mai mişca picioarele; tocmai traversa o parte netedă, unde vremurile sapaseră în piatră o formă rotunjită. Exact pe acolo te-ai fi aşteptat să fie ochii dragonului... dar piatra era întreagă, chiar mult mai neteda decât prin alte locuri. Numai la poalele celuilalt munte se mai zarea

ceva asemănător, şi tot o forma rotundă. De unde stateam eu, cele doua locuri aratau ca nişte gropiţe în obraji...

— Rich, am strigat imediat. Ia uite acolo! Nu sunt peşteri, dar... crezi că găurile astea două ar putea fi... gavanele goale? Şi daca da...

— Bravo, Adam! Cum zicea poezia? „Taina din ochii dragonului s-o cate / În gavanele goale şi întunecate"! Pai, înseamna ca şi gurile peşterilor — adică ochii — trebuie să fie pe undeva pe-aproape!

Nu erau. Am luat tot locul dintre ele la puricat şi n-am găsit nicio scobitură în care să se fi ascuns vreo vietate mai mare decât un şoarece.

— Asta a fost, spuse Rich într-un sfârşit, când deja se facuse prea întuneric să mai căutăm ceva. Eu sunt terminat şi mi-e foame de-aş înghiţi şi un elefant!

— Ar mai fi o variantă, îl contrazise Gen. Daca ochii nu se vad în mod normal şi e ceva fermecat la mijloc? Poate ies la iveală numai dacă facem noi ceva anume?

— Şi dacă totuşi lacurile negre sunt importante? spuse şi Jamie. Sa zicem că sunt nişte paşi pe care ar trebui să-i parcurgem într-o ordine data? În cazul asta, noi nu ne aflăm unde trebuie. Aici nu sunt nici-un fel de lacuri, e uscat, curat, piatra seaca.

Am rămas toţi fară grai. M-am uitat ce istoviţi şi darâmaţi erau ceilalţi, după ce dimineaţa porniseram încrezători şi plini de energie. Iar acum, numai că nu le dadeau lacrimile de oboseala şi deznădejde.

— Am facut tot ce puteam face, i-am încurajat eu. Rich are dreptate, hai sa mâncam ceva şi sa ne odihnim puţin. Mai sus am vazut un adapost, unde era o ieşitură din peretele stâncii; e un loc mai ferit, în caz că plouă.

Am mers târâş-grăpiş pâna la terasa ivita din piatra şi ne-am aşezat sub ea, cu spatele lipit de perete. Ceva mai încolo, botul lung al dragonului se întindea luminat de stralucirea argintie a răsăritului de luna.

Deasupra văii se adunau norii de ploaie. Prevestind furtuna, muşcaseră deja o bucata din cer, acum mai întunecata; ne uitam toţi cum veneau grămada norii bulbucaţi şi burtoşi, înghiţind stelele. Marginea lor tremura în lumina albăstruie a fulgerelor. Chiar simţeam aerul pe care îl mânau neînduplecaţi spre noi: un aer apăsător, scăpărător şi cu miros de piatra arsa.

Tunetele îndepărtate şi duduitul pamântului creşteau, tot mai puternice şi mai aproape, ca o mobilă imensa pe care cineva o împingea pe cer, către noi.

— Mda, am zis pe un ton morocănos.

Speram sa le distrag atenţia celorlalţi de la realitatea cruntă: ne aştepta o noapte ploioasă, fără lemne şi fără foc.

— Păi, cred că mi-a venit rândul să mă chinui să citesc din jurnal.

L-am scos din rucsac şi i-am aruncat o privire, încruntat. Se vedea scrisul, delicat şi argintiu, dar —

pentru mine — era aproape imposibil de citit. Am înghiţit în sec. Cu excepţia scrisului, cititul cu voce tare era marea mea problemă. Totuşi, dacă celorlalţi le reuşise, însemna că puteam şi eu.

Am răsfoit neîndemânatic paginile subţiri de tot, până am ajuns la partea unde se schimba scrisul. Am mai dat câteva foi şi am gasit locul unde rămasese Kenta. Scrisul lui Zagros nu semăna cu înfloriturile lui Zaronel, ci era apăsat şi drept, aproape la fel de uşor de citit ca literele de tipar. „Eşti cu prietenii tăi", m-am încurajat în gând. „Nu contează dacă se întâmplă sa faci vreo gafă."

Emoţiile mele nu aveau nicio legatură cu asemenea gafe. Ceva îmi şoptea că urma să descopăr acum însaşi cheia misterului din jurul acestui tarâm, Karazan... şi că această descoperire va schimba totul, fără putinţa de întoarcere.

Lacurile negre

Cu degetul pe carte, ca să urmăresc rândul, am inspirat adânc şi am început să citesc, rar şi poticnit. Şi nicio minune nu mi-a venit în ajutor. Nu erau poze, ci doar cuvinte pline de suferinţa şi deznadejde, care se prăvaleau ca bolovanii pe stânca pleşuvă.

Regele Zane a murit... şi ştim prea bine cine l-a răpus. Evor, cel ce croncăne ca un corb din turnul lui înalt şi-şi amesteca întruna poţiuni şi otrăvuri, şi Zeel, pretinsul prieten şi frate al regelui, care i-a strecurat în cupa de vin nişte prafuri ucigătoare, în seara când se întorceau de la vânătoare.

Scriu la lumina lunii, revărsată prin fereastra camerei regale. Meirion mi-a spus că e datoria mea să las scris

despre cele petrecute în seara asta, ca viitorul să nu rămână fără memorie... Dar ce rost mai are? S-a năruit totul. Cel care va moşteni regatele Karazanului şi Antarionului înca nu s-a născut, dar soldaţii lui Zeel stau în faţa uşii, aşteptând primul sau ţipat.

Aud cum cineva îşi ascute sabia.

Regina n-a mai rostit nicio vorba de când s-a petrecut dintre vii regele Zane. Ceasul ei e aproape, dar tăcerea i-a înghiţit şi durerile facerii. Ma rog ca pruncul să vina repede pe lume, cum repede va şi pleca din ea. Zefir va fi numele lui, după numele vântului pe aripile caruia va sosi; dupa numele vântului care-l va purta şi pe malul îndepartat al lumii de dincolo.

Meirion încearcă să-mi spună vorbe de alinare:

— El va trece într-o altă lume, draga Zagros, îmi zice. Un loc unde nimeni nu-l va putea vatama; un port liniştit, unde spiritul lui va fi liber. Cine ştie? Poate într-o zi se va întoarce; pentru că poarta dintre cele doua lumi e doar o perdea diafană în bătaia vântului.

Îi şopteşte în taină şi lui Zaronel, căreia îi slujeşte, deşi nu ştiu ce noimă mai are. Soarta prinţului Zefir s-a pecetluit; pierdut este înainte sa fi respirat măcar o dată. Cât despre doamna mea, o aşteapta o soartă mult mai cruntă decât moartea.

Dar scriu, scriu mai departe, după cum mi-a poruncit magicianul. Noaptea se scurge încet. Pintenii de oţel de la cizmele oamenilor lui Zeel zdrangane încoace şi încolo.

O dată numai a grăit regina. Meirion m-a chemat la capătâiul ei. Avea faţa alba ca perna, veştejită de durere şi întristare; atunci, o ultimă speranţa aprinsese flacara din ochii ei:

— Zagros, nu-ţi pierde nadejdea, îmi şopti ea. Nu s-a zadărnicit chiar tot. Viitorul însă e numai în mâinile tale…

Durerea i-a încleştat falcile şi Meirion mi-a făcut semn să plec.

Se apropia miezul nopţii şi ora cea mai neagra.

În cele din urmă, l-am auzit: n-a fost un ţipăt, ci doar un suspin al pruncului nou-născut. Meirion mă trage lângă pat. Mă uit la ei: regină, vaduvă şi mamă… şi băieţelul pe care îl alăptează. Îngenunchez în faţa lui, prinţul meu, regele meu. Am lacrimi în ochi.

În sfârşit, pleoapele pruncului se zbat şi se închid, buzele lasă sfârcul şi adoarme. Zaronel îl sărută gingaş pe sprânceana. Meirion îl ridica în braţe, îl înfaşa cu scutece groase, pregătindu-l pentru primul şi ultimul lui drum. Mi-l pune în braţe. Îl strâng la piept.

Aşadar, este datoria mea să li-l dau soldaţilor pe pruncul adormit. Bun venit, prinţul meu, şi bun rămas. Mă uit la Meirion, aşteptându-i semnul.

Îmi pune ceva în palmă.

Mă uit şi văd fluieraşul de argint *al regelui Zane, iar lângă el,* Însemnul Suveranităţii. *Magicianul îmi spune în şoaptă despre un tunel secret ce traversează zidul*

palatului... despre o poţiune care ne va face nevăzuţi cât vom merge spre adâncul Pădurii Umbrelor, unde nu-i e îngăduit nimănui a merge.

Îmi şopteşte şi de răsăritul din această zi, ziua cumpenei când lumina şi întunericul sunt deopotrivă; răsărit ce deschide portalul tainic de la Steiul de Piatră...

Luna a intrat în nori. Un tunet despică cerul, ropotul ploii cade ca nişte bile de fier peste peretele muntelui.

Ma uit în gol. Căci privirea şi gândurile se rasfrâng înăuntru.

Şi iată că lucrătura sorţii a scos la iveală istoria celor petrecute în urmă cu jumătate de veac; cum şi când se va împlini istoria asta... cine ştie? Dar undeva în lucrătura este prinsa şi clipa de acum; şi cei cinci copii de la poalele muntelui. „Sosesc cinci într-unul şi unul în cinci".

Un singur lucru nu se leaga: cum de s-au comprimat cincizeci de ani în treisprezece? Însă, ceea ce Q îmi spusese demult, la Quested Court, mi-a rasunat iar în minte: „Dacă stai sa te gândeşti, nu e de mirare ca era altă oră acolo faţă de aici," zisese Q în timp ce veneam de la masă. „E de bun-simţ şi că timpul trece altfel în universuri diferite. Adică un sfert de oră aici ar putea sa însemne o ora în Karazan..."

Abia acum am înţeles.

Furtuna trece.

Cobor iar cu ceilalţi în vale, unde potopul a umplut gavanele goale cu apă de ploaie. Sunt nişte lacuri negre, sunt ochii dragonului care privesc în sus, la bolta nopţii, proaspat spălata. Toţi ceilalţi sporovăiesc încântaţi, râd şi îmi strigă să cobor mai repede, sa o iau la fuga. Jamie recita victorios poemul, dansând pe marginea lacului:

— În lacuri negre să-i ia urma lui
Zefir, Prinţul pierdut al Vântului;
Taina din ochii dragonului s-o cate
În gavanele goale şi întunecate.

Pentru mine însă nu mai exista grabă. Ştiu ce vom afla.

Cuvintele lui Gen trec în zbor pe lânga mine pe măsură ce mă apropii de ei, ca prin vis:

— Ia uite, ce ciudat! Apa e într-adevăr neagra ca tuşul. Deşi a ieşit luna, nu se reflectă nimic în apa asta, absolut nimic.

Îi vad cum se aduna în semicerc în jurul lacului şi se uită cu luare-aminte la apa fara adâncuri şi fara oglindă.

— Adam, ia vino să ne spui cum să ne uitam. Poate vezi tu ceva ce noua ne scapă...

Fără grabă, fac şi ultimul pas care ma mai desparţea de marginea lacului. Îngenunchez şi ma uit în

apa neclintita, cu ceilalţi îngramadiţi în jurul meu, mai-mai să ma împingă în ea.

Şi, cu toate astea, din apa neagra ne priveşte doar chipul meu. Cu ochii de un albastru-cenuşiu, pielea maslinie şi părul ciufulit. Sunt neschimbat... şi totuşi sunt un străin.

O aureola inefabila îmi înconjoara capul, ca şi cum aş purta o coroană de stele.

Cuprins

Prolog / 5
Prea frumos să fie adevărat / 12
Domnul Smigielski / 17
Politica maximizării plasamentului / 24
Realitatea / 32
O întorsătură neaşteptată / 42
Din senin / 48
O cameră numai a mea / 56
Ultimul joc / 63
Un mesaj din altă lume / 76
Imposibil, dar adevărat / 83
Singurul plan / 91
Promisiunea făcută lui Q / 97

Un punct de plecare / 104
Deschid dacă pot / 113
Palatul de Vară / 125
Camera regelui / 131
Nicăieri vreo ascunzătoare / 136
Ceva sau nimic / 144
Un strop de magie /154
Cartea zilelor / 162
Glasul trecutului / 170
Secretul lui Jamie / 178
Floare la ureche / 186
Absolut orice / 193
Jamie / 198
Cele trei daruri / 205
Grămăjoara zdrenţuită / 219
Blue-bum / 224
Bietul nostru prieten / 230
Glugile pustii / 237
Ashling / 247
O cursă de-a-ndoaselea / 261
Peşterile de Pucioasă / 269
Prin întuneric / 276
Pântecul fiarei / 283
Florile stacojii / 289
Lucrarea sorţii / 298
Ochii dragonului / 304
Lacurile negre / 311

V.M. JONES locuiește în Christchurch, Noua Zeelandă, cu soțul și cei doi băieți ai săi. Dintre romanele pe care le-a scris, vom aminti *Buddy,* care a câștigat premiile Junior Fiction și Best First Book Awards de la 2003 New Zeeland Post Children's Book Awards, și *Juggling with Mandarins* (2003). *Prințul pierdut* este a treia carte din seria *Karazan.*

Deja în librării:

ȘERPII DIN ARAKESH

KARAZAN
Cartea întâi

TEMNIȚELE ÎNTUNERICULUI

KARAZAN
Cartea a doua

În curând:

ÎN CĂUTAREA SOARELUI

KARAZAN
Cartea a patra

„Originală și cuceritoare"
– Margaret Mahy

ADAM EQUINOX ȘI PRIETENII SĂI S-AU REUNIT PENTRU LANSAREA ULTIMULUI JOC PE CALCULATOR PRODUS DE QUENTIN QUESTED, CRUCIADA PUTERII ÎN KARAZAN.

Dar simpla răsucire a unui buton face să apară un mesaj cifrat, care nu poate veni decât de la o singură persoană: maleficul rege Karazeel. El a găsit o cale de a ieși din lumea paralelă Karazan prin sistemul computerelor lui Quested, iar jocurile de computer au devenit jocuri de război. Depinde numai de Adam și de prietenii lui să găsească un mijloc de a-l înfrânge.

10,00 lei
Librăria Pelicas

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro
ISBN 978-973-128-113-1
9 789731 281131
Cover illustration by Puffin Books UK